

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 11 (dos fascicles)

II Legislatura

Any 1984 (segon període)

Presidència del Molt Honorable Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 13

tinguda dimecres 28 de novembre de 1984

SUMARI

La sessió s'obre a un quart i nou minuts d'onze del matí.

*Per presentar el **Projecte de Llei sobre Coordinació Universitària i de Creació de Consells Socials** —primer punt de l'ordre del dia—, intervé l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 346).*

*La Diputada I. Sra. Vintró pren la paraula per fer la defensa d'una **esmena a la totalitat** presentada pel G. p. del PSUC (p. 348).*

Per a un torn en contra, intervé el Diputat I. Sr. Borràs, del G. p. de Convergència i Unió (p. 349).

Per fixar la posició del G. Socialista, pren la paraula el Diputat I. Sr. Manuel Nadal (p. 350).

*Un cop sotmesa a votació, l'**esmena a la totalitat** és rebutjada per 6 vots a favor, 75 en contra i 31 abstencions (p. 351).*

*El Diputat I. Sr. Manuel Nadal pren la paraula per defensar una **esmena d'addició** presentada pel G. Socialista a l'article 1 (p. 351).*

La Diputada I. Sra. Rúbies, del G. p. de Convergència i Unió, intervé per a un torn en contra (p. 351).

*Un cop sotmesa a votació, la dita **esmena d'addició** és refusada per 38 vots a favor, 74 en contra i cap abstenció (p. 351). Tot seguit es passa a votar l'**article 1** del text del Dictamen, el qual és aprovat per unanimitat dels presents (p. 351).*

*Per defensar l'**esmena núm. 3** del G. Socialista, pren la paraula el Diputat I. Sr. Manuel Nadal (p. 351).*

Per a un torn en contra, intervé la Diputada I. Sra. Rúbies, del G. p. de Convergència i Unió (p. 352).

*La Diputada I. Sra. Vintró pren la paraula per fer la defensa de diverses **esmenes** presentades pel G. p. del PSUC a l'article segon (p. 352).*

Per a un torn en contra, intervé la Diputada I. Sra. Rúbies (p. 353).

*Per defensar una **esmena a l'article 2**, presentada pel G. p. Popular, pren la paraula el Diputat I. Sr. Garriga (p. 353).*

La Diputada I. Sra. Rúbies intervé per a un torn en contra (p. 353).

*El Diputat I. Sr. Manuel Nadal, del G. Socialista, pren la paraula per defensar una **esmena transaccional** anunciada per la Diputada I.*

Sra. Vintró, del G. p. del PSUC (p. 353).

Per a un torn en contra, pren la paraula la Diputada I. Sra. Rúbies (p. 354).

Se sotmeten a votació les **esmenes núms. 3, 4 i 6**, presentades pel G. Socialista a l'**article 2**, les quals són rebutjades per 42 vots a favor, 76 en contra i cap abstenció (p. 354).

Se sotmeten a votació les **esmenes núms. 5 i 7** del G. p. del PSUC, les quals són rebutjades per 49 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció (p. 354).

Se sotmet a votació l'**esmena núm. 8**, presentada pel G. p. Popular, la qual és rebutjada per 7 vots a favor, 110 en contra i cap abstenció (p. 354).

Se sotmet a votació l'**esmena transaccional, núm. 9**, presentada pel G. p. del PSUC i el G. Socialista, la qual és rebutjada per 42 vots a favor, 76 en contra i cap abstenció (p. 354).

El Diputat I. Sr. Clotas, del G. Socialista, intervé per demanar votació separada de diverses parts de l'**article 2** del text del Dictamen (p. 354).

La Diputada I. Sra. Vintró intervé també per demanar votació separada (p. 354).

Sotmès a votació tot l'**article 2** del text del Dictamen, llevat dels punts per als quals hom ha demanat votació separada, és aprovat per unanimitat dels presents (p. 354).

La Diputada I. Sra. Vintró pren la paraula per a una qüestió d'ordre (p. 354). Li respon el M. H. Sr. President (p. 354).

El Diputat I. Sr. Clotas, del G. Socialista, intervé per a una qüestió de procediment (p. 354).

Se sotmet a votació la **lletra e)** de l'**apartat segon** del text del Dictamen, el qual és aprovat per 111 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions (p. 355).

Se sotmeten a votació els **apartats h) i i)** de l'**article 2** del text del Dictamen, els quals són aprovats per 77 vots a favor, 6 en contra i 36 abstencions (p. 355).

Sotmesa a votació, la **lletra b)** de l'**apartat 3** de l'**article 2** del text del Dictamen és aprovada per 70 vots a favor, 6 en contra i 36 abstencions (p. 355).

Se sotmet a votació la **lletra d)** de l'**apartat tercer** de l'**article 2** del text del Dictamen, la qual és aprovada per 77 vots a favor, 42 en contra i cap abstenció (p. 355).

La Diputada I. Sra. Vintró intervé per defensar l'**esmena núm. 10**, presentada pel G. p. del PSUC, d'addició d'un nou **article 2 bis** (p. 355).

Per a un torn en contra, pren la paraula la Diputada I. Sra. Rúbies (p. 355).

El Diputat I. Sr. Clotas, del G. Socialista, intervé per demanar votació separada (p. 356).

Se sotmet a votació l'**esmena núm. 10**, la qual és rebutjada per 28 vots a favor, 69 en contra i 5 abstencions (p. 356).

La Diputada I. Sra. Vintró, del G. p. del PSUC, intervé per a una qüestió d'ordre (p. 356).

Se sotmet a votació l'**esmena núm. 11**, la qual és rebutjada per 5 vots a favor, 98 en contra i cap abstenció (p. 356).

Se sotmet a votació l'**article 3** del text del Dictamen, el qual és aprovat per 98 vots a favor, 6 en contra i cap abstenció (p. 356).

La Diputada I. Sra. Vintró fa la defensa de l'**esmena núm. 15** a l'**article 4**, presentada pel G. p. del PSUC (p. 356).

LI. Sr. Secretari Primer dona lectura a una **esmena tècnica, a l'article 4, de supressió**, signada per tots els Grups (p. 357).

La Diputada I. Sra. Rúbies, del G. p. de Convergència i Unió, intervé per a un torn en contra de l'**esmena núm. 15** (p. 357).

El Diputat I. Sr. Manuel Nadal, del G. Socialista, fa la defensa de les **esmenes núms. 16, 17, 19, 21, 23, 26 i 28** a l'**article 4** (p. 357).

Per a un torn en contra, pren la paraula la Diputada I. Sra. Rúbies (p. 357).

El Diputat I. Sr. Casanovas intervé per fer la defensa de l'**esmena núm. 18** a l'**article 4**, presentada pel G. p. d'Esquerra Republicana (p. 358).

Per a un torn en contra, intervé la Diputada I. Sra. Rúbies (p. 358).

Sotmesa a votació l'**esmena núm. 15**, és rebutjada per 35 vots a favor, 75 en contra i cap abstenció (p. 000).

Se sotmeten a votació les **esmenes núms. 16, 17 i 19**, les quals són rebutjades per 36 vots a favor, 75 en contra i cap abstenció (p. 359).

Sotmesa a votació l'**esmena núm. 18**, és rebutjada per 5 vots a favor, 106 en contra i cap abstenció (p. 359).

El Diputat I. Sr. Clotas, del G. Socialista, intervé per demanar votació separada de les **lletres c), d) i f)** (p. 359).

La Diputada I. Sra. Vintró, del G. p. del PSUC, pren la paraula per demanar votació separada de les **lletres e), g) i h)**, ultra les sol·licitades pel G. Socialista (p. 359).

Se sotmeten a votació els **apartats 1a), 1 b)** i l'**apartat 2**, els quals són aprovats per unanimitat dels presents (p. 359).

Se sotmeten a votació els **apartats c), d) i f)**, els quals són aprovats per 76 vots a favor, 36 en contra i cap abstenció (p. 359).

Se sotmet a votació l'**apartat e)** del text del Dictamen, el qual és aprovat per 102 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció (p. 359).

Se sotmeten a votació els **apartats g) i h)**, els quals són aprovats per 197 vots a favor, 6 en contra i cap abstenció (p. 359).

Es passa a tractar de l'**article 5** (p. 359).

La Diputada I. Sra. Vintró, del G. p. del PSUC, demana que es voti separatament l'**apartat 1** de l'**article 5**, el qual apartat és aprovat per unanimitat dels presents (p. 359).

Se sotmet a votació l'**article 5** del text del Dictamen, llevat de l'**apartat 1** i d'una **esmena transaccional** presentada, el qual article és aprovat per 76 vots a favor, cap en contra i 36 abstencions (p. 359).

Es passa a tractar de l'**article 6** (p. 359).

La Diputada I. Sra. Vintró intervé per anunciar la retirada de l'**esmena núm. 27**, presentada pel G. p. del PSUC a l'**article 6** (p. 360).

Se sotmet a votació el text del Dictamen de l'**article 6**, el qual és aprovat per unanimitat dels presents (p. 360).

Se sotmeten a votació els **articles 7 i 8** del text del Dictamen, els quals són aprovats per unanimitat dels presents (p. 360).

La Diputada I. Sra. Vintó intervé per anunciar la retirada de les **esmenes núms. 29 i 32 a l'article 9** i fer la defensa de les **esmenes núms. 30 i 33** (p. 360).

Per a un torn en contra, intervé la Diputada I. Sra. Rúbies (p. 360).

Per defensar l'**esmena núm. 31, de modificació**, presentada pel G. Socialista a l'**article 9**, intervé el Diputat I. Sr. Manuel Nadal (p. 361).

Sotmeses conjuntament a votació les **esmenes núms. 30 i 33** són rebutjades per 6 vots a favor, 71 en contra i 28 abstencions (p. 361).

Se sotmet a votació l'**esmena núm. 31**, la qual és rebutjada per 28 vots a favor, 71 en contra i 6 abstencions (p. 361).

El Diputat I. Sr. Clotas demana votació separada del punt segon de l'**article 9** del text del Dictamen (p. 361).

La Diputada I. Sra. Vintó, del G. p. del PSUC, demana votació separada dels punts 3 i 5 (p. 361).

Se sotmet a votació l'**article 9** del text del Dictamen, llevat dels apartats 2, 3 i 5, i és aprovat per unanimitat dels presents (p. 361).

Se sotmet a votació l'**apartat segon** del text del Dictamen, el qual és aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions (p. 361).

Se sotmeten a votació els **apartats 3 i 5** del text del Dictamen, els quals són aprovats per 109 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions (p. 361).

Es passa a tractar de l'**article 10** (p. 361).

El Diputat I. Sr. Manuel Nadal, del G. Socialista, fa la defensa de les **esmenes núms. 34, 36 i 37**, conjuntament (p. 361).

Per a un torn en contra, intervé la Diputada I. Sra. Rúbies (p. 362).

Se sotmet a votació l'**esmena núm. 34**, la qual és rebutjada per 31 vots a favor, 84 en contra i cap abstenció (p. 362).

Se sotmet a votació l'**article 10** del text del Dictamen, el qual és aprovat per 84 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions (p. 362).

Es passa a tractar de l'**article 11** (p. 362).

El Diputat I. Sr. Manuel Nadal intervé per anunciar la retirada de l'**esmena núm. 35**, presentada pel G. Socialista (p. 361).

La Diputada I. Sra. Rúbies anuncia la presentació d'una **esmena transaccional** respecte a la defensada pel Diputat I. Sr. Nadal (p. 363), a la qual dona lectura l'I. Sr. Secretari Primer (p. 363). El Diputat I. Sr. Manuel Nadal fa avinent que el G. Socialista l'accepta (p. 363).

Sotmesa a votació, l'**esmena transaccional** és aprovada per unanimitat dels presents (p. 363).

El Diputat I. Sr. Clotas, del G. Socialista, intervé per a una qüestió d'ordre (p. 363).

Se sotmet a votació l'**article 11** del text del Dictamen, el qual és aprovat per unanimitat dels presents (p. 363).

Es passa a tractar de l'**article 12** (p. 363).

La Diputada I. Sra. Rúbies anuncia la presentació pel G. p. de Convergència i Unió d'una **esmena transaccional** amb el G. Socialista a l'**article 12** (p. 363). L'I. Sr. Secretari Primer dona lectura de la dita esmena (p. 363).

Sotmesa a votació, l'**esmena transaccional** és aprovada per unanimitat dels presents (p. 363).

Se sotmet a votació l'**article 12** del text del Dictamen, el qual és aprovat per 110 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions (p. 363).

El Diputat I. Sr. Clotas intervé per a explicació de vot (p. 363).

Es passa a tractar de l'**article 13** (p. 363).

La Diputada I. Sra. Vintó pren la paraula per fer la defensa de l'**esmena núm. 38 a l'article 13**, presentada pel G. p. del PSUC (p. 363).

Per a un torn en contra, intervé la Diputada I. Sra. Rúbies (p. 364).

Sotmesa a votació, l'**esmena núm. 38** és rebutjada per 39 vots a favor, 74 en contra i cap abstenció (p. 364).

La Diputada I. Sra. Vintó demana votació separada de l'**apartat primer** de l'**article 13** (p. 364).

Sotmesa a votació, el **primer apartat** de l'**article 13** és aprovat per 76 vots a favor, 6 en contra i 31 abstencions (p. 364).

Sotmesos a votació, els **apartats 2 i 3** de l'**article 13** del text del Dictamen són aprovats per unanimitat dels presents (p. 364).

La Diputada I. Sra. Vintó fa la defensa de l'**esmena núm. 39 a l'article 13**, presentada pel G. p. del PSUC (p. 364).

Per a un torn en contra intervé la Diputada I. Sra. Rúbies (p. 365).

Sotmesa a votació l'**esmena núm. 39** és rebutjada per 34 vots a favor, 77 en contra i cap abstenció (p. 365).

La Diputada I. Sra. Vintó demana votació separada de l'**apartat segon** del text del Dictamen (p. 365).

Se sotmet a votació l'**article 13** del text del Dictamen, llevat de l'**apartat segon**, i és aprovat per unanimitat dels presents (p. 365).

Sotmesa a votació, l'**apartat segon** de l'**article 13** del text del Dictamen és aprovat per 78 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions (p. 365).

Se sotmet a votació l'**article 15** del text del Dictamen, el qual és aprovat per unanimitat dels presents (p. 365).

El Diputat I. Sr. Manuel Nadal pren la paraula per fer la defensa de l'**esmena núm. 40**, presentada pel G. Socialista al **títol del Capítol IV** del text del Dictamen (p. 365).

La Diputada I. Sra. Rúbies intervé per a un torn en contra (p. 365).

Se sotmet a votació l'**esmena núm. 40**, la qual és rebutjada per 35 vots a favor, 73 en contra i 5 abstencions (p. 365).

Se sotmeten a votació les **Disposicions transitòries primera, segona, tercera i quarta**, les quals són aprovades per unanimitat dels presents (p. 365).

El Diputat I. Sr. Garriga, del G. p. Popular, pren la paraula per defensar l'**esmena núm. 42, de supressió d'una disposició addicional** (p. 365).

Per a un torn en contra, intervé la Diputada I. Sra. Rúbies (p. 366).

Sotmesa a votació l'**esmena núm. 42**, és rebutjada per 7 vots a favor, 106 en contra i cap abstenció (p. 366).

El Diputat I. Sr. Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió, intervé per a un qüestió d'ordre (p. 366).

Se sotmet a votació la **Disposició addicional** del text del Dictamen, la qual és aprovada per 106 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions (p. 366).

L'I. Sr. Secretari Primer dóna lectura d'una **esmena tècnica** feta a la **Disposició final primera** del text del Dictamen (p. 366).

Se sotmet a votació l'**exposició de motius**, amb una **esmena tècnica** incorporada, la qual és aprovada per 107 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions (p. 366).

La Diputada I. Sra. Vintró intervé per anunciar la retirada de l'**esmena núm. 43**, presentada pel G. p. del PSUC al **títol** i els **sotstítols** del dit Projecte de Llei, els quals són aprovats per 107 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions (p. 367).

Per a explicació de vot, intervenen el Diputat I. Sr. Casanovas, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 367); la Diputada I. Sra. Vintró, del G. p. del PSUC (p. 367); els Diputats I. Srs. Garriga, del G. p. Popular (p. 368); Manuel Nadal, del G. Socialista (p. 369), i la Diputada I. Sra. Rúbies, del G. p. de Convergència i Unió (p. 369).

Es passa a tractar del segon punt de l'ordre del dia: **Projecte de Llei de Taxes de la Generalitat**. L'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances el presenta (p. 370).

La sessió se suspèn a les dues i dos minuts del migdia i es reprèn a un quart i mig de cinc de la tarda.

El M. H. Sr. President saluda els dos Diputats que avui han pres possessió dels seus càrrecs, I. Srs. Marc Aureli Vila i Juli Sanclimens (p. 371).

Es passa a tractar del **Projecte de Llei de Taxes**. El Diputat H. Sr. Folchi, del G. p. Popular, defensa una **esmena** a l'**article 1** (p. 371). Es posa a votació i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 372). Es posa a votació l'**article 1** i s'aprova també per unanimitat dels presents (p. 372).

El M. H. Sr. President fa unes observacions de caire lingüístic sobre l'**article 2** (p. 372). Es posa a votació el dit **article** i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 372).

El Diputat I. Sr. Carnicer, del G. Socialista, retira una **esmena** a l'**article 2** (p. 372). El M. H. Sr. President fa unes observacions de caire lingüístic sobre aquest article (p. 372) i el posa a votació. S'aprova per unanimitat dels presents (p. 372).

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix una **esmena transaccional** a l'**article 4** (p. 372), la qual es posa a votació i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 372).

Es posen a votació els **article 5 i 6** i s'aproven per unanimitat dels presents (p. 372).

El Diputat I. Sr. Vives, del G. p. del PSUC, defensa una **esmena** a l'**article 7** (p. 372). El Diputat I. Sr. Santiburio, del G. Socialista, retira la seva esmena a aquest article (p. 373). L'I. Sr. Secretari Primer llegeix una **esmena transaccional** (p. 373). Intervé el Diputat I. Sr. Camps i Rovira, del G. p. de Convergència i Unió, per a una qüestió d'ordre (p. 373). Es posa a votació l'**esmena** del G. p. del PSUC i s'aprova (p. 373). Intervé el Diputat M. H. Sr. Barrera, del G. p. d'Esquerra Republicana, per a una qüestió d'ordre (p. 373). Intervé el Diputat I. Sr. Vives en relació amb la mateixa qüestió (p. 374). Es posa a votació l'**esmena transaccional** i s'aprova per unanimitat (p. 374).

El M. H. Sr. President fa una observació de caire lingüístic sobre l'**article 8** (p. 374). Es posa a votació el dit **article** i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 374).

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix una **esmena transaccional** a l'**article 9** (p. 374). Es posa a votació la dita esmena i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 374).

El M. H. Sr. President fa una altra observació de tipus lingüístic sobre l'**article 13** (p. 374) i tot seguit posa a votació els **articles 10, 11, 12, 13, 14, 15 i 16**, que s'aproven per unanimitat dels presents (p. 374).

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix una **esmena transaccional** a l'**article 17** (p. 374), la qual, posada a votació, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 374). El Diputat I. Sr. Dalmau, del G. p. de Convergència i Unió, intervé per a una qüestió d'ordre (p. 374).

Es posen a votació els **articles 18 i 19** i s'aproven per unanimitat dels presents (p. 375).

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix una **esmena transaccional** sobre un **article 19 bis** (p. 375). Es posa a votació la dita **esmena** i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 375).

El Diputat I. Sr. Carnicer, del G. Socialista, defensa una **esmena** a l'**article 20** (p. 375). Intervé per a una qüestió d'ordre el Diputat I. Sr. Camps i Rovira (p. 375). El Diputat I. Sr. Vives, del G. p. del PSUC, inicia el seu torn a favor de l'**esmena** del seu Grup (p. 375) i l'interromp a causa d'una indisposició (p. 376). Per aquesta raó la sessió se suspèn a les cinc i dos minuts i es reprèn quan falta un minut per un quart de sis de la tarda.

Intervé en torn en contra el Diputat I. Sr. Camps i Rovira (p. 376). Es posa a votació l'**esmena** del G. Socialista i es rebutja per 31 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció (p. 377). L'**esmena** del G. p. del PSUC es rebutja per 32 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció (p. 377). El **text del Dictamen** s'aprova per 69 vots a favor, 32 en contra i cap abstenció (p. 377).

El Diputat I. Sr. Carnicer defensa l'addició d'un nou article (p. 377). Es posa a votació i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 377).

Es posen a votació les **Disposicions addicionals primera i segona** i s'aproven per unanimitat dels presents (p. 378).

El Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC, defensa una **esmena de supressió** a la **Disposició addicional tercera** (p. 378). El Diputat I. Sr. Carnicer en defensa una del G. Socialista (p. 378). Intervé en contra el Diputat H. Sr. Folchi, del G. p. Popular (p. 378). Intervé l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 379). Es posen a votació totes dues esmenes i s'aproven per 95 vots a favor, 6 en contra i cap abstenció (p. 379). El Diputat I. Sr. Camps i Rovira intervé per a explicació de vot (p. 379). Intervenen per a una qüestió d'ordre els Diputats I. Srs. Clotas, del G. Socialista (p. 379), i Camps i Rovira (p. 379).

Es posen a votació la **Disposició final**, el **títol** i l'**exposició de motius** i s'aproven per unanimitat dels presents (p. 380).

En el torn d'explicació de vot intervenen els Diputats I. Sr. Torres, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 380), H. Sr. Folchi, del G. p. Popular (p. 380), i els I. Srs. Carnicer, del G. Socialista (p. 381), i Camps i Rovira, del G. p. de Convergència i Unió (p. 381).

El punt següent de l'ordre del dia és **Projecte de Llei d'Habilitació de Crèdits en el Pressupost Vigent per a atendre les Despeses de Funcionament de la Sindicatura de Comptes**. L'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances presenta la iniciativa del Govern (p. 382). Posat a votació, el **Projecte de Llei** s'aprova per unanimitat (p. 384).

El punt següent és **Presa en consideració de la Proposició de Llei d'Assistència Social als Drogaaddictes**. Per a un torn a favor intervé el Diputat I. Sr. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 384). Per manifestar la posició del Grup respectiu prenen la paraula els Diputats H. Sr. Espasa, del G. p. del PSUC (p. 385); I. Sr. Fernández, del G. p. Popular (p. 386); I. Sra. Barenys, del G. Socialista (p. 387), i I. Sr. Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió (p. 388). L'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social demana per parlar (p. 389). L'I. Sr. Alay intervé per al·lusions (p. 389). Posada a votació la **presa en consideració** de la dita **Proposició de Llei**, es rebutja per 38 vots a favor, 67 en contra i 2 abstencions (p. 390).

El punt següent és **elecció d'un membre del Consell Assessor de RTVE en substitució d'un senyor conseller, que dimití**. La votació té els resultats següents: 81 vots per a la Sra. Dolors Calvet; 29 vots en blanc; 1 vot per a la Sra. Trini Neras, i 1 vot per a la Sra. Maite Añoveros. Resta elegida, doncs, la Sra. Dolors Calvet (p. 390).

El punt següent és **Interpel·lacions al Consell Executiu sobre el Decret dels CEDIP**. Són formulades per les Diputades I. Sres. Mata, del G. Socialista (p. 390), i Vintrol, del G. p. del PSUC (p. 391). Els respon l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 393). Les Diputades I. Sres. Mata (p. 394) i Vintrol (p. 394) **reliquen en sengles torns** i l'H. Sr. Conseller els respon (p. 395).

El punt següent de l'ordre del dia és **Interpel·lació al Consell Executiu sobre les construccions escolars**. La formula el Diputat I. Sr. González Navas, del G. Socialista (p. 396). Li respon l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 397). L'I. Sr. Diputat replica (p. 000) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 399).

El punt següent de l'ordre del dia és **Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment del pla d'actuació especial i urgent per a solucionar els problemes d'ensenyament a Santa Coloma de Gramenet**. La formula la Diputada I. Sra. Mata, del G. Socialista (p. 400). Li respon l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 401). Replica la Diputada I. Sra. Mata, del G. Socialista (p. 402). Respon de nou l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 402).

Es passa a tractar del darrer punt de l'ordre del dia: **Preguntes a respondre oralment en el Ple**.

El Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC, formula la **pregunta al Consell Executiu sobre la Ley de Medidas para la Reforma de la Función Pública** (p. 402). Li respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 403). El Diputat I. Sr. Ribó intervé de nou (p. 404). L'H. Sr. Conseller de Governació torna a respondre-li (p. 404).

La **pregunta al Consell Executiu sobre la construcció d'un col·legi públic al barri de Camp Clar, a Tarragona**, es formulada pel Diputat I. Sr. Pérez i Ciudad, del G. Socialista (p. 405). L'H. Sr. Conseller d'Ensenyament intervé per respondre-li (p. 405). El Diputat I. Sr. Pérez i Ciudad li replica (p. 406). Respon de nou l'H. Sr. Conseller (p. 406).

Intervé el Diputat I. Sr. Veray, del G. p. Popular, per **preguntar a l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre l'enllaç de la carretera C-253 i C-255 amb Calonge** (p. 406). Li respon l'H. Sr. Conseller (p. 406). Intervé de nou el Diputat I. Sr. Veray (p. 407). L'H. Sr. Conseller li respon (p. 407). Pren la paraula el Diputat H. Sr. Armet per a una qüestió d'ordre (p. 407). Li respon el M. H. Sr. President (p. 407), i tot seguit informa que la **pregunta al Consell Executiu sobre les reunions del Consell de la Comunitat de Treball dels Pirineus** resta posposada (p. 407).

Intervé el Diputat I. Sr. Cigarrán, del G. Socialista, per formular la **pregunta al Consell Executiu sobre la instal·lació de la presó a Can Ribes o a Can Fontet** (p. 407). Li respon l'H. Sr. Conseller de Justícia (p. 408), que és interromput pel Diputat I. Sr. Planas, del G. Socialista (p. 409). El M. H. Sr. President li fa un advertiment (p. 409). Replica el Diputat I. Sr. Cigarrán (p. 409). Torna a respondre-li l'H. Sr. Conseller (p. 410).

La Diputada I. Sra. Mata, del G. Socialista, formula la **pregunta al Consell Executiu sobre l'ensenyament mitjà al Pallars i a Tremp** (p. 410). Pren la paraula l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament per respondre-li (p. 411). Intervé de nou la Diputada I. Sra. Mata (p. 411).

El M. H. Sr. President aixeca la sessió a les deu i set minuts de la nit.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 13

La sessió s'obre a un quart i nou minuts d'onze del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i l'Oïdor de Comptes.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de Justícia.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei sobre Coordinació Universitària i de Creació de Consells Socials, i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

2. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Taxes de la Generalitat, i de les esmenes i vots particulars reservats per a defensar en el Ple.

3. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei d'Habilitació de Crèdits en el Pressupost vigent per a atendre les Despeses de Funcionament de la Sindicatura de Comptes.

4. Presa en consideració de la Proposició de Llei d'Assistència Social als Drogaaddictes.

5. Elecció d'un membre del Consell Assessor de RTVE en substitució d'un Sr. Conseller, que dimiteix.

6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el Decret dels CEDIP.

7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el Decret dels CEDIP.

8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les construccions escolars.

9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment del Pla d'Urgència per al 1981 a Santa Coloma de Gramenet.

10. Preguntes a respondre oralment davant el Ple.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

D'acord amb l'article 128.4 del Reglament, s'ha dreçat ja la llista de les preguntes per a resposta oral i els noms dels seus titulars. Suposo, n'estic segur, que tots els Diputats l'han rebuda i que, per tant, em relleven de l'obligació de fer-la ara jo oralment.

Projecte de Llei sobre Coordinació Universitària i de Creació de Consells Socials

El primer punt de l'ordre del dia és Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei sobre Coordinació Universitària i de Creació de Consells Socials i de les esmenes reservades per defensar en el Ple. Com que la Comissió de Política Cultural ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen, haig de preguntar si hi ha algun honorable membre del Consell Executiu que vulgui presentar la iniciativa de la Llei.

L'Honorable Conseller senyor Guitart té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan Guitart): Senyor President, senyores i senyors Diputats, em plau de presentar al Parlament de Catalunya aquest Projecte de Llei sobre Coordinació Universitària i de Creació de Consells Socials, perquè crec que amb ell fem un autèntic servei a les universitats catalanes.

D'acord amb l'article 15 de l'Estatut d'Autonomia, i d'acord també amb el punt tercer de l'article tercer del títol preliminar de la Llei de Reforma Universitària, correspon a la Generalitat de Catalunya la tasca de coordinació de les universitats de la seva competència. Així, doncs, la presentació i l'aprovació d'aquest Projecte de Llei són necessàries perquè permet d'assumir l'esmentada coordinació de les universitats de Catalunya, regula el Consell Interuniversitari i institueix els consells socials, tot establint-ne la composició. D'aquesta manera, les universitats catalanes podran adequar llurs òrgans de govern a la nova legislació i assolir l'autonomia que els correspon, segons la Constitució, com més aviat millor. Sóc testimoni d'excepció, en efecte, de les nombroses vegades que les universitats catalanes han reclamat del Ministeri d'Educació i Ciència, directament o per mitjà d'acords elaborats en el Consell Interuniversitari de Catalunya, tant una llei marc d'universitats com una dependència directa dels poders públics de Catalunya, i ara, que tenim la possibilitat i l'obligació de donar suport a les universitats perquè puguin funcionar de la manera més autònoma possible, no podíem endarrerir ni un dia més la presentació d'aquest Projecte de Llei tan important per a les nostres universitats.

Jo mateix he dit moltes vegades que la societat actual no podrà progressar sense el concurs de les universitats i, consegüentment, que ha de dotar-les dels instruments necessaris perquè puguin portar a terme la seva tasca docent investigadora amb eficàcia i dignitat. Només si ho fa així la universitat podrà rendir a la societat els serveis que aquesta n'espera i que fins i tot té dret a exigir-li, serveis que no es limiten a la formació de ciutadans responsables i preparats professionalment, sinó que van més enllà: el descobriment i la invenció de noves formes de pensament renovadores de la nostra cultura i l'elaboració de ciència i tecnologia de vanguardia que puguin contribuir a posar el nostre país al costat dels més desenvolupats.

Tenim, doncs, una gran responsabilitat en relació amb tot allò que fa referència a les nostres universitats i llurs tasques prioritàries, docència i investigació, i hem de dotar-les amb certa urgència dels instruments legals necessaris perquè puguin funcionar correctament.

Aquest Projecte de Llei que presentem ara davant del Parlament de Catalunya és absolutament respectuós en relació amb l'autonomia universitària, no pren a les universitats res de l'autonomia que la Llei de Reforma Universitària els atorga i, en canvi, dóna existència legal a un Consell, l'Interuniversitari, constituït per voluntat de les mateixes universitats, i estipula les condicions per a la creació dels consells socials, que han de ser els organismes de canalització de la participació de la societat en el finançament i la programació de les universitats i la supervisió de llur rendiment.

El Consell Interuniversitari de Catalunya que crea el Projecte de Llei que avui presentem és anterior, com saben totes les persones vinculades a les nostres universitats, a la restauració de la Generalitat com a organisme de govern autònom de Ca-

talunya. Va començar a funcionar per iniciativa dels organismes de govern de les tres universitats i tenia per objectiu explícit i fonamental la coordinació d'algunes de les actuacions de les universitats, i com a objectius implícits els de democratitzar i catalanitzar els centres d'educació superior. Aquell primer Consell Interuniversitari de Catalunya va funcionar els primers temps d'una manera itinerant —la seva seu eren les diverses universitats, alternativament— i totalment voluntarista —els membres es tornaven també per a la realització de les tasques de secretaria—, i aquest estat de coses continuà fins que el Consell Interuniversitari de Catalunya acordà de demanar al Conseller d'Ensenyament i Cultura de la Generalitat provisional, el meu antecessor, l'Honorable senyor Pi-Sunyer, que el presidís, amb la qual cosa donava testimoni de la voluntat unànime de les universitats catalanes de dependre de l'òrgan de govern autònom de Catalunya. Fou així com s'inaugurà la segona etapa de funcionament del Consell Interuniversitari de Catalunya, que començà a existir més formalment el 14 de maig de 1979, presidit pel Conseller d'Ensenyament i Cultura, i amb seu i secretaria al Departament d'Ensenyament de la Generalitat.

En la reunió esmentada del 14 de maig del 79 es constituí formalment el Consell Interuniversitari de Catalunya i s'aprovaren les seves normes de funcionament intern.

Des d'aleshores fins ara el Consell s'ha reunit regularment, i, malgrat la seva manca de capacitat executiva, ha constituït un instrument útil d'informació mútua i de presa de decisions per consens, que han configurat algunes de les actuacions de les universitats catalanes durant tot aquest llarg període en què la Generalitat, malgrat les competències que li atorga l'Estatut, no ha tingut els traspassos de serveis en matèria d'universitats.

Ara el Projecte de Llei de Coordinació Universitària i de Creació de Consells Socials no fa altra cosa que promoure l'existència legal d'un Consell que va ser fruit de la voluntat de les universitats catalanes de coordinar-se i d'anar plegades en una sèrie d'assumptes d'interès comú, i de manifestar llur arrelament i inserció en la societat catalana.

Les funcions que el Projecte de Llei que presento atorga al Consell Interuniversitari de Catalunya s'han inspirat en les que la normativa de funcionament intern —aprovada el 1979— li conferia, només que, actualment, amb les competències que ja té la Generalitat en matèria universitària i amb les transferències en curs d'acabament, la seva actuació serà, sens dubte, més operativa.

El Projecte de Llei presentat, d'altra banda, desenvolupa l'article 14 del Títol Segon, de la Llei de Reforma Universitària, tot definint el nombre d'integrants i la composició dels consells socials. Nosaltres creiem que el nombre de trenta membres és adequat, tant per al funcionament correcte del mateix consell social, com per garantir la presència dels diferents sectors socials i institucions que hi seran representats. En tot cas, pensem que la composició que proposem per als consells socials és, alhora, equilibrada i ponderada.

El Projecte de Llei que presento estableix també la programació universitària de Catalunya i les subvencions a les universitats, com a instrument per a la coordinació universitària. Mitjançant la programació, les comunitats universitàries i el Departament d'Ensenyament establiran les bases per a l'adequació dels estudis i serveis oferts a les demandes de la societat.

En primera instància, les universitats faran llur avantprojecte de programació de caràcter plurianual, amb un abast quadriennal però concretat anualment, que seran presentats pels consells socials respectius dins el primer semestre de cada any. A partir d'aquestes programacions, el Departament d'Ensenyament elaborarà la programació universitària de Catalunya, que serà un veritable instrument de coordinació i racionalització, i, tot seguit, el Conseller d'Ensenyament presentarà al Consell Executiu la proposta de subvencions anuals per a cada universitat, d'acord amb les necessitats actuals i els projectes de futur. Finalment, les subvencions esmentades seran sancionades per aquest Parlament de Catalunya.

Quant als projectes de futur, tant els referents a l'eventual creació d'alguna universitat nova, com als que facin referència a la creació, fusió, transformació i supressió de facultats, escoles tècniques superiors, escoles universitàries, instituts universitaris i altres centres docents i de recerca, s'han de regir per una sèrie de criteris que relacionen el Títol IV del Projecte de Llei, i que constitueixen garantia de l'eficàcia i rendibilitat del Projecte.

Es regulen, igualment, les condicions d'extinció de centres docents públics i privats a les universitats, així com els convenis d'adscripció de centres d'investigació o de creació artística, com instituts universitaris o interuniversitaris.

Finalment, vull destacar també la Disposició addicional del Projecte de Llei que presento, i que fa referència als centres especialitzats en les tasques de perfeccionament del professorat de tots els nivells del sistema educatiu i en la recerca i innovació pedagògica i didàctica, i que possibilita el que les tres universitats, d'acord amb llurs estatuts, tinguin un paper d'especial rellevància en tot allò que fa referència a la formació permanent i reciclatge del professorat.

Amb tot això, crec honestament, senyors Diputats, que proporcionem a les universitats l'eina que en aquest moment necessiten per començar a funcionar amb autonomia.

Movent-nos dins el marc de l'article 27 de la Constitució i de les lleis orgàniques que el desenvolupin i de les facultats que atribueix a l'Estat el número 30 de l'apartat primer de l'article 149 de la Constitució, i en un moment en què les universitats catalanes encara no han acabat de confeccionar llurs estatuts, m'hauria semblat prematur presentar un projecte de llei d'universitats que contempli tots els aspectes de la vida universitària. Penso, sincerament, que si emprenguéssim ara la redacció d'una llei d'universitats, correriem el risc d'ofegar les institucions a les quals volem justament donar suport.

Cal, doncs, que els donem un temps per dotar-se de llurs òrgans de govern i per començar a treballar dins el marc de la nova Llei de Reforma Universitària, de tal manera que tant les mateixes universitats com nosaltres, representants de la societat, haguem d'adquirir l'experiència necessària per abordar la tasca de fer una llei més extensa sobre universitats. Aquesta tasca, a més, hauria comportat un procés llarg, que hauria retardat inevitablement l'aplicació dels estatuts que ben aviat hauran enllestit les universitats.

En tot cas, estic plenament convençut, senyores i senyors Diputats, que el Projecte de Llei que els presentem és justament el que cal: un projecte que institueix i regula els consells socials; un projecte que reconeix legalment el Consell Interuniversitari de Catalunya; un projecte, finalment, que preveu la

coordinació i la programació universitària en les vessants econòmiques i de creació d'universitats i de centres i estudis universitaris. És el que convé a les necessitats de les nostres universitats i de la societat catalana d'avui. Així ho esperem.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Algun membre de la Comissió vol presentar el Dictamen? *(Pausa.)* Sembla que no; doncs, podem passar a començar el debat sobre el Projecte de Llei.

Hi ha una esmena a la totalitat, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que presenta un text alternatiu, publicat en el *Butlletí* número 20. Per tant, es farà primer un debat per a aquesta esmena a la totalitat, i per això m'és grat de donar la paraula per fer un torn a favor a la Il·lustre Diputada senyora Eulàlia Vintró.

La Sra. VINTRÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat ha presentat una esmena a la totalitat de text alternatiu al Projecte de Llei de Coordinació i Creació de Consells Socials. Jo voldria, en nom del Grup parlamentari del PSUC, justificar els motius i el contingut d'aquesta esmena a la totalitat.

En primer lloc, l'esmena respon a una voluntat de coherència amb l'esmena que també presentàrem el febrer de 1984 a un projecte similar, presentat pel Consell Executiu. I coherència també amb la Proposició no de Llei presentada pel PSUC a finals de l'any 83, i que en aquell moment fou aprovada per tots els Grups parlamentaris, per tal de crear una ponència conjunta encarregada d'elaborar la Llei d'Universitats de Catalunya.

I a mi m'ha semblat curiosa la intervenció final del senyor Conseller d'Ensenyament, quan deia que no podiem plantejar-nos des del Parlament de Catalunya l'elaboració d'una llei d'universitats perquè això suposaria tant com voler ofegar les universitats catalanes.

A mi em sembla que aquest Parlament té tot el dret d'elaborar una llei d'universitats, té tot el dret jurídic, d'acord amb les competències estatutàries, i, jo diria més, té tota l'obligació de fer realment una proposta política d'ordenació de la vida universitària a Catalunya, i em sembla lamentable que aquest Parlament dimiteixi aquesta responsabilitat.

Nosaltres som conscients que avui aquesta Cambra ha canviat de composició, i que aquell vot que es va fer a finals de l'any 83 avui, ja ho sabem, no es repetirà. El PSUC, en presentar la seva esmena a la totalitat de text alternatiu, referida exclusivament al tema dels consells socials, va presentar simultàniament una Proposició no de Llei per crear aquesta Ponència conjunta, seguint una invitació del President Pujol en la sessió d'investidura, quan deia que per als temes d'ampli abast volia comptar amb el suport, amb la col·laboració, amb els criteris de tota aquesta Cambra. El nostre Grup parlamentari pensa que l'ordenació de la universitat és un tema d'ampli abast; pensa que és un tema en el qual cal la col·laboració de tota la Cambra; pensa que és un tema que fa molts anys que és urgent i que no és avui acceptable dir-nos que fer una llei d'universitats ofegaria les universitats.

L'any 83 aquesta Cambra —o molts dels Grups que avui hi són representats— estàvem d'acord a fer una ponència conjunta; el Grup parlamentari del PSUC va assistir preocupat a la vo-

tació en la Comissió de Cultura en la qual el Grup parlamentari de Convergència i Unió va negar el seu vot a aquesta Ponència conjunta amb un raonament curiós, el raonament era que, efectivament, aquest tema era important —no com el d'avui, que semblava que no ho era, o que anava a ofegar—, però va dir una cosa que a nosaltres encara ens preocupa més: «Ja el farà el Consell Executiu, no cal la col·laboració dels altres Grups.» Per tant, que quedi clar avui que l'oferta inicial feta pel President Pujol ha estat ja, pel que fa a la universitat, corregida, almenys en boca del Portaveu de Convergència en el debat de la Comissió. Lamentem aquesta decisió, i pensem que la universitat, les universitats de Catalunya no en sortiran beneficiades.

Ara bé, a més d'aquestes raons de coherència, nosaltres hem presentat l'esmena per raons de fons. Si el gener del 84 unes certes presses podien explicar que la Llei que se'ns oferia fos enormement migrada, que estigués absolutament plena de llacunes, d'oblits, deu mesos després —el mes de setembre— encara ens sembla més incompreensible que el Departament d'Ensenyament no hagi estat capaç de fer un projecte més ampli —vist que aquesta és la voluntat que tenen, de fer-la només ells. I, llavors, aquest Projecte que avui se'ns presenta, per a mi, només és la demostració d'una manca de treball rigorós de la Direcció General d'Universitats, que sense cap competència durant aquests cinc anys, i, per tant, amb tot el temps disponible per fer el Mapa Universitari de Catalunya —que ni està fet, i, a més a més, em sembla que després veurem en una esmena que no serà votada que tampoc no es vol fer—, dic, tenia tot el temps per planificar, per projectar, per consultar, per estudiar i per arribar a aquest Parlament amb un projecte rigorós, seriós i complet, que respectés, efectivament, els títols orgànics de la Llei de Reforma Universitària, però que podia, respectant aquests títols, fer una llei àmplia d'universitats.

Aquesta és una llei —i ens l'acaba d'explicar el senyor Conseller— que és feta de retalls. Jo tinc una esmena, el meu Grup té una esmena —una mica humorística, ho reconec— que diu: «Projecte de Llei sobre alguns aspectes de la universitat». Perquè, és clar, el títol en recull dos; els altres dos no se sap si és que la programació no és important, si la creació de centres i estudis tampoc, perquè només hi ha la coordinació i els consells socials.

I és, a més a més, pràcticament un reglament, un reglament de caràcter gairebé burocràtic, on l'única idea recurrent és donar protagonisme al Departament i negar-lo a les universitats en el tema específic de la programació. Però a mi m'hauria agradat que el senyor Conseller ens expliqués, per exemple, per què queden fora d'aquest Projecte de Llei previsions legals contingudes en la Llei de Reforma Universitària tan significatives com les pressupostàries —articles 53, 54 i 55 de la Llei de Reforma Universitària. Per què no es diu com es farà això? O és que no és important l'aspecte econòmic per a les universitats?

Tampoc es parla del sistema de beques en el qual també tenim competències. No es parla en absolut del reglament i normativa adreçats a professors i personal d'administració i serveis —articles 44.1 i 49.3 de la Llei de Reforma Universitària—, dels mecanismes d'aprovació dels estatuts, de què farà la Generalitat de Catalunya si dins del termini previst

per la LRU alguna de les tres universitats catalanes no té fets els seus estatuts. Què haurem de fer, demanar al Ministeri de Madrid que ens en doni uns? Aquí no hi ha cap previsió respecte d'això, i no vull continuar. No vull continuar perquè hauria de continuar dient quins són els títols no orgànics de la Llei de Reforma Universitària, i, per tant, quins són els temes d'absoluta importància per a la universitat que aquest Parlament hauria de legislar per tenir una política universitària, perquè sapiguéssim tots quina universitat volem o necessitem, de quins mitjans i amb quines orientacions la dotem.

El Projecte alternatiu que nosaltres presentem parla exclusivament dels consells socials. I parla exclusivament dels consells socials perquè aquest és l'únic tema realment urgent perquè els estatuts de les universitats, que hauran d'estar aprovats el mes de març proper, puguin començar a funcionar amb tota la seva amplitud.

El tema de la coordinació, que, efectivament, s'arrossega des de fa més de cinc o sis anys, ha pogut funcionar sense necessitat d'aquesta Llei; res no impedia que pogués funcionar així un any més.

Nosaltres creiem que el consell social és un òrgan absolutament fonamental, però, perquè sigui i faci aquelles funcions que la mateixa Llei de Reforma Universitària li atorga i que, curiosament, en aquesta Llei del Parlament de Catalunya no es diu ni quines són, aquestes funcions —és un altre dels contrastats de la Llei—; però nosaltres pensem que aquesta composició ha de ser una composició petita: ens hem quedat sols defensant aquesta posició. Nosaltres proposàvem uns consells socials d'entre quinze i vint membres, que fos cada universitat la que decidís si volia que en fossin quinze o si volia que en fossin vint, i la representació, d'acord amb les parts que la mateixa Llei de Reforma els dona, establíem que fossin la representació sindical, la representació empresarial i la representació dels organismes territorials.

Crèiem que qualsevol altra menció, obligada per llei, de representació de col·legis universitaris, de representació de cambres de comerç i indústria, de representació de l'Institut d'Estudis Catalans, no havia de constar en el text de la Llei, i podia formar part dels terços que aquest Parlament haurà de votar al seu dia o que haurà de decidir al seu dia el Consell Executiu. No estem en contra de la participació de persones «de reconeguda vàlua», com diu el Projecte i com deia la nostra esmena, pel que fa a la representació professional, però creiem que estipular-ho en la Llei era entrar en uns detalls que eren absolutament ineficaços.

Nosaltres, a més a més, pensàvem que aquest consell social, perquè pugui fer aquesta feina, no pot ser un organisme massa gros. Segurament, aquí hi ha una part d'història personal —alguns de vostès saben que jo he format part dels consells o de les juntes de govern de la Universitat de Barcelona—, i sé fins a quin punt és complicada una enorme, una gran quantitat de persones per decidir enormes aspectes de pressupost i quantitats importants i decisions que afecten molts departaments universitaris.

Nosaltres pensàvem, per tant, que una composició del consell social massa nombrosa, en lloc d'agilitzar i en lloc d'afavorir aquesta comunicació societat-universitat, el que ens provocaria seria una paralització i una major lentitud en els processos. La nostra esmena —i acabo— anava acompanyada d'a-

quella Proposició no de Llei per crear la ponència conjunta. Avui, aquesta Proposició no de Llei ha estat ja rebutjada. Ho lamento, en nom del meu Grup parlamentari, i lamento també, com a universitària i en nom de les universitats catalanes, que aquest Parlament no estigui a l'altura del que aquestes universitats demanaven d'ell.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? L'Illustre Diputat senyor Borràs té la paraula.

El Sr. BORRÀS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, després d'haver escoltat amb molta atenció la presentació i defensa del Projecte de Llei per l'Honorable Conseller d'Ensenyament, i també haver escoltat la senyora Diputada representant del Grup parlamentari del PSU en el torn en contra d'aquest Projecte amb text alternatiu, jo crec, senyores i senyors membres d'aquesta Cambra, que els arguments donats per l'Honorable Conseller són suficients per replicar als exposats per la senyora Diputada. Per tant, estalviaré a la Cambra de repetir els mateixos punts bàsics per a la defensa del Projecte, per intentar posar de manifest diverses matisacions sobre el tema que ens ocupa.

Miri, senyora Diputada, jo comprenc que vostè hagi volgut, per coherència amb els seus plantejaments polítics, presentar al Ple l'esmena a la totalitat amb text alternatiu. Vostès mantenen que, d'acord amb la Llei de Reforma Universitària, només calia, per raons d'urgència, legislar sobre els consells socials i que, immediatament, per ponència conjunta, cal elaborar la llei d'universitats a Catalunya. Jo podria recordar o repetir —a vostè i a la Cambra— tots els motius explicats en Comissió, que han conduït el Consell Executiu a presentar aquest Projecte de Llei de Coordinació Universitària i de Creació de Consells Socials, i no només una llei de consells socials, com vostès pretenen. Però, donades les circumstàncies, només en citaré alguns, que em penso que són perfectament aclaridors. Per exemple, que el Consell Executiu volgués aprofitar l'ocasió per regular d'altres aspectes referents a les universitats, no només va ésser defensat en Comissió pel Grup de Convergència i Unió, sinó per tots els altres Grups parlamentaris, inclòs el Socialista. És clar, menys el seu. I s'hi afirmà, per Grups, que calia legislar conjuntament sobre la coordinació universitària, i que era molt necessari fixar les competències del Consell Interuniversitari, que fins ara havia actuat i actua —ja des de la restauració de la Generalitat provisional— per pròpia iniciativa de les tres universitats catalanes, com ja saben les senyores i els senyors Diputats. No cal que expliqui que, pendants de l'imminent traspàs de les universitats a la Generalitat, cal regular adequadament el funcionament i les competències de l'organisme que les ha de coordinar legalment. Per tant, una altra qüestió, que es desprèn de les motivacions argumentades per la senyora Diputada, és que confon —o almenys ho sembla— el que significa aquesta Llei que estem debatent i el que significarà ha de significar la futura llei d'universitats de Catalunya. La Llei present només regula —per raons d'urgència, que quedí ben clar— uns determinats aspectes, no tots, com ho ha de fer la futura llei d'universitats, llei bàsica —tots, suposo, hi estarem d'acord— que ha d'impulsar i ha de fer possible el redreçament cultural, econòmic, tecnològic i social del nostre país. Llei que, per la seva importància, tan evident, tenim l'obligació d'elaborar-la amb molta cura, sense precipitació, amb tota

tranquil·litat. Jo voldria aprofitar per recordar que les universitats, en ús de la seva pròpia autonomia que els permet la Llei Orgànica de Reforma Universitària, encara estan elaborant els seus mateixos estatuts; fins i tot, alguna ja els ha acabat d'elaborar i els ha fet públics. Doncs bé, fa pocs dies, alguns mitjans informatius, que en part es reproduïren, els qualificaven de «revolució dels estudis universitaris a Barcelona», si s'aprova ven tal com estaven redactats. Per tant, davant un canvi tan important com sembla que es produirà en els estudis universitaris, amb plena responsabilitat caldrà veure amb temps suficient: primer, com seran definitivament els estatuts de les pròpies universitats; segon, com seran traspassades finalment les universitats i, sobretot, amb quina dotació; tercer, quin resultat donarà l'aplicació de la present Llei, pel que fa al funcionament dels consells socials i pel que fa a la coordinació i programació universitària. És llavors quan, amb una experiència raonable ens permetrà l'estudi aprofundit de les competències que ens atorga l'Estatut i que ens confirma la Llei de Reforma Universitària i, per tant, és llavors quan, veient la realitat, no simplement amb voluntarismes teòrics, podrem elaborar una llei d'universitats vàlida per a la Catalunya del futur. Crear ara, immediatament, una ponència conjunta per elaborar aquesta llei —ho repeteixo— creiem que seria prematur, i per això ens hi hem oposat.

Finalment, i a títol informatiu, haig d'informar la Cambra que, de les 77 esmenes presentades pels diversos Grups, 34 han estat transaccionades fins a aquest moment, i que només en queden, per tant, 43.

També hem de dir que algunes esmenes presentades al Projecte de Llei en l'anterior legislatura, ja van ésser incorporades al text, al Projecte elaborat per la Conselleria, i que algun Grup, en Comissió, ja ho va reconèixer. Crec que aquesta actitud demostra la voluntat del nostre Grup de voler arribar a amplis acords sempre que sigui possible. Per tant, senyores i senyors Diputats, per tot el que he dit i per coherència amb la votació haguda al si de la Comissió, els demano que votin en contra de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup parlamentari del PSU.

Gràcies, senyores i senyors Diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Els altres Grups parlamentaris volen fixar la seva posició? Algú demana la paraula per fer-ho? *(Pausa.)* El senyor Diputat socialista té la paraula. El senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup Socialista vol intervenir per manifestar la seva posició respecte a l'esmena a la totalitat presentada pel Grup del PSU.

Nosaltres estem d'acord amb l'esperit de l'esmena; estem d'acord amb la necessitat de redactar, a través d'una ponència conjunta, una llei d'universitats que reculli la globalitat dels aspectes del funcionament de la universitat, perquè entenem que el futur dels ciutadans de Catalunya es decideix a través de la seva formació, i aquest és un aspecte fonamental de la política catalana. Aquests aspectes bàsics, aquests aspectes fonamentals, haurien de ser treballats conjuntament per tots els Grups de la Cambra. Per això, estem d'acord amb la necessitat d'aquesta Ponència conjunta, i així ho vam manifestar en Comissió i vam votar a favor de la Proposició no de Llei del Grup

del PSU. Estem d'acord, per tant, que aquesta és una llei que toca només aspectes parcials; és una llei molt petita, però ens sembla que, a punt de produir-se els traspassos d'universitats, no podem deixar que la política universitària de Catalunya vagi per si sola; cal que el Consell Executiu assumeixi la seva competència i assumeixi la coordinació d'aquestes universitats, tal com li hi dóna competència l'Estatut i està reconegut en la Llei de Reforma Universitària.

A Catalunya no podem acceptar que hi hagi tres polítiques universitàries; hi ha d'haver una política universitària múltiple. Per tant, cal que, des del moment dels traspassos de competències, puguem fer una política universitària coordinada. Per això estem d'acord que, en aquesta Llei que avui debatem, hi hagi la proposta, el sistema, el mecanisme, que regula la coordinació de les universitats. Aquesta coordinació, que s'ha de realitzar —a l'entendre del Grup Socialista— a través del Consell Interuniversitari, que és aquell òrgan on es reuneixen representants de les diferents universitats públiques de Catalunya; és aquí on es coordinen, les universitats, i pensem nosaltres que el Consell Executiu ha de recollir els criteris que surtin d'aquest Consell Interuniversitari per redactar la programació universitària de Catalunya. Per tant, nosaltres estem d'acord que hi hagi la coordinació universitària; estem d'acord que es creï el Consell Interuniversitari de Catalunya, i també estem d'acord que hi hagi una fórmula de programació universitària de Catalunya que reculli, sí, les diverses programacions de cada universitat, però que hi hagi uns criteris generals fets a través d'aquest Consell Interuniversitari.

L'esmena presentada pel Grup del PSU es limita a temes de composició del consell social. Nosaltres, en aquest cas, no podem estar d'acord amb la totalitat del text presentat, ja que deixa lliure el nombre de representants del consell social, amb la fórmula de dir: «seran quinze o seran vint». Nosaltres entenem que la Llei ha de fixar el nombre, perquè així ho estableix la Llei de Reforma Universitària i podríem entrar en una situació una mica difícil, en deixar aquesta decisió a les universitats. Cal fixar el nombre, i nosaltres creiem que aquest ha de ser un nombre ampli: trenta persones, ja que el consell social ha de recollir les aspiracions de la societat i transmetre-les al conjunt del món universitari. Hi ha d'haver una interrelació entre universitat i societat que, fins ara, ha estat poca. Per tant, cal un consell social al més ampli possible.

Nosaltres, per tant, voldríem que aquest consell social tingués aquesta composició àmplia, però no estariem d'acord, tampoc, amb el text presentat, diguem, a través del Dictamen de Comissió, ja que tenim una composició del consell social amb una participació molt àmplia de representants nomenats per aquesta Cambra i també nomenats pel Consell Executiu. Això podria donar una composició, diguem-ne, amb un pes polític molt fort, que nosaltres tampoc compartiríem.

Per altra banda, la participació de determinats estaments, com poden ser els ajuntaments o les entitats locals en aquest consell social, és francament limitada i tampoc podem estar d'acord, per tant, amb el text del Dictamen de Comissió.

El Grup Socialista, per tant, creu que, estant d'acord amb la globalitat de l'esperit —o, diguem, amb l'esperit— de l'esmena del PSUC, estant d'acord amb la necessitat de fer, per ponència conjunta, una nova llei d'universitats, però creient que és necessari que hi hagi una política coordinada de les universitats

catalanes des del moment dels traspassos, i no estant d'acord, tampoc, amb la composició del consell social proposat per l'esmena, haurem d'abstenir-nos en la votació.

El Sr. PRESIDENT: Suposo que no hi ha cap altra intervenció, perquè no s'ha manifestat així cap altre Grup, i, per tant, podríem passar a la votació d'aquesta esmena a la totalitat el seu text alternatiu.

Els que estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

L'esmena a la totalitat ha estat rebutjada per 6 vots a favor, 75 en contra i 31 abstencions.

I ara podem passar ja a l'articulat.

A aquest articulat hi ha presentada una esmena a l'article 1, a càrrec del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. És una esmena d'addició. Per defensar-la dono la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Bé, l'esmena del Grup Socialista proposa que s'elabori un Mapa Universitari de Catalunya. Nosaltres entenem que si l'article 1 crea el Consell Interuniversitari com a òrgan per establir la coordinació de les universitats catalanes, i que aquesta coordinació es concreta en l'elaboració de l'anomenada Programació Universitària de Catalunya, creiem que abans de fer la Programació Universitària de Catalunya, que ha de ser quadriennal, hem de tenir una anàlisi exhaustiva de quina és la situació universitària catalana en aquests moments: això vol dir un inventari, inventari fàcil de fer i que segurament ja està fet —fins i tot hi ha un fulletó que recull els diversos centres universitaris i estudis universitaris que hi ha a Catalunya.

Però això no és suficient. Hem de saber, també, quines són les necessitats de la societat actuals i futures, quina formació demanarà la societat als futurs universitaris. Això vol dir una anàlisi de futur que creiem que hauria de recollir el Mapa Universitari de Catalunya. Però també creiem que aquest Mapa Universitari de Catalunya hauria de contemplar la realitat de múltiples ciutats catalanes que en aquests moments tenen centres universitaris —a Girona, a Lleida, a Tarragona, a Reus, a Terrassa...—, múltiples ciutats que tenen centres universitaris i que tenen un futur incert.

Nosaltres creiem que a través del Mapa Universitari de Catalunya caldria fer una proposta de futur per aquests centres, ja sigui, algunes d'elles, transformació en universitat i d'altres en centres universitaris.

Per tot això, nosaltres voldríem que, abans de realitzar la Programació Universitària de Catalunya, tinguéssim aquests criteris generals de quins són els estudis que ens demanarà la societat i tinguéssim, per tant, un Mapa Universitari de Catalunya per al futur.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? La Il·lustre Diputada Senyora Rúbies té la paraula.

La Sra. RÚBIES: Gràcies, senyor President. Senyores Diputades, senyors Diputats, a mi em passa com li passava al senyor Nadal amb l'esmena a la totalitat del PSUC, que, estant d'acord que cal, doncs, que es puguin consolidar els estudis universitaris i que es puguin transformar en universitats, en moltes ciutats on des de fa anys ja es fan i, pensant que és molt importants que nosaltres puguem saber on realment s'ha d'incidir en

consolidar els estudis universitaris o implantar-n'hi de nous, nosaltres pensem que el contingut de l'esmena no és per incorporar-lo a aquesta Llei a causa del que segueix: no pensem que el Mapa Universitari de Catalunya hagi de figurar en aquesta Llei perquè això podria pressuposar, diguem, a l'avantatge que nosaltres ens posem davant de totes les idees, de tots els projectes que puguin tenir les universitats. Aleshores, pensem que si ja, prèviament, al Consell Interuniversitari ja posem i ja diem on, de quina manera i com han d'evolucionar i s'han de fer els centres universitaris, les noves universitats i els nous estudis, creiem que això podria ser contraproduent. És a dir, estant d'acord que realment és necessari fer una política universitària conjunta globalment per a Catalunya, pensem que no és el lloc, en aquesta Llei, on s'ha de posar aquest manament de cara a fer el Mapa Universitari, si bé la mateixa Llei contempla, com sap l'Il·lustre Diputat, en l'article 10, quins són els criteris que s'han de tenir en compte a l'hora de tirar endavant el projecte universitari del món català.

Per tot això, nosaltres ens oposarem a aquesta esmena.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs, ara anem a procedir a la votació d'aquesta esmena.

Els que estiguin d'acord amb l'esmena presentada pel Grup Socialista, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

L'esmena ha estat refusada per 38 vots a favor, 74 en contra i cap abstenció.

Ara hem de passar a la votació del text del Dictamen.

Els qui estiguin d'acord amb el text del Dictamen, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

El text del Dictamen ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Passem ara a l'article segon, esmena número 3, del Grup Socialista, que és de modificació. L'Il·lustre Diputat senyor Nadal té la paraula per defensar-la.

El Sr. NADAL: Senyor President, aquest Diputat defensarà conjuntament les esmenes 3, 4 i 6, que fan referència a la coordinació universitària i al Consell Interuniversitari.

El Grup Socialista voldria que el Consell Interuniversitari tingués una competència i que tingués aquesta competència i que fos, d'alguna manera, més vinculant del que aquesta Llei li dona.

Aquesta Llei fa que el Consell Interuniversitari tingui una funció fonamentalment d'assessorament i l'única cosa, o una de les poques coses importants que fa, és la de proposar els criteris per elaborar la Programació Universitària de Catalunya per tal de que hi hagi una adequada coordinació entre les universitats.

Nosaltres voldríem que aquesta coordinació també figurés en molts altres aspectes, fonamentalment en el tema dels pressupostos de les universitats, perquè entenem que pot establir-se un regateig entre cada universitat i el Departament d'Ensenyament en el moment de fer una proposta de pressupostos —que, finalment, és evident, s'aprova al Parlament, que és qui decideix—, però podria haver-hi un regateig i que cada uni-

versitat tingués uns criteris diferents per obtenir més o menys diners.

Nosaltres creiem que això no és positiu per a les universitats, no és positiu pel Departament d'Ensenyament i no és positiu, en definitiva, per a Catalunya. Nosaltres voldríem que, a més d'aquests criteris generals que ja hi ha en la Programació Universitària, també hi hagués uns criteris concrets per a la qüestió de l'assignació de subvencions.

D'altra banda, aquesta esmena fa referència també als temes de coordinació sobre normes d'accés i sobre normes de permanència dels estudiants en les diferents universitats. Això és una competència de la mateixa universitat i el Consell Executiu, d'alguna manera, no pot dir-hi la seva, i en aquests articles que estem discutint en aquests moments es diu que «el Consell Interuniversitari emetrà informe sobre les normes d'accés, emetrà informe sobre les normes de permanència».

Nosaltres voldríem canviar «emetrà informe» per «coordinarà», perquè, si s'emet informe, nosaltres no entenem a qui emet l'informe: l'informe s'emet al Departament d'Ensenyament perquè dicti les normes d'accés i permanència, cosa que no pot fer, o s'emet a les universitats, que són qui tenen competència per establir les normes d'accés... Nosaltres no entenem a qui s'emet l'informe i voldria que d'alguna manera hi hagués aquesta coordinació entre les tres universitats sobre els criteris de permanència d'alumnes i sobre normes d'accés.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? La Il·lustre Diputada senyora Rúbies té la paraula.

La Sra. RÚBIES: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, gràcies a una esmena del Grup Socialista, l'article 2 va a millorar la lletra e), que, com ha dit l'Il·lustre Diputat que m'ha precedit, ja hi ha recollit, doncs, en aquest article segon, lletra e), que el Consell Interuniversitari pugui proposar els criteris per elaborar la Programació Universitària de Catalunya, per tal d'aconseguir una coordinació interuniversitària adequada.

Havent-hi ja, a més, una transaccional amb l'esmena i que ara ha quedat el Dictamen d'aquesta manera, nosaltres considerem que l'esmena que ell també ha defensat, que és l'esmena número 6, ja està recollida en l'anterior. Per aquest motiu, nosaltres la votarem en contra.

A més a més, pel que fa referència a aquesta esmena, el que és relativa a les subvencions a l'article 9.4, com poden veure les Il·lustres senyores i senyors Diputats, ja es fa esment de quina manera s'han de tenir en compte per les subvencions.

Pel que fa referència a l'esmena número 3 i número 4, en què el Grup dels Socialistes vol posar el mot de «coordinar» en lloc d'«emetre informe», aleshores nosaltres aquestes esmenes no les podem acceptar perquè creiem que van contra l'autonomia de les universitats, tal com diuen els articles 26.2 i 27 de la Llei de Reforma Universitària. Qui té competència segons el que li reconeix la LRU per a l'accés i la permanència dels estudiants són les universitats. Aleshores, no pot el Consell Interuniversitari coordinar. L'única cosa que pot fer és realment escoltar i emetre informes sobre les condicions que fixin cadascuna de les universitats en els respectius estatuts respecte a aquests apartats de l'accés a admissió i permanència que els confereix la Llei d'Autonomia Universitària.

Per aquest motiu, senyores i senyors Diputats, nosaltres ens hi oposarem.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo voldria proposar, si no hi ha cap dificultat... Bé, hi ha l'esmena cinquena, a càrrec del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i, per tant, estic a la disposició de la senyora Diputada, senyora Vintó, per donar-li la paraula.

La Sra. VINTÓ: Senyor President, si m'ho permet, jo també intentaria, per agilitzar el debat, acumular alguna esmena, les de l'article segon. Llavors, a l'article segon nosaltres tenim una esmena a l'apartat 2 per afegir-hi una nova lletra i atorgar a les universitats la possibilitat de formular propostes, suggeriments i iniciatives que els afectin, bé individualment, bé col·lectivament.

En comissió sens va repetir a bastament que aquesta era una possibilitat que ja estava contemplada en les lletres anteriors. Nosaltres continuem pensant que no i que, tot i que avui només tenim tres universitats a Catalunya, és possible que n'hi hagi més, que les necessitats i els problemes que tenen seran diferents i, per tant, que el Consell Interuniversitari no s'ha de limitar a una tasca de coordinació i assessorament, sinó que ha de ser també el canal que permeti a les universitats arribar al Consell Executiu i, a través del Consell Executiu, si es tracta de subvencions al mateix Parlament de Catalunya, bé en iniciatives que afectin individualment les universitats, bé en iniciatives que afectin a totes elles.

Aquest és, per tant, el sentit d'aquesta esmena d'addició a les competències del Consell Interuniversitari.

Pel que fa a l'apartat tercer, nosaltres tenim una esmena de modificació de la composició en la qual pretenem eliminar la presència, com a membre nat del Consell, del Secretari, o avui Secretària General Tècnica del Departament d'Ensenyament. I voldríem que entengués aquesta Cambra que no és una voluntat de marginar la Secretaria General Tècnica del Departament d'aquest Consell, sinó que entenem que aquest Consell ha de ser un organisme viu, ha de ser un organisme que es reuneixi amb freqüència, i, per tant, si el Consell ha d'estar format pel Conseller, pel Secretari General Tècnic i pel Director General d'Universitats, posem tres alts càrrecs del Departament en una tasca regular de coordinació, que pot fer, l'obligatorietat de la presència d'aquestes tres persones, molt difícil trobar moments oportuns i llargs per poder-se reunir. Pensem que el senyor Conseller és, evidentment, el President; que si ell no hi pot anar, pot delegar, efectivament, com diu l'article anterior, en el Secretari General Tècnic, i que, efectivament, ha de ser obligatòria la presència del Director General. Sumar els tres càrrecs ens sembla absolutament innecessari, tant més que hi ha un altre article de la mateixa composició que preveu la possibilitat d'incorporar tots aquells alts càrrecs que, per motiu del tema que s'hagi de tractar, puguin ser interessants. És, per tant —ho repeteixo—, no una voluntat d'eliminar la presència de la Secretaria General Tècnica, sinó de facilitar les reunions.

I la darrera esmena, que és una esmena transaccional conjunta, entre el Grup Socialista i nosaltres, el senyor Nadal m'ha manifestat la seva voluntat de defensar-la, i, per tant, jo li cedeixo amablement aquest torn.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El torn en contra? La Diputada senyora Rúbies té la paraula.

La Sra. RÚBIES: Gràcies, senyor President. L'esmena

número 5, com ha recordat la Il·lustre Diputada senyora Vintró, nosaltres creiem que en el Dictamen de la Comissió està recollit a bastament el text d'aquesta esmena, en particular en la lletra a), la d) i la c). Seré molt breu, Il·lustres senyores i senyors Diputats, però el llegiré perquè vostès se'n puguin fer càrrec. Diu: «Són funcions del Consell Interuniversitari de Catalunya: facilitar l'intercanvi d'informació i les consultes recíproques entre les universitats de Catalunya sobre totes llurs àrees d'activitat, especialment en aquells camps i aquelles situacions d'una universitat que afectin les altres». I el b): «Promoure l'elaboració de documents i estudis d'interès comú i aplegar i potenciar equips interuniversitaris perquè compleixin aquesta tasca.» I el c): «Elaborar programes conjunts d'actuació... etc.» És a dir, és per aquest motiu perquè nosaltres considerem que ja està recollit en el Dictamen de la Comissió, que nosaltres ens oposem a aquesta esmena d'addició.

Pel que fa referència a l'esmena número 7, en la qual el Grup parlamentari del PSUC vol que no es faci que el Secretari General del Departament d'Ensenyament formi part de dret i de fet, segons aquesta Llei, nosaltres agraïm molt a la senyora Vintró l'interès que té per la gran feina que tenen els secretaris generals, però nosaltres creiem que és valuosa l'aportació que els secretaris generals poden fer pel que fa referència a les funcions de coordinació que té el consell, d'assessorament jurídic que té aquest secretari general, i per tota la informació que té relativa als pressupostos i tota la informació relativa al Departament d'Ensenyament. Per tant, nosaltres considerem que, encara que sigui una mica més de feina, és bo i serà útil per al Consell Interuniversitari de comptar, com a membre, amb el Secretari General.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat senyor Garriga, del Grup Popular, té la paraula per defensar la seva esmena número 8.

El Sr. GARRIGA: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, l'esmena del nostre Grup, com es diu en la motivació, era per incloure en els consells socials cadascuna de les universitats catalanes. A nosaltres ens sembla que voler excloure d'aquest Consell Interuniversitari de Catalunya, per via dels consells socials, les possibles universitats privades és una manca de visió de futur. En dir que d'aquesta forma s'hauria permès a aquests centres privats tenir consells socials o no, no és més que un argument per allunyar-los un xic més de la realitat universitària catalana, i el que el nostre Grup pretenia era aproximar les universitats privades —possibles universitats privades— a les necessitats reals, i que aquestes poguessin formar part —i pensem que fóra convenient que així fos— del Consell Interuniversitari de Catalunya, que és, eminentment, un organisme consultiu, un organisme destinat a elaborar criteris professionals i que de cap de les formes incloure aquestes possibles universitats privades en aquest Consell Interuniversitari suposaria que s'haguessin de finançar automàticament amb diners públics.

La no-acceptació d'aquesta esmena, quan en altres llocs d'aquesta Llei es contemplen d'una forma més o menys dissimulada les universitats privades, suposa, pensem, per part del Grup que dona suport al Govern una manca de coherència, i sembla que es vulgui amagar una mica el cap sota l'ala, en comptes de preveure quelcom que pot succeir en un futur no

gaire llunyà.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Un torn en contra? La Il·lustre Diputada senyora Rúbies té la paraula.

La Sra. RÚBIES: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, l'esmena que ha presentat l'Il·lustre Diputat senyor Garriga, del Grup Popular, en la qual vol que figuri «universitats catalanes», a fi i efecte d'incloure-hi —quan n'hi hagi, si és que n'hi ha— les universitats privades de Catalunya, fet que ara no es produeix..., nosaltres considerem que els consells socials, de què aquesta Llei regula la composició, són els consells socials que hi ha a la LRU, que es refereixen a les universitats públiques. Aleshores, per aquest motiu, nosaltres rebutjarem l'esmena del Diputat senyor Garriga.

A més a més, li voldríem dir que les universitats privades —quan existeixin— no tenen per què tenir consells socials, poden tenir-ne, poden no tenir-ne, poden fer-se'ls a la seva mida; és a dir, les universitats privades tenen llibertat organitzativa i també tenen més llibertat d'organització. En canvi, el que sí que, gràcies a unes esmenes que vàrem acceptar a l'Il·lustre senyor Diputat..., pot estar tranquil perquè, com ell sap molt bé, quan existeixin universitats privades a Catalunya i quan en el Consell Interuniversitari Català s'hagi de tractar d'assumptes que els puguin afectar, això queda previst a l'apartat 5 de l'article 2, que ara estem debatent, quan diu: «Quan el Consell Interuniversitari ha de tractar d'assumptes que es refereixen a les universitats privades, el Conseller d'Ensenyament ha de convocar els rectors de les universitats afectades a la sessió corresponent perquè hi puguin ésser escoltats.» Nosaltres creiem que amb aquest apartat 5, a l'article 2, quan hi hagi universitats privades a Catalunya aquestes podran deixar sentir la seva veu dins del Consell Interuniversitari.

És per tot això que ens oposem a l'esmena, senyor Garriga. Gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Ara prego l'Il·lustre Diputat senyor Nadal que prengui la paraula per defensar l'esmena transaccional que ens ha anunciat la Il·lustre Diputada senyora Vintró.

El Sr. MANUEL NADAL: Agraïxo a la Il·lustre Diputada senyora Vintró la possibilitat de defensar aquesta esmena conjunta del Grup Socialista i del Grup del PSU.

L'article 3, en el seu apartat 3 —que és el que esmenem—, fixa la composició del Consell Interuniversitari, i en la lletra d) diu que «hi haurà tres representants de cadascuna de les universitats públiques, designats per les juntes de govern respectives, entre els membres d'aquestes». Nosaltres creiem que el mínim que podem demanar a una llei que sigui respectuosa amb l'autonomia universitària és que aquestes puguin fixar, a través dels seus mateixos estatuts, la fórmula d'elecció d'aquelles persones que volen que els representin en els diversos organismes, entitats, etcètera, que siguin organismes en què hi ha d'haver participació de la universitat. Aleshores, volem que hi hagi aquest respecte a l'autonomia, i, per tant, això, la possibilitat de dir quines persones han de representar la universitat en el Consell Interuniversitari, ha de ser establert en els mateixos estatuts de cadascuna de les universitats.

Però l'esmena té una segona part. Té la part que nosaltres creiem que en aquests moments en què estem creant, avui, en aquesta Llei, uns consells socials, uns consells socials amb competències importants, com l'aprovació dels pressupostos,

com l'aprovació de la programació de cada una de les universitats, aquests consells socials han de tenir un major pes en el Consell Interuniversitari, si bé estem d'acord que aquest Consell és un òrgan fonamentalment acadèmic: hi ha el rector de cada universitat i el president de cada consell social. Però també voldríem que dels tres representants de les universitats hi hagués la possibilitat que, d'aquests tres representants, els seus estatuts preveïessin la possibilitat que un d'ells fos un representant del consell social.

Per tot això, donat el pes que en aquests moments tenen els consells socials, voldríem que també figuressin amb major entitat en el Consell Interuniversitari.

El Sr. PRESIDENT: Un torn en contra? La Il·lustre Diputada senyora Rúbies té la paraula.

La Sra. RÚBIES: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, l'esmena transaccional conjunta que presenten els Grups parlamentaris del PSUC i dels Socialistes de Catalunya, nosaltres, com sap molt bé l'Il·lustre Diputat, estàvem en Ponència, havíem acceptat una esmena transaccional que deia que això es fes de la forma que estableixen els respectius estatuts. Aleshores, això no va ser possible perquè hi van voler afegir, a aquesta transaccional, «garantint la representació del consell social.» Aleshores, nosaltres, que estem d'acord que, la tria d'aquests tres representants, la facin d'acord amb els seus estatuts —i que penso que ara, encara que no ho digui la Llei, les universitats, això, ho podran posar—..., al que sí que nosaltres ens oposem és que, i es digui textualment per la Llei, dels tres representants, un hagi de ser del consell social. Pensem que cada estament ha de tenir les seves funcions i atribucions i, com ha dit molt bé —i no cal que ho torni a explicar— l'Il·lustre senyor Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, el president del consell social ja hi és, el rector també ja hi és.

És per aquest motiu, senyores i senyors Diputats, que votarem en contra d'aquesta esmena transaccional. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, hem fet ja la presentació i defensa i contradicció de les esmenes d'aquest article segon. Si els senyors Diputats no hi tenen inconvenient, faríem les votacions agrupant-les de la mateixa manera com s'han fet les defenses. Sembla bé que es faci així? *(Pausa.)* Bé, per tant, ara la votació, afectaria les esmenes 3, 4 i 6, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Hi ha alguna dificultat? *(Pausa.)* No?

Doncs, els qui estiguin a favor d'aquestes esmenes, que es posin dempeus.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 42 vots a favor, 76 en contra i cap abstenció.

Ara podem passar, si no hi ha inconvenient, a la votació de les esmenes 5 i 7, del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui estiguin a favor d'aquestes esmenes, que es posin dempeus.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Les esmenes han estat rebutjades per 49 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Ara anem a la votació de l'esmena número 8, presentada pel Grup Popular.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin

dempeus. Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

L'esmena ha estat rebutjada per 7 vots a favor, 110 en contra i cap abstenció.

I ara anem a l'esmena transaccional número 9, conjunta dels Partit Socialista Unificat i el Grup Socialista.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena transaccional, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

L'esmena ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 76 en contra i cap abstenció.

Ara, doncs, podem passar a la votació del Dictamen. *(Ll. Sr. Clotas demana per parlar.)* El senyor Clotas té la paraula.

El Sr. CLOTAS: Senyor President, el Grup Socialista sol·licita que es votin separatament les lletres h), i) de l'apartat segon i la lletra d) de l'apartat tercer.

El Sr. PRESIDENT: A veure, em permet repetir-ho perquè no ha quedat prou clar això. Es tracta, doncs, de votar a part...

El Sr. CLOTAS: Les lletres h), i) de l'apartat segon.

El Sr. PRESIDENT: h) i i)...

El Sr. CLOTAS: i la lletra d), corresponent a l'apartat tercer.

El Sr. PRESIDENT: La lletra d), d)? Alguna altra observació sobre això?

La Sra. VINTRÓ *(de l'escó estant)*: Sí, senyor President, nosaltres demanàriem, a més d'aquestes, la lletra e) de l'apartat segon, 2 e), i 3 b), b) de Barcelona.

El Sr. PRESIDENT: 3 b). Bé. Si us sembla bé votarem ara tot l'article a excepció d'aquests punts per als quals s'ha demanat votació especial.

Els qui estiguin a favor, doncs, del conjunt, amb aquestes excepcions, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

S'ha aprovat, doncs, per unanimitat dels presents.

Ara anem a votar els apartats h) i i) de l'apartat segon de l'article segon i el d) de l'apartat tercer... No és així?

La Sra. VINTRÓ: Senyor President, faltaria primer la e), que n'havíem demanat nosaltres votació separada.

El Sr. PRESIDENT: Bé, no, jo evidentment, pensava de fer-ho després, però, si és que no hi ha cap inconvenient, podem fer-ho conjuntament. Jo pensava ara fer la proposta, diguem-ne, de separació que ens ha fet el Grup Socialista i després la que ens ha fet el Grup de vostè. *(Ll. Sr. Clotas demana per parlar.)* El senyor Clotas té la paraula.

El Sr. CLOTAS *(de l'escó estant)*: Senyor President, potser per sistemàtica seria convenient començar per la primera lletra en l'ordenació literal; per tant, la e). No obstant això, la sol·licitud del Grup del PSU de votar conjuntament o separatament dues lletres no vol dir que conjuntament... Nosaltres sol·licitàvem que es votés la lletra e); després la proposta que el Grup Socialista formulava, també per correlació, h) i i) del segon paràgraf; després la b) del tercer paràgraf, i posteriorment la d) del tercer paràgraf. Per sistemàtica seria aclarir també el text de la votació.

El Sr. PRESIDENT: Per tant, quatre votacions?

El Sr. CLOTAS: Sí, sí.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

Anem a fer, doncs, ara la votació del Dictamen en la seva

lletra e) de l'apartat segon.

Els qui estiguin a favor d'aquest text del Dictamen, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

El text del Dictamen, en aquest apartat e), ha estat aprovat per 111 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Ara anem a votar els apartats h) i i).

Els qui estiguin a favor del text del Dictamen en aquests apartats, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

El text del Dictamen en aquests apartats h) i i) ha estat aprovat per 77 vots a favor, 6 en contra i 36 abstencions.

Ara anem a votar el text del Dictamen en la lletra b) de l'apartat 3.

Els qui estiguin a favor d'aquest text, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

El text del Dictamen en la lletra b) de l'apartat tercer ha estat aprovat per 70 vots a favor, 6 en contra i 43 abstencions.

I ara, finalment, passem a votar el text del Dictamen en la lletra d) de l'apartat 3.

Els qui estiguin a favor d'aquest text, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

El text ha estat aprovat per 77 vots a favor, 42 en contra i cap abstenció.

Passem ara a l'esmena número 10, referent a l'addició d'un nou article 2 bis, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Vintrolà.

La Sra. VINTROLÀ (*de l'escó estant*): Senyor President, senyores i senyors Diputats, en realitat, i si el senyor President m'ho permet, defensaria conjuntament aquesta esmena i les següents, que fan referència a l'article tercer. D'acord amb l'ordre en què és formulada aquesta esmena, seria un nou article 2 bis, que en cas que fos acceptat jo penso que seria millor que es tractés d'un article 3.1.9, perquè l'esmena pretén que aquesta Llei expliqui quines seran les funcions dels consells socials.

Això va ser comentat també a bastament en Comissió i era una mica contradictori que la Llei es titulés de Coordinació i Creació de Serveis Socials i en cap moment de la lectura d'aquesta Llei es digués quines serien les funcions que encomanava el Parlament o que encomanava la Llei als membres dels consells socials. És evident que per a aquells que coneixin tota la legislació universitària, aquests consells socials corresponen als consells socials previstos per la Llei Orgànica 11/83, coneguda per la Llei de Reforma Universitària, i, per tant, es pot fer una inferència en relació amb aquesta Llei.

Se'ns va dir, com a argumentació per no acceptar aquesta esmena, que no era gaire procedent que en una llei del Parlament de Catalunya es parlés de la legislació de l'Estat espanyol. El que passa és que si vostès es prenen la molèstia d'anar llegint aquesta Llei, la trobaran contínuament adobada amb referències a la Llei de Reforma Universitària. Si sistemàticament s'hi fan aquestes referències, a nosaltres ens sembla enormement contradictori que no definim per als consells socials quines són les seves funcions. I, per tant, nosaltres proposem

aquest nou article, que en cas de ser acceptat, repeteixo, hauria de ser 3.1, on es diu: «Les funcions dels consells socials són establertes per la Llei Orgànica 11/83 i totes aquelles que els confereixin els estatuts de les universitats» —aquesta «a» del text de l'esmena és incorrecta; és «els estatuts de les universitats». Per tant, la proposta nostra és que fem una menció explícita en la Llei de les funcions dels consells socials, com la fem de les funcions del Consell Interuniversitari de Catalunya. Sembla una mica absurd legalment crear un organisme i no dir, en la mateixa Llei de creació, per a quina funció ha de servir.

Pel que fa a les esmenes 19, 24, 25 i 27, que corresponen ja pròpiament a l'article tercer, aquí nosaltres defensem una composició numèrica dels consells socials diferent de la que ha estat aprovada pels altres Grups. Nosaltres entenem que els consells socials de les universitats haurien de tenir un nombre de components que oscil·lés entre quinze i vint. Si, com sostenia abans el Diputat socialista, la Llei ha de marcar d'una manera explícita si han de ser quinze o han de ser vint —segurament aquesta és una qüestió d'interpretació jurídica—, penso que, en tot cas, la correcció passaria per votar un dels dos números. Nosaltres no entenem que la Llei no pugui deixar oberta a la decisió de cada universitat, d'acord amb els seus estatuts, si volen que el consell social sigui de quinze membres o sigui de vint. Aquest és el sentit, per tant, de l'esmena número 24 nostra: fixar que els estatuts de les universitats marquin si volen que siguin quinze membres o vint.

I les altres dues esmenes són les que indiquen que les tres cinquenes parts dels membres de cada consell social seran elegits en representació dels interessos socials de Catalunya i que les altres dues cinquenes parts seran representants de la universitat elegits per la junta de govern, d'acord amb l'article corresponent de la Llei de Reforma Universitària.

Per tant, repeteixo, aquestes quatre esmenes pretenen, d'una banda, que la Llei fixi les funcions del consell social; en segon lloc, rebaixar el nombre de membres del consell social entre quinze o vint, remetre als estatuts de les universitats la decisió de si volen que siguin quinze o si volen que siguin vint, i fixar les dues terceres parts i les tres cinquenes parts d'acord amb el que estableix la Llei de Reforma Universitària: representació social, representació de la universitat.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? La Il·lustre Diputada senyora Rúbies té la paraula.

La Sra. RÚBIES: Senyores i senyors Diputats, com la Il·lustre Diputada que m'ha precedit ha dit, nosaltres respecte a l'esmena número 10, en la qual vol un article 9 o un encapçalament del proper en què es digui que les funcions dels consells socials són les que diu la Llei Orgànica 11/83, nosaltres creiem que això és innecessari, perquè en el preàmbul de la Llei ja s'explica, en la part expositiva, que, aquesta Llei, la fa el Parlament de Catalunya, primer, d'acord amb les atribucions que li dóna l'Estatut en l'article 15 i, després, per regular els aspectes que li confereix la LRU. Per tant, ja s'entén que en tractar aquí de consells socials es tracta dels consells socials que estan creats en la part orgànica de l'esmentada Llei.

Per aquesta raó, nosaltres votem en contra d'aquesta addició.

Pel que fa a les esmenes que presenta el Grup parlamentari del PSU a l'article 3 d'aquesta Llei, ja han explicat els qui

m'han precedit, fins i tot l'Il·lustre Diputat ponent del Grup Socialista, que tots els altres Grups parlamentaris hem estat d'acord primer a fixar en trenta el nombre de membres del consell social; és a dir, a fixar el nombre, perquè va ser una altra interpretació jurídica la que vam fer, diferent de la que ha fet la Il·lustre Diputada senyora Vintró, que quan diu la LRU que es fixarà el nombre, hem entès finalment que «fixar» volia dir dir en concret i no dir triar entre dos nombres. Això pel que fa a l'esmena 11.

Pel que fa a l'esmena 12, ja no té sentit si no acceptem l'11.

Pel que fa a l'esmena 13, tampoc té sentit, perquè el nombre ja és..., no cal dir tres cinquenes ni dos cinquenes, perquè ja és un nombre concret.

I pel que fa a l'esmena 14, la il·lustre Diputada sap que el que ella diu que les dues cinquenes parts seran representants de la universitat corresponent, elegits per la junta de govern entre els membres de la comunitat universitària, això va contra la LRU, que diu que han de ser membres de la mateixa junta de govern.

Per aquest motiu, nosaltres també hi votarem en contra.

Gràcies, senyors i senyores Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara jo voldria preguntar, sobretot al Grup presentant d'aquest grup d'esmenes, si creu que podem votar-ho tot conjuntament o si demanen votació separada en algun cas. (*LI. Sr. Clotas demana per parlar.*) El senyor Clotas?

El Sr. CLOTAS (*de l'escó estant*): Senyor President, el Grup Socialista..., i crec que per lògica s'haurien de votar separadament, perquè són continguts diferents.

El Sr. PRESIDENT: Bé, de tota manera, volia conèixer el parer dels Grups d'aquesta Cambra, ja que la il·lustre senyora Vintró ha parlat de l'article 9 com, de fet, un text que anava agrupat amb l'article següent.

Anem a votar, doncs, ara l'esmena número 10, d'addició d'un nou article 2 bis.

Els qui estiguin a favor d'aquesta addició, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Aquest text ha estat rebutjat per 28 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció; perdó, i 5 abstencions.

Ara passem, doncs, a les esmenes, que aquestes sí que suposo que es poden votar conjuntament..., (*Pausa.*) No, tampoc? Hi ha alguna dificultat?

La Sra. VINTRÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, si es vota la primera i no és acceptada, les altres decauen. Per tant, potser això seria el mecanisme correcte.

El Sr. PRESIDENT: Per tant, votem la primera, i les altres, si no s'ha acceptat, decauen.

Bé, doncs, l'esmena número 11 és la que ara se sotmet a votació.

Els qui hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 5 vots a favor, 98 en contra i cap abstenció.

Per tant, les altres decaigudes, i podem passar a la votació del text del Dictamen.

Els qui estiguin d'acord amb el text del Dictamen de l'article 3, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

El text del Dictamen ha estat aprovat per 98 vots a favor, 6 en contra i cap abstenció.

Passem ara a l'article 4, al qual hi ha l'esmena número 15, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que és de modificació. Dono la paraula a la il·lustre Diputada senyora Vintró.

La Sra. VINTRÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en aquest article es contempla com es nomenen els membres que han de representar els interessos socials en cadascun dels consells socials de les universitats de Catalunya. D'acord amb la nostra proposta, aquesta representació dels interessos socials es distribuiria de la següent manera: dos en representació de les organitzacions sindicals —i en aquest punt hi ha una unanimitat d'acord—, dos en representació de les organitzacions empresarials —i aquí també hi ha acord— i dos en representació dels organismes territorials —i aquí ja comencen els desacords.

El nostre Grup considera que han de ser dos els representants dels organismes territorials corresponents a la ubicació de la universitat, i no només un, com figura en el text del Dictamen. D'altra banda, nosaltres pensem que amb aquests sis representants dels interessos socials queda, des del punt de vista normatiu, coberta la representació social des d'un punt de vista marcat per la llei. Ara bé, queda la resta de les tres cinquenes parts previstes en l'apartat anterior, que hauran de ser elegits per meitat pel Parlament de Catalunya i pel Consell Executiu, i en aquests noms, elegits bé pel Parlament de Catalunya, bé pel Consell Executiu, el nostre Grup entén que, d'una banda, la representació de l'Institut d'Estudis Catalans, que aquí figura com una representació obligada, nosaltres entenem que a les personalitats que nomeni el Consell Executiu pot perfectament, i hauria —aquesta és la nostra previsió—, de triar-la un de proposat per l'Institut d'Estudis Catalans. Pel que fa als col·legis professionals i pel que fa a la Cambra de Comerç, nosaltres entenem que aquest Parlament, amb els noms que podrà elegir, ja podrà tenir present, i haurà de tenir present, aquelles personalitats de la vida catalana que destaquin bé en els col·legis professionals bé en el món de les Cambres, per integrar-los en la composició dels consells socials, però que marcar des de la Llei que hauran de ser dos dels col·legis professionals i un de les cambres ens sembla un error des del punt de vista legislatiu.

I un últim aspecte jo voldria destacar de la nostra esmena, a l'apartat d): quan es parla de les persones que hauran de ser escollides per aquest Parlament, nosaltres demanem que aquestes persones que hauran de representar aquest Parlament en els consells socials siguin escollides per una majoria de dos terços dels Diputats i no per una majoria absoluta. Pensem que la representació parlamentària, i així normalment està establert en els diversos organismes que emanen d'aquest Parlament, la representació per a les persones es fa a partir d'una votació al més majoritària possible, per evitar que pugui haver-hi una, diguem-ne, manca de representativitat si es fa de la meitat de la Cambra contra l'altra.

Per tant, pensem, d'una banda, que no cal incorporar ni col·legis professionals ni Institut d'Estudis Catalans ni Cambres de Comerç en la part dispositiva; que la representació de l'Institut d'Estudis Catalans pot ser feta via nomenament del Consell Executiu, i que les persones que siguin triades per aquest Parla-

ment disposin d'una majoria de dos terços, que farà molt més fàcil la representativitat de les persones triades.

El Sr. PRESIDENT: Un torn en contra? La il·lustre Diputada senyora Rúbies té la paraula.

La Sra. RÚBIES: Senyor President, hi ha una esmena tècnica signada per tots els Grups en aquest article.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. És signada per tots els Grups? (Pausa.) Per tant, és de suposar que no hi ha cap inconvenient a prendre-la en consideració, i ara el senyor Secretari llegirà el seu text.

El Sr. SECRETARI PRIMER: És una esmena tècnica que proposa la supressió de les paraules «o comarcals» a l'article 4.1.d); també la mateixa supressió a l'article 5.3, i també la mateixa supressió a la Disposició transitòria primera, punt 1.

La Sra. RÚBIES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per fer un torn en contra de l'esmena número 5, que presenta el Grup parlamentari del PSUC. Aquesta esmena té tres dels apartats que són exactament coincidents amb el text del Dictamen, que són el a) i el b). Com ha dit la il·lustre Diputada senyora Vintó, allí on hi ha una diferència amb el text del Dictamen de la Comissió és que nosaltres proposem que hi hagi un representant de l'organisme territorial on està ubicada la universitat. I nosaltres tampoc estem d'acord que sigui aprovat els que hagi de designar el Parlament per una majoria de dos terços, sinó que creiem que amb una majoria simple n'hi ha prou. En canvi, nosaltres, estant d'acord com estem, diríem, amb les vuit persones que contempla el Dictamen —dues en representació de les organitzacions sindicals, dues en representació de les organitzacions empresarials, una pels municipis on hi hagi ubicats centres de la universitat respectiva, un representant de l'Institut d'Estudis Catalans, un representant dels col·legis professionals que tinguin quelcom a veure amb les universitats i amb el que es fa en elles i un altre representant de les Cambres de Comerç, Indústria i Navegació—, nosaltres creiem que aquestes persones realment sí que han de constar a la Llei, perquè si nosaltres hem fixat en trenta el nombre de membres del consell social i volem realment que aquesta Llei faci que tots els sectors socials de Catalunya s'interessin realment en les universitats i aportin totes les coses que hi puguin aportar a fi de millorar-ho, nosaltres creiem que han de ser posades en llei i han de ser triades tal com diu l'article següent.

Nosaltres creiem que el Consell Executiu i el Parlament de Catalunya, evidentment, són lliures, i nosaltres no podem a la Llei coartar la seva llibertat només posant criteris generals que hauran de tenir aquestes persones, com es posa després.

Per tots aquests motius, nosaltres ens oposem a la part de l'esmena del PSUC que no coincideix amb el text del Dictamen, que hi coincideix en més del 50%.

Gràcies, senyors i senyores Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs ara anem a passar a votació l'esmena... Perdó, sí, l'esmena 16 del Grup Socialista, de supressió. Té la paraula per defensar-la l'il·lustre Diputat senyor Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor President, agruparem la defensa de les esmenes 16, 17, 19, 21, 23, 26 i 28, que fan... —16, 17, 19, 21, 23, 26 i 28—, totes elles fan referència a la composició del consell social.

El Grup Socialista està d'acord amb la composició del consell social de trenta persones, estem d'acord que n'hi hagi dues

d'elles designades per les organitzacions sindicals, també dues de les organitzacions empresarials, però el nostre desacord està en tres aspectes del que se'ns proposa en el text del Dictamen de Comissió. Nosaltres voldríem que la representació dels municipis fos major. En comptes d'un representant dels ajuntaments, o dels ens territorials i comarcals, o dels ens territorials, com ha quedat ara, voldríem que fossin com a mínim dos. És a dir, entenem que tal com està ara el text del Dictamen és impossible que tota aquesta quantitat de ciutats catalanes que tenen centres dependents de les universitats puguin veure's convenientment representades en aquest consell social. Per tant, una major presència de representants dels municipis.

Quant al representant de les Cambres Oficials de Comerç, Indústria i Navegació, nosaltres no proposem que no estiguin al consell social, sinó que el que voldríem, d'alguna manera, és que aquest representant de les Cambres Oficials de Comerç fos un dels que anomenés el Consell Executiu dels cinc que pot nomenar, perquè ja he dit inicialment, en la defensa de l'esmena a la totalitat del Grup del PSUC, en la posició respecte a l'esmena a la totalitat del Grup del PSUC, que nosaltres creiem que, tal com ha quedat la composició del consell social, hi ha un pes molt fort dels representants del Parlament, cinc persones, i dels representants del Consell Executiu, cinc persones, la qual cosa vol dir que dels divuit representants socials, per dir-ho d'alguna manera, d'aquest consell, n'hi ha deu que tenen una certa representativitat política, o anomenats, d'alguna manera, de forma política, encara que s'han de tenir presents els criteris de vàlua professional, etcètera.

Nosaltres voldríem retallar aquests deu dient: «Bé, que el Consell Executiu en nomeni un que sigui el representant de les Cambres, que en nomeni un» —per exemple, aquí hi ha l'esmena del PSUC— «que sigui el representant de l'Institut d'Estudis Catalans», etcètera. Per tant, retallar una mica el pes específic del que pot nomenar el Consell Executiu de manera directa, fent que es pogués nomenar una persona de les Cambres Oficials de Comerç, Indústria i Navegació i una persona de l'Institut d'Estudis Catalans.

Vull remarcar el tema del representant de l'Institut d'Estudis Catalans perquè, si bé el Grup Socialista els proposava en un moment determinat la seva supressió, estariem d'acord que aquesta persona fos nomenada pel Consell Executiu, i això recull d'alguna manera l'esperit de persones de l'Institut d'Estudis Catalans, que així ho han sol·licitat en alguns moments, i que el Grup Socialista ha mostrat repetides vegades la defensa d'aquest Institut, tan important per a Catalunya, doncs, proposant que tingui un pressupost decorós, un pressupost important per poder portar endavant les seves funcions.

Per tant, el Grup Socialista, si bé està d'acord —en part— amb la composició del consell social, creuria que hauríem de treure un cert pes als representants del Consell Executiu, un cert pes polític d'aquest consell social, i que sigui més social i menys polític.

El Sr. PRESIDENT: Un torn en contra? La il·lustre Diputada senyora Rúbies té la paraula.

La Sra. RÚBIES: Gràcies, senyor President. Els arguments són els mateixos: si ens hem posat realment d'acord la majoria dels Grups de la Cambra en què el consell social ha de ser ampli, de tal manera que hem aprovat ja aquí en aquest Parlament que siguin trenta membres, perquè puguin representar a

bastament els interessos socials de Catalunya, jo penso que, per exemple, el que ha de representar l'Institut d'Estudis Catalans és més genuí si són ells qui el trien, perquè nomenar-lo —tal com vol l'Il·lustre Diputat senyor Nadal—, ja el nomena el Consell Executiu, però jo penso que és molt més representatiu dels interessos socials de Catalunya que el representant de l'Institut d'Estudis Catalans, el qui ha de representar genuïnament els Col·legis professionals, el qui ha de representar, segons el Dictamen, la Cambra de Comerç, Indústria i Navegació, qui el triï, la persona, sigui el mateix organisme que volem que el representi.

Això, evidentment, no exclou que aquest Parlament i el mateix Consell Executiu pugui, entre els membres que aquesta Llei li conferirà, elegir i triar que siguin persones que també pertanyin a alguns d'aquests organismes. Nosaltres pensem que, tot reconeixent la voluntat que té el Grup Socialista que el representant de l'Institut d'Estudis Catalans figuri dins el consell social de les universitats, nosaltres creiem que és dignificar més l'Institut d'Estudis Catalans si són ells pròpiament qui el poden triar, i el Consell Executiu, a proposta del Conseller d'Ensenyament, ja el nomenarà.

Per tot això, nosaltres ens oposem a les esmenes del Grup Socialista en aquest article.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Queda ara per defensar l'esmena número 18, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. El senyor Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, senyories, jo potser abans d'entrar —si el senyor President em permet un breu moment— a defensar la meua esmena, la nostra esmena, jo voldria aclarir que potser no s'ha deixat clar que nosaltres hem signat aquesta esmena transaccional, suprimint la paraula «comarques» del que s'havia dit abans, perquè nosaltres entenem, no que les comarques queden excloses, sinó que les comarques ja són integrades dintre d'allò quan es parla de «territorials». Ja hi són les comarques i els municipis. És per això que hem accedit a aquesta esmena transaccional.

Passant a la defensa de la nostra esmena, aquí hem vist que la composició dels consells socials ha quedat fixada per aquest Parlament en trenta membres. D'aquests trenta membres, divuit són elegits —segons diu l'articulat— pels interessos socials de Catalunya. Els dotze restants són els representants de la junta de govern de les universitats que el componen.

És en la composició d'aquests interessos socials on el nostre Grup no hi està d'acord. Entenem molt bé que hi hagi dos representants dels sindicats, així com també entenem molt bé que hi hagi dos representants de l'empresariat. El que no entenem, i en aquest punt és on entra la nostra esmena, és que els col·legis professionals només tinguin un representant quan, precisament, els col·legis professionals i els seus integrants es nodreixen fonamentalment de persones formades en les universitats, en el món universitari, i, per tant, són gent que no solament coneixen la problemàtica, sinó que la sofreixen directament en els seus resultats.

És, doncs, per un simple sentit de justícia representativa que el nostre Grup demana que aquests professionals amb interessos socials que podríem dir col·locats, en la seva majoria, entre l'empresariat i l'assalariat tinguin la mateixa força de representació, com a mínim, que els altres estaments que es mencionen

en aquesta composició.

Bé, ara sé que se'm farà segurament el torn en contra —si és que hi ha torn en contra—, però agrairia que no se'm torni a dir el que s'ha dit aquí en algun moment, que aquests representants —dit per una altra Diputada— podrien ser proposats pel Consell Executiu o pel Parlament, o votats pel Parlament. Si fos aquest el cas, que de la representació proporcional havien de sortir els representants votats pel Parlament o designats pel Consell Executiu, llavors ja no caldria posar-n'hi cap; que tota la representació sortís d'allà. Jo recordo que en Comissió es va fer aquesta argumentació per no posar un representant de l'Institut d'Estudis Catalans, i que en aquell moment la majoria de la Comissió va considerar que el representant de l'Institut d'Estudis Catalans havia d'ésser-hi explícitament citat. Doncs, també nosaltres creiem que la representació dels col·legis professionals hi ha de ser també explícitament dita amb dos representants. Sabem també que hi pot haver altres persones que per altres qüestions puguin pertànyer a algun col·legi professional, però no és aquest el cas, i, a més a més, fóra útil que fossin dues també, perquè llavors permetria a certes universitats posar-hi un representant de les disciplines literàries i un altre representant de les ciències exactes, per dir-ho en poques paraules.

Nosaltres creiem que aquesta composició fóra més equitativa; llavors s'augmenta la composició de la representació social; s'augmenta d'un membre, evidentment, amb la nostra proposta. I aquí incidiríem en allò que ha dit abans el senyor Nadal, de demanar que es tragués un membre dels designats pel Consell Executiu, que fossin quatre els designats; els designats són sempre proposats sense cap mena de votació, i, en canvi, aquests representants vindrien avalats per unes votacions majoritàries en els diferents estaments.

És per tot això que els demanem, senyories, que tinguin la bondat de reconsiderar la nostra esmena i de votar-la favorablement.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Un torn en contra? *(Pausa.)* La Il·lustre Diputada senyora Rúbies té la paraula.

La Sra. RÚBIES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo voldria dir que el nostre Grup parlamentari, respecte a la presentació de l'esmena tècnica, doncs té la mateixa posició del senyor Marçal Casanovas, és a dir, perquè nosaltres considerem que en els ens territorials, els ens comarcals, doncs, són, diguem, el nucli més important.

Ara passem a fer el torn en contra de l'esmena que ha defensat l'Il·lustre Diputat senyor Marçal Casanovas.

Tots els raonaments que ha fet, nosaltres realment els comprem i els entenem, però en el Dictamen que hem fet en Comissió ens sembla que hi ha una composició, diguem, a bastament equilibrada, i per no repetir ni dir aquells arguments que el senyor Marçal Casanovas ja no vol sentir, li'n diré un altre, per si en alguna cosa li pot ajudar a comprendre la nostra posició. I és el següent: tal com està la composició, hi ha —podríem dir «en certa manera», valgui la redundància— uns representants que vénen del món del treball professional, que són els dos que representen les organitzacions sindicals i l'un que representa els col·legis professionals —maneres de treballar, diríem, diferents o d'enquadraments professionals diferents— i, d'altra banda, també hi ha dos representants dels

empresaris i un representant de les Cambres de Comerç, Indústria i Navegació, que en certa manera fan l'equilibri en el pes d'aquesta composició.

Nosaltres, perquè també considerem que el Parlament ha de poder escollir els seus membres en llibertat i el Consell Executiu també, i considerem que això ha de ser paritari, per aquest motiu votarem en contra de l'esmena.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ja debatudes totes les esmenes d'aquest article 4, procedirem ara a la votació, potser també per grups, si no hi ha inconvenient. Començaríem per la votació de l'esmena 15, del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 35 vots a favor, 75 en contra i cap abstenció.

Ara, si no hi ha inconvenient, votariem conjuntament les esmenes 16, 17 i 19. Cap dificultat? *(Pausa.)*

Bé, doncs, els qui estiguin a favor d'aquestes esmenes, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 36 vots a favor, 75 en contra i cap abstenció.

Ara, hem de procedir a la votació de l'esmena número 18, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 5 vots a favor, 106 en contra i cap abstenció.

Ara, anem a votar el text del Dictamen. Els prego que tinguin present que aquí hi ha un retoc, en virtut d'aquesta esmena transaccional. Per tant, a l'apartat 1, lletra d), se suprimeixen els mots «o comarcals». Tinguin-ho present, eh?... No, no és així? *(L'I. Sr. Clotas demana per parlar.)*

El Sr. CLOTAS *(de l'escó estant)*: President, també d'acord amb les esmenes que havia presentat el nostre Grup, sollicitaria votació fraccionada, almenys pel que fa referència a les lletres c), d) i f).

El Sr. PRESIDENT: c), d) i f)

El Sr. CLOTAS: Sí, senyor President, gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per tant, votarem primer el text del Dictamen amb aquesta excepció i després aquestes excepcions. Sembla que està bé? Fem-ho així? Sí? *(Pausa.)*

Bé, doncs, els qui estiguin d'acord amb... *(La I. Sra. Vintró demana per parlar.)* No s'han posat d'acord, encara? Perdó, senyora Vintró, que no l'havia vista.

La Sra. VINTRÓ *(de l'escó estant)*: El nostre Grup demanaria que es votessin separatament c), d), e), f), g) i h), és a dir, tots aquests, separats.

El Sr. PRESIDENT: c), d), e), f), què més?

La Sra. VINTRÓ: g) i h).

El Sr. PRESIDENT: g) i h).

La Sra. VINTRÓ: Sí. És a dir, que podríem votar, almenys per part nostra, 1, a), b), i el 2, conjuntament, i després votar separatament els altres.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Anem a votar, doncs, ara, els apartats 1 a) i 1 b) i l'apartat 2.

Els qui estiguin d'acord amb aquest text del Dictamen, que es posin drets.

Els qui s'hi oposin?

Els qui s'abstinguin?

Bé, aquesta part del Dictamen, o sigui, l'apartat 1 a) i b) i tot l'apartat 2, ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Ara, anem a votar els apartats c), d) i f). Sembla bé que votem conjuntament c), d) i f)?

Els qui estiguin d'acord amb aquests apartats del Dictamen, que es posin dempeus.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest text del Dictamen ha estat aprovat per 76 vots a favor, 36 en contra i cap abstenció.

Ara, la e), la g) i la h), conjuntament. No? Ah, la e) sola. Bé, doncs, l'apartat e) del text del Dictamen se sotmet a votació.

Els qui hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

El text del Dictamen, en aquest apartat, ha estat aprovat per 102 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

Ara falten la g) i la h). Podem votar-los conjuntament? Hi ha cap dificultat? *(Pausa.)*

Bé, els qui estiguin a favor del text del Dictamen en els seus apartats g) i h), que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

El text del Dictamen ha estat aprovat per 107 vots a favor, 6 en contra i cap abstenció.

Ara passem a l'article cinquè. Bé, jo crec —interpreto i espero que tots hi estiguem d'acord— que totes les esmenes de l'article cinquè han decaigut. Cap dificultat? Per tant, podem passar a l'aprovació del text del Dictamen, també amb aquella excepció de l'esmena transaccional, que, en l'apartat 3, també s'han de suprimir els mots «o comarcals», eh?

Amb aquesta excepció i amb aquesta observació anem a posar a votació... *(La I. Sra. Vintró demana per parlar.)* Alguna observació?

La Sra. VINTRÓ *(de l'escó estant)*: Jo demanaria que es votés primer l'apartat primer i els altres conjuntament. És a dir, primer l'1 i després els altres quatre.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, perfectament. Anem a votar, doncs, el text del Dictamen en el seu apartat 1.

Els que hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest apartat 1 d'aquest article cinquè ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara anem a fer la votació de la resta de l'article, amb aquella excepció que hem observat.

Els qui hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text ha estat aprovat per 76 vots a favor, cap en contra i 36 abstencions.

Passem a l'article sisè. L'esmena número 27, del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Tinc el gust de donar la paraula a la senyora Vintró.

La Sra. VINTRÓ (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, simplement per dir que l'apartat primer ha estat recollit en el 3.3, que els apartats segon i tercer figuren exactament igual en el Dictamen i que, l'apartat 4, l'entenc decaigut en funció dels dos articles anteriors. Per tant, no faig defensa de l'esmena i la retiro.

El Sr. PRESIDENT: Per tant, podem passar a la votació del text del Dictamen.

Els qui estiguin d'acord amb el text del Dictamen, que es posin dempeus.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest text ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara, com que als articles 7 i 8 no hi ha cap esmena, podríem passar-los a votació segons el text del Dictamen.

Els qui estiguin d'acord amb el text del Dictamen en aquests dos articles 7 i 8, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquests dos articles 7 i 8 han estat aprovats per unanimitat dels presents.

Passem a l'article 9, a què hi ha l'esmena 29, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que és una esmena d'addició. La Il·lustre Diputada senyora Vintró té la paraula.

La Sra. VINTRÓ: Gràcies, senyor President. Acumularé també en aquest torn les esmenes que hi ha presentades pel nostre Grup a l'article 9, i començaré dient que la primera, la número 29, està retirada, perquè era una esmena que estava abans a l'article primer, que ha sofert unes modificacions i que, en aquests moments, la redacció actual no correspon al text i, per tant, aquesta la retiro, així com retiro també l'esmena número 52 —o 32, segons la numeració que s'agafi— a l'apartat tercer, i mantinc l'esmena número 50 i l'esmena número 53, que fan referència a la programació.

Penso que aquest article és un dels articles importants de la Llei en aquesta, diguem-ne, fragmentació de temes de la mateixa Llei i que, des del nostre punt de vista, la formulació que es dona en la Llei a la realització de la programació universitària pot entrar en contradicció amb les competències que tenen les mateixes universitats en l'article tercer de la Llei de Reforma Universitària, que estableix i fixa en quines qüestions, en quins aspectes se centra l'autonomia de les universitats. I un dels aspectes importants de l'autonomia universitària reconeguda per la Llei Orgànica és, precisament, el que fa referència a la seva organització, a la seva preparació de plans d'estudis, programació, etcètera, i amb aquesta redacció de la Llei que estem contemplant en aquests moments es pot caure en una modificació d'aquestes competències autonòmiques.

Nosaltres pensem que la funció del Departament d'Ensenyament pel que fa a la programació és, com diu l'esmena número 50: «Recollir les programacions que li presentin els consells socials de cada universitat dins el primer semestre de cada any i, a partir d'aquestes propostes, formular al Consell Executiu la proposta de subvencions». A la fi, serà el Parlament de Catalunya qui, amb l'aprovació dels pressupostos, decidirà quines són les propostes de les programacions de cada universitat que poden o no tirar endavant. Si la redacció que es fa en la Llei es manté, en el sentit que és el Departament d'Ensenyament qui

elaborarà la programació a partir de les programacions de les universitats, aquest Parlament es podrà trobar amb el desco-neixement de propostes que facin els consells socials de les universitats i que, pel fet que el Departament no ho hagi recollit, no arribin ni tan sols aquí, per ser susceptibles d'una subvenció.

Pensem, per tant, que aquest mecanisme fixat és un mecanisme complicat i que pot acabar limitant les possibilitats de les universitats de tirar endavant propostes d'estudis i d'organització interna que facin inviable una cosa que els és reconeguda per la Llei Orgànica. En aquest sentit, per tant, les dues esmenes que mantenim a l'article novè pretenen —ho repeteixo—, d'una banda, deixar a les competències del Departament d'Ensenyament la tasca d'assumir íntegres les propostes de les universitats, fetes pels seus consells socials, i, dins el primer semestre, proposar al Consell Executiu la proposta de subvencions i que sigui aquest Parlament, al final, el qui decideixi.

De la mateixa manera, en l'apartat cinquè nosaltres afegim les propostes que estiguin recollides en la programació respectiva, per mantenir aquesta coherència entre les possibilitats de les universitats i les competències d'aquest Parlament.

Jo voldria cridar l'atenció sobre el risc de no acceptar aquesta esmena —que m'imagino que no ho serà—, però, si no és acceptada, corre el risc, el Parlament, de ser objecte d'algun tipus de recurs per part de les universitats que entenguin que la redacció d'aquest article limita una competència que tenen per llei orgànica.

El Sr. PRESIDENT: La Il·lustre Diputada senyora Rúbies té la paraula per al torn en contra.

La Sra. RÚBIES: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, tal com ha dit la Il·lustre Diputada senyora Vintró, potser realment les esmenes més de fons que hi ha en aquesta Llei són, precisament, a l'article 9. És a dir, quan la Il·lustre Diputada senyora Vintró diu que el Departament d'Ensenyament l'única cosa que ha de fer és recollir, dins el primer semestre de cada any, la programació de cadascuna de les universitats que li presenta el consell social, i que el Departament d'Ensenyament, l'única cosa que ha de fer és passar-lo al Consell Executiu perquè aquest hi fixi les subvencions i que això arribi al Parlament de la mateixa manera, això nosaltres creiem que va en contra de les atribucions que la LRU fa en l'article 3.3 a la Comunitat Autònoma, quan li diu que ha de coordinar la tasca universitària dins el seu territori i de les universitats que siguin de la seva competència.

Per tant, nosaltres creiem —i no nosaltres sols, sinó que altres Grups d'aquesta Cambra així ho han manifestat en ponència i en Comissió— que hi ha d'haver a Catalunya una política universitària, i aquesta política universitària respectant, amb totes i extremament, l'autonomia de les universitats, qui l'ha d'exercir és l'Executiu, el Departament d'Ensenyament, i aleshores és, no en el buit, sinó a partir de les propostes de cadascuna de les universitats formulades, tal com diu el Projecte, que s'ha de fer una política de prioritats i una política, que això és la política, d'adaptar els recursos, perquè si els recursos econòmics fossin suficients per a tots els projectes, per a tots els programes i per a tots els propòsits de les universitats realment no caldria política, perquè si els recursos fossin tan abundants als públics que realment, doncs, no calgués que es fixés cap prioritat ni calgués que es repetissin les mateixes coses, de políti-

ca, no en caldria.

Nosaltres creiem que aquestes dues esmenes del Grup parlamentari del PSUC de cap manera es poden acceptar perquè minvarien les possibilitats que de dret i de fet ha de tenir el Consell Executiu i privaríem Catalunya, el nostre país, de tenir realment una Programació Universitària, que el que farà és que els recursos de què es disposen siguin aprofitats al millor possible.

Per tots aquests motius ens oposarem a aquestes esmenes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Ara hi ha una esmena, la número 31, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, de modificació. Prego, doncs, a l'Il·lustre Diputat senyor Nadal que la defensi.

El Sr. MANUEL NADAL: Bé, en aquest punt, a mi em sembla que a vegades hi ha una mica de confusió, volguda o no volguda, sobre dos conceptes que per a nosaltres són diferents: un és la Programació Universitària de Catalunya, que realitza el Departament d'Ensenyament, i l'altre és la programació de cada universitat que, fruit de la seva autonomia, realitzen elles mateixes.

Nosaltres volem mantenir una posició d'equilibri, en aquest cas. Nosaltres pensem que l'autonomia de les universitats els ho permet i han de fer aquesta programació cada una d'elles. Però nosaltres entenem, també, que el Consell Executiu ha d'elaborar aquesta Programació Universitària de Catalunya amb una visió global de quina és la situació universitària en el nostre país.

Ara bé, com està aquesta Programació Universitària de Catalunya, la que realitza el Departament d'Ensenyament? Es pot fer de dues maneres, per dictat, o es pot fer recollint les propostes de les universitats. I els socialistes entenem que cal recollir les propostes de les universitats. I on s'han de recollir aquestes propostes? S'han de recollir en el Consell Interuniversitari. I així ha quedat explicat en l'article 2, apartat 2, lletra e), que diu que el Consell Executiu recollirà els criteris per a elaborar la Programació Universitària de Catalunya, recollirà aquests criteris que s'establiran en el Consell Interuniversitari.

Nosaltres voldríem que, altra vegada, quedés clar aquest punt: que el Consell Executiu elabora la Programació Universitària de Catalunya recollint aquests criteris del Consell Interuniversitari i que, alhora, aquests criteris també són els que serveixen per assignar les subvencions a les universitats.

Per tant, sí a l'autonomia de la universitat, sí a la programació de cada universitat, però alhora una Programació Universitària de Catalunya, perquè el nostre país no és un país que tingui sobrats mitjans per funcionar, sinó que, a més, ha de fer una política universitària que atengui les necessitats de la nostra realitat.

Per tant, una política universitària diversa, una política universitària d'aquesta Programació Universitària de Catalunya diversa, que és la programació de cada una de les universitats.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? La Il·lustre Diputada senyora Rúbies té la paraula.

La Sra. RÚBIES: No, des de l'escó mateix, senyor President, si m'ho permet. Nosaltres no la votarem perquè, tal com l'Il·lustre Diputat ha dit, creiem que ja queda recollit en l'article 2, apartat 2, però només dir que votarem en contra.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, havent acabat ja..., havent estat reti-

rades les esmenes 29 i 32 hem acabat ja amb la tasca de defensa i contradicció de les esmenes d'aquest article 9; per tant podem passar a la seva votació.

Podríem votar, si no hi ha inconvenient, conjuntament les esmenes 30 i 33, i després votariem la 31.

Els qui estiguin a favor de les esmenes 30 i 33, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 6 vots a favor, 71 en contra i 28 abstencions.

Passem ara, doncs, a la votació de l'esmena 31.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 71 en contra i 6 abstencions.

Podem passar ara a la votació del text del Dictamen. (Ll. Sr. Clotas demana per parlar.) El senyor Clotas...

El Sr. CLOTAS: Senyor President, per sol·licitar la votació separada del punt 2.

El Sr. PRESIDENT: El punt 2 a part. (La I. Sra. Vintró demana per parlar.) La senyora Eulàlia Vintró...

La Sra. VINTRÓ: Bé, jo demanaria també, senyor President, la votació separada del 3 i del 5.

El Sr. PRESIDENT: Del 3 i del 5, molt bé. Bé. Aleshores faríem primer la votació del conjunt, menys el 2, el 3 i el 5.

Els qui estiguin a favor del text del Dictamen amb aquestes excepcions, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part del Dictamen amb aquestes excepcions dels apartats 2, 3 i 5, ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

I ara anem a la votació de l'apartat 2.

Els qui estiguin d'acord amb aquest text, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'apartat 2 del text del Dictamen ha estat aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions.

Ara anem a votar els apartats 3 i 5; suposo que ho podem fer conjuntament.

Bé, els qui estiguin a favor d'aquests apartats segons el text del Dictamen, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Els apartats 3 i 5 del text del Dictamen han estat aprovats per 109 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Passem ara a l'article 10, al qual hi ha només una esmena, l'esmena número 34, de supressió, presentada pel Grup Socialista. L'Il·lustre Diputat senyor Nadal té la paraula.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor President, voldria agrupar la defensa de les esmenes 34, 36 i 37. Queda clar que la 35 no queda agrupada, 34, 36 i 37.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. MANUEL NADAL: Aquestes esmenes toquen, nosaltres entenem, el tema de l'autonomia de les universitats. L'autonomia de les universitats és un principi fonamental d'una política universitària moderna que, alhora, en tronca

amb la tradició de la Generalitat republicana. Cal respectar aquesta autonomia sobre diversos temes: la redacció d'estatuts, el règim acadèmic, les finances, la selecció i promoció del professorat... En fi, tota l'organització interna de les universitats.

Bé, el text que se'ns proposa diu que «el Consell Executiu podrà dictar la creació, supressió, fusió, transformació de centres universitaris, de facultats, d'escoles tècniques». Nosaltres entenem que, d'acord amb la Llei de Reforma Universitària el Consell Executiu l'únic que pot fer és aprovar la creació i supressió d'aquests centres, però mai es pot posar en la seva organització interna, mai es pot posar en els temes de fusió, transformació de facultats o d'escoles i estudis universitaris.

(El M. H. Sr. President s'absenta momentàniament de la Cambra i l'I. Sr. Vice-president Primer ocupa el lloc de la Presidència.)

Per tant, nosaltres creiem que per respecte a l'autonomia universitària, per respecte al que és una bella tradició catalana hauríem d'intentar eliminar aquestes paraules de «fusió o transformació de centres» del text.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Algun torn en contra? La senyor Maria Rúbies...

La Sra. RÚBIES: Senyor President, si em permet, des de l'escó mateix...

Nosaltres pensem que el problema de la fusió i la transformació, que són objecte de les esmenes del Grup Socialista, creiem que en aquesta Llei sí que s'han de contemplar, perquè moltes fusions i transformacions, doncs, realment equivalen a noves creacions i a supressions. I, per tant, s'hi han de contemplar.

Per exemple, suposem un cas concret: si els estudis universitaris que es fan a Lleida de dret nosaltres aconseguim, doncs, que es transformin en Facultat de Dret, això és una transformació. Una cosa és crear un centre universitari nou, que és crear-lo de nou, i una altra cosa és un centre, uns estudis que ja estan fent canviar-los de categoria.

Per tant, nosaltres no acceptem aquesta esmena i votarem en contra de l'esmena 34, de l'esmena 36, però a la 36 hi ha una esmena que és relativa als apartats 1 i 2 de l'article 12. Respecte a l'apartat 2, presentarem una transaccional.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Bé, passem, doncs, a la votació..., com que no hi ha cap més esmena, passem per tant a la votació de l'esmena 34.

Vots a favor de l'esmena 34, es posin en peus, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queda rebutjada l'esmena per 31 vots a favor, 84 en contra i cap abstenció.

Passem ja a la votació del text de l'articulat de l'article 10.

Vots a favor de l'articulat, que es posin dempeus.

Vots en contra de l'articulat?

Abstencions?

Per tant, queda aprovat l'article 10 per 84 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

Passem ja a l'article 11, i, per tant, a l'esmena 35, que presenta el Grup Socialista. Té la paraula el senyor Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Bé, l'article 11, en el seu apartat primer, diu: «La creació de noves universitats públiques i el reconeixement, si s'escau, de les privades es fan per llei del Parlament de Catalunya». Que quedi molt clar que sobre aquest

apartat el Grup Socialista no presenta cap esmena. Nosaltres no ens oposem que es puguin crear universitats privades, no ens oposem que aquestes universitats privades hagin de ser reconegudes en una votació d'aquest Parlament.

Ara bé, l'apartat 2 diu: «En el cas previst en els articles 5.1.b) i 58.1.b) de la Llei de Reforma Universitària, el Consell Executiu hi ha de donar el seu acord, si s'escau, i el Departament d'Ensenyament ha d'incloure la universitat corresponent en la Programació Universitària». Bé, l'article 58.1.b) de la Llei de Reforma Universitària és el que fa referència a com es creen universitats privades per llei de les Corts Generals a proposta del Govern, d'acord amb les Comunitats Autònomes.

Nosaltres entenem que es pot aprovar la creació d'una universitat privada, ja ho hem dit, no hi estem en contra, però estariem en contra que immediatament aquesta universitat privada entrés en la programació universitària de Catalunya, perquè hem dit que programació universitària de Catalunya és sinònim, pràcticament, de subvenció. Per tant, si acceptéssim, en aquest punt, que les universitats privades, creades per aquest article, entressin en la programació universitària de Catalunya, estariem acceptant que se les subvencionés.

I tampoc estem en contra que en un moment determinat aquest país pogués subvencionar les universitats privades, però sí que estem en contra que, en la situació actual de migradesa de recursos per a les universitats públiques, en què encara no cobrim les necessitats d'ensenyaments universitaris públics a Catalunya, acceptéssim d'entrada donar una subvenció a aquestes universitats privades.

Per tant, nosaltres estem en contra que s'incloguin aquestes universitats privades en la programació universitària de Catalunya. I, a més, hi estem en contra en coherència amb el que diu aquesta Llei, perquè aquesta Llei hem vist que quan creàvem els consells socials s'ha dit: «només són consells socials per a universitats públiques»; quan hem creat el Consell Interuniversitari hem dit: «aquí només hi van les universitats privades a títol informatiu, amb veu però sense vot, quan els afecti un tema». Per tant, estem fent una Llei que toca exclusivament els temes de les universitats públiques i no fa referència a les universitats privades. (El M. H. Sr. President es reincorpora al lloc de la Presidència.)

I ens semblaria que aquí estaríem obrint una porta que aquestes universitats privades tinguessin una subvenció; subvenció que, a més, no tindria cap tipus de control. A la universitat pública, li donem uns diners, els incloem a la programació, però els exigim que tinguin un consell social en què hi hagi una participació de la societat. Per tant, en el cas hipotètic —que no és el d'ara— que es creés una universitat privada, i que aquesta hagués de tenir una subvenció, nosaltres creiem que en aquell moment els hauríem d'exigir el mateix comportament que a les universitats públiques, els hauríem d'exigir la creació d'un consell social que, d'alguna manera, aprovés els pressupostos i que, d'alguna manera, també aprovés la seva programació.

Nosaltres voldríem que el Consell Executiu, o el Grup de Convergència i Unió, replantegés aquest tema d'una manera seriosa, perquè, si no, ens hauríem estat pensant, pensariem que hi ha un decantament, un viratge de la seva política educativa cap a la dreta, que l'acostaria a posicions que nosaltres creiem que no són les seves, posicions que aquests dies han

sortit als diaris, d'una campanya, jo diria, carca, una campanya contra la LODE.

Per tant, jo demanaria que el Grup de Convergència i Unió es replantegés aquesta situació, que no se situés en aquesta campanya que hi ha en aquests moments, i en el cas hipotètic que es creés la universitat privada, en el futur ja pensaríem què fem amb elles.

El Sr. PRESIDENT: La Il·lustre Diputada senyora Rúbies té la paraula.

La Sra. RÚBIES: Senyor President, no és pas per fer un torn en contra, sinó per presentar a la Mesa una transacció respecte a l'esmena que ha defensat l'Il·lustre Diputat senyor Nadal.

(Pausa.)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Secretari farà el favor de llegir-la.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Esmena transaccional de modificació a l'article 11, que proposa que l'apartat 2 quedi redactat de la manera següent: «En el cas previst en l'article 5.1.b) i 58.1.b) de la Llei de Reforma Universitària, el Consell Executiu hi ha de donar el seu acord, si s'escau.»

El Sr. PRESIDENT: Bé, s'admet l'esmena transaccional? El Grup Socialista?

El Sr. MANUEL NADAL: El Grup Socialista hi està perfectament d'acord, perquè coincideix pràcticament amb el text de la seva esmena. Per tant, retirem la nostra esmena i acceptem a tràmit aquesta transaccional.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Queda retirada l'esmena 35. (Pausa.) Bé, hi ha alguna dificultat per a l'admissió a tràmit? Cap dificultat. Doncs queda admesa a tràmit.

Per defensar l'esmena transaccional? (Pausa.) No cal defensar-la. Bé. Aleshores podem passar a la votació d'aquestes esmenes d'aquest article. (Pausa.) Bé, doncs, ara no hi ha més esmena que la 35, per a l'article 11, que és aquesta transaccional que la substitueix, i és la que anem a votar.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena transaccional, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Aquesta esmena transaccional ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

I ara el text del Dictamen de l'article 11.

Els qui estiguin d'acord amb el text del Dictamen, naturalment amb l'esmena transaccional que ha estat aprovada... (Ll. Sr. Clotas demana per parlar.)

El Sr. CLOTAS: Únicament per fer esment que quedava modificat aquest article, text del Dictamen, amb l'esmena transaccional que acabem d'aprovar.

El Sr. PRESIDENT: Sí, d'acord, d'acord. Bé, amb aquesta excepció, que la transaccional ja votada substitueix l'apartat corresponent, la resta de l'article se sotmet a votació quant al text del Dictamen.

Els qui hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Aquest article, segons el text del Dictamen, amb l'excepció de l'esmena transaccional, ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara passem a l'article 12, en el qual hi havia dues esmenes que ja han estat defensades, i n'ha estat també feta la contradic-

ció per la senyora Rúbies, no? (Pausa.)

La Sra. RÚBIES: Senyor President, l'esmena 57, del Grup parlamentari Socialista, feia referència als apartats 1 i 2. La part que feia referència a l'apartat 1 ja ha estat rebutjada en la votació anterior. Per tant, ara, d'aquesta esmena, el que quedava viu era el que fa referència a l'apartat 2, al qual nosaltres no fem un torn en contra sinó que presentem a la Mesa aquesta transaccional.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Secretari donarà lectura a aquesta esmena transaccional per a la seva apreciació pels Grups.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Esmena transaccional a l'article 12, apartat 2. Els altres centres docents i de recerca no compresos en l'apartat anterior es creen per un Decret del Consell Executiu». I continua igual que el text del Dictamen: «...a proposta del consell social respectiu. En aquest Decret se n'han d'aprovar l'estructura, la forma i les condicions de funcionament.»

El Sr. PRESIDENT: S'admet a tràmit? D'acord? Bé, aleshores, doncs, havent quedat retirada l'esmena 37, l'única que queda subsistent és aquesta transaccional, i és la que posem a votació.

Els qui hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Aquesta esmena ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

I ara anem a fer la votació del text del Dictamen, amb l'excepció aquesta ja aprovada de l'esmena transaccional.

Els qui estiguin d'acord amb el text del Dictamen, amb aquesta excepció que hem fet, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

El text del Dictamen ha estat aprovat per 110 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions. (Ll. Sr. Clotas demana per parlar.) El Sr. Clotas té la paraula.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor President. Per a una brevíssima explicació del vot a aquesta esmena, a causa que ha estat un vot diferent del que estava previst. És que el nostre Grup considerava decaiguda la primera part de l'esmena 36, que feia referència a fusió i transformació. I, per tant, votàvem el text del Dictamen, entenent que aquesta esmena ja havia quedat decaiguda. Únicament perquè semblava una contradicció...

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem ara a l'article 13, en el qual hi ha una esmena del Partit Socialista Unificat de Catalunya, número 38, d'addició. La Il·lustre Diputada senyora Vintró té la paraula.

La Sra. VINTRÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, a aquest article 13 ha estat incorporada una de les poques esmenes que presentava el meu Grup, en el sentit de donar al Departament d'Ensenyament i al Consell Executiu una capacitat normativa que ell a si mateix no es donava, i llavors, perquè es vegi l'esperit constructiu del meu Grup i el reconeixement de les competències autonòmiques, em sembla plaent de comentar que se'm va acollir l'esmena.

Bé, a mi m'agradaria que aquesta mateixa bona acceptació que va tenir el que fa referència a l'apartat tercer, fos recollida també en una esmena que hi ha pel que fa a l'apartat primer.

En aquest apartat primer el que es regula és la possibilitat del Consell Executiu de regular, en funció d'una proposta del Conseller d'Ensenyament, les condicions per a adscriure a les universitats públiques centres docents de caràcter universitari, de titularitat pública o privada, és a dir, els que han funcionat i funcionen a Catalunya, com poden ser els centres d'ESADE, l'IESE o el Químic de Sarrià, per dir alguns exemples famosos, però després hi ha un conjunt d'escoles, per exemple, universitàries, d'infermeria, que el Conseller de Sanitat també coneix perfectament.

Nosaltres creiem que és necessària aquesta regulació, però ens sembla difícilment acceptable que aquesta proposta del Conseller d'Ensenyament al Consell Executiu no porti l'acord previ del consell social de la universitat afectada. Ens sembla que si una universitat ha de veure incrementada la seva responsabilitat amb centres de tipus privat que reuneixin els requisits per a la integració, això s'hauria de fer, ho repeteixo, comptant amb l'acord previ del consell social de la universitat afectada. Si no, ens podrem trobar que aquesta regulació amb caràcter general marqui unes determinades condicions, que uns centres privats els reuneixin i que després, automàticament, la universitat pública es vegi obligada a acceptar aquests centres privats, amb les dificultats que això pot portar a la marxa ordinària de la institució pública universitària.

Pensem que afegir a aquest article aquest acord, previ a la proposta del Conseller d'Ensenyament, és una fórmula de respectar aquesta col·laboració entre la universitat i la Generalitat, que la universitat efectivament ha demanat, però que li podria crear, si no s'incloés aquesta previsió que nosaltres fem a l'esmena, dificultats de funcionament.

El Sr. PRESIDENT: La Il·lustre senyora Rúbies té la paraula per a un torn en contra.

La Sra. RÚBIES: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, no és un torn en contra, només és dir-li a la Il·lustre Diputada que el que ella vol afegir-hi ja està contingut en l'apartat 2, quan diu que en aquests centres s'ha d'aplicar el que estableix l'article 12, i en l'article 12 ja diu que això sempre s'ha de fer previ acord del consell social.

És per aquest motiu que votarem en contra.

El Sr. PRESIDENT: Bé, aleshores podem passar a votació aquesta esmena.

Els qui estiguin a favor de l'esmena número 38, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

L'esmena ha estat rebutjada per 39 vots a favor, 74 en contra i cap abstenció.

Anem a fer ara, doncs, la votació del text del Dictamen (*La senyora Vintó demana per parlar.*) La senyora Vintó?

La Sra. VINTÓ: Senyor President, demanaria que es votés separatament l'apartat primer dels altres dos.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, perfectament. Anem a votar, doncs, el text del Dictamen en el seu apartat primer.

Els qui hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

L'apartat primer del text del Dictamen ha estat aprovat per 76 vots a favor, 6 en contra i 31 abstenció.

Anem a votar la resta de l'article, és a dir, els apartats 2 i 3.

Els qui estiguin d'acord amb el text del Dictamen, en aquests dos apartats, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Aquests apartats 2 i 3 de l'article 13 del text del Dictamen han estat aprovats per unanimitat dels presents.

Passem ara a l'article 14, per al qual hi ha l'esmena 39, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, d'addició. Prego la Il·lustre Diputada senyora Vintó que faci ús de la paraula.

La Sra. VINTÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquesta esmena s'adreça a marcar una precisió més pel que fa als contractes que es poden subscriure entre les universitats i les institucions públiques o privades per fer investigació i tasques diverses de recerca.

Nosaltres som conscients de les dificultats en què s'ha mogut tradicionalment la universitat espanyola i la catalana també per poder tirar endavant projectes de recerca d'un cert o d'un ampli abast, motivades aquestes dificultats per la manca de recursos econòmics. Nosaltres pensem que la fórmula que s'adopta en la Llei de Reforma Universitària en el seu article 11 per afavorir aquesta possibilitat de col·laboració entre institucions públiques o privades de recerca i la institució universitària és una porta oberta per millorar la disponibilitat, la capacitat i l'eficàcia de la institució universitària i de les institucions públiques o privades de recerca, per millorar també els resultats d'aquesta recerca.

Ara bé, ens sembla important que dins d'aquesta voluntat compartida d'afavorir i de millorar els recursos que tenen les universitats per a la recerca, hem de tenir o hauríem de tenir unes cauteles que evitessin la possibilitat que, dels diners públics de les universitats, en fes un ús o un mal ús la iniciativa privada. Segurament molts de vostès coneixen una pràctica existent ja en les universitats catalanes també, a la universitat espanyola en general, que passa per l'acord avui no massa formulat entre empresa privada, instituts tècnics —normalment això es produeix en les facultats de ciències o en les universitats politècniques—, pel qual professorat, personal universitari, mitjans, laboratoris, etcètera, de la universitat es posen al servei de feines específiques de la indústria privada i amb un benefici exclusiu per a alguns professors d'aquests departaments. No estic descobrint res d'estrany, qualsevol que conegui el món universitari sap que això que jo estic dient és veritat. Em sembla que establir aquestes fórmules de conveni, obligar que hi hagi uns mecanismes públics de fer-se aquests convenis acabarà amb fórmules actuals d'una certa corruptela.

Ara bé, a mi em sembla que tots plegats hauríem de ser conscients de la necessitat que els resultats de la recerca a la qual s'arribi, fruit d'aquesta col·laboració entre la iniciativa universitària i la iniciativa de recerca pública o privada, tinguessin també, com a marc de referència, el caràcter públic o el domini públic dels resultats assolits. Podríem, si no, entrar en una altra via que a mi em semblaria enormement perillosa i segurament contrària a la voluntat d'aquells qui varen pensar en fer la Llei d'Autonomia Universitària, o dels qui han proposat aquest text en la Llei catalana, contrària, dic, a la voluntat de col·laboració, per acabar derivant diners públics als interessos particulars, absolutament legítims però, en tot cas, que no haurien de ser finançats amb diners públics, de l'empresa privada.

Penso que afegir als resultats de la recerca que serà de domini públic és una cautela que dóna una garantia més gran del bon ús que es farà d'uns diners públics per millorar quelcom que a tots ens interessa, com és la recerca d'aquest país.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra? La Il·lustre Diputada senyora Rúbies té la paraula.

La Sra. RÚBIES: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, nosaltres també ens congratulem que sigui possible d'ara endavant, i que això es pugui fer molt i moltes vegades, la col·laboració entre la investigació i la recerca a la universitat i entitats públiques i privades. El que nosaltres considerem és que, tal com diu l'apartat 2 d'aquest article 14, és en els convenis que han de signar les universitats o els instituts universitaris de recerca o de investigació i les entitats públiques o privades per les quals o a petició de les quals fan una determinada investigació, és precisament en aquests convenis on han d'estipular totes les clàusules i on han de dir si el resultat de la seva investigació ha de ser de domini públic o en quins casos es pot reservar una part o el que sigui a una de les entitats que hagi finançat el projecte. És a dir, nosaltres no pensem que puguem davant un conveni que signaran i que faran entre dues parts posar-los-hi des de fora condicions. Si la universitat considera, o l'institut universitari o de recerca que fa el conveni amb entitats públiques o privades, que vol estipular la condició que el resultat final de la recerca ha d'ésser públic, ja ho farà. Confiem-hi, que serà així, i deixem-ho, doncs, al seu arbitri.

Gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, anem a posar a votació, doncs, aquesta esmena.

Els qui estiguin d'acord amb el text de l'esmena número 39, que es posin dempeus.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 34 vots a favor, 77 en contra i cap abstenció.

Ara anem a fer la votació del text del Dictamen. *(La Sra. Vintró demana per parlar.)*

Els qui estiguin d'acord... Alguna observació? Perdó, senyora Vintró.

La Sra. VINTRÓ: Demanaríem votació separada de l'apartat segon.

El Sr. PRESIDENT: De l'apartat segon, i la resta conjuntament. Bé. Anem a fer, doncs, la votació de la totalitat menys l'apartat segon.

Els qui estiguin a favor del text del Dictamen, amb l'excepció de l'apartat segon, que es posin drets.

Els qui estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen, amb l'excepció de l'apartat segon, ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Anem a votar ara, doncs, aquest apartat segon.

Els qui estiguin d'acord amb el text del Dictamen segons l'apartat segon, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen en aquest apartat segon ha estat aprovat per 78 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions.

L'article 15 no té cap esmena. Per tant, podem passar direc-

tament a la votació del text del Dictamen.

Els qui estiguin a favor del text del Dictamen en el seu article 15, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen en l'article 15 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Hi ha una esmena relativa al títol del Capítol IV, del Partit Socialista, número 40. Es manté, aquesta esmena? Sí? Doncs, l'Il·lustre Diputat senyor Nadal té la paraula.

El Sr. MANUEL NADAL: Breument, des de l'escó. El Grup Socialista proposa suprimir la paraula «estudis universitaris» del títol del Capítol IV, és a dir, deixar el títol amb: «Creació de les universitats i dels centres universitaris». Nosaltres entenem que, els estudis, qui els crea són les mateixes universitats fruit de la seva autonomia i que no podem parlar, doncs, en aquest text de la Llei de creació d'estudis universitaris, perquè d'alguna manera estem atemptant contra al principi d'autonomia universitària.

El Sr. PRESIDENT: La Il·lustre Diputada senyora Rúbies té la paraula.

La Sra. RÚBIES: Sí, senyor President, gràcies. Nosaltres ens oposarem a aquesta esmena perquè convé que la Llei tracti també de la creació de nous estudis que es poden fer en centres ja existents. I aquí no es tracta pas de dir com i en què han de consistir aquests estudis, sinó només de criteris de racionalitat per quan es puguin posar en funcionament.

El Sr. PRESIDENT: Bé, aleshores, doncs, podem passar a la votació d'aquesta esmena, i els que hi estiguin a favor, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 35 vots a favor, 73 en contra i 5 abstencions.

Passem ara a les disposicions transitòries. A la primera hi ha una esmena del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Voldria advertir que també en aquesta Disposició transitòria, d'acord amb el que hem acordat en una transaccional, hi ha la supressió dels mots «o comarcals». *(Pausa.)* No, no, ha decaigut. Perdó, gràcies.

A continuació, doncs, hem de votar el text del Dictamen per a la Disposició transitòria primera. Com que la segona, tercera i quarta no tenen esmenes, si no hi hagués inconvenient fariem la votació conjunta del text del Dictamen d'aquestes quatre disposicions. No hi ha inconvenient? *(Pausa.)*

Bé, doncs, els qui estiguin d'acord amb el text del Dictamen de les quatre disposicions transitòries, que es posin de peu dret.

Els que hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Bé, les quatre disposicions transitòries han estat aprovades per unanimitat dels presents.

Ara hi ha l'esmena 42, d'una disposició addicional, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Garriga, del Grup Popular, al qual m'és grat de donar la paraula.

El Sr. GARRIGA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la supressió d'aquesta disposició addicional que proposa el nostre Grup només pretén eliminar d'aquesta Llei un altre mandat imperatiu, un mandat imperatiu. Nosaltres pensem, com hem mantingut en la motivació de la nostra esmena, que

aquest mandat legislatiu de mantenir i organitzar centres especialitzats ha d'ésser objecte d'una altra llei i no pas d'una disposició addicional en aquesta Llei de Coordinació, que, precisament, articula la normativa de creació de nous centres.

Una vegada discutida aquesta en el Parlament i aprovat el text definitiu, llavors disposarem de bases legislatives adequades, i, d'altra banda, la programació universitària per a Catalunya prevista en aquesta Llei orientarà adequadament la creació d'aquests centres específics.

Per una altra part, es diu que haurà de crear-se un apartat específic en la subvenció pressupostària. Nosaltres ens temem que sempre arribarem tard a crear aquesta partida, ja que no penso que hagi estat contemplada adequadament en el Pressupost, el qual ve a ser una complicació addicional per portar a bon terme l'esperit d'aquesta Disposició addicional, que nosaltres estimem que és completament innecessària.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: La Il·lustre Diputada senyora Rúbies per a un torn en contra.

La Sra. RÚBIES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres sentim no compartir el parer de l'Il·lustre Diputat senyor Garriga en aquest punt, perquè en aquesta Disposició addicional realment el que es contempla és que puguin continuar existint, de la manera com existeixen ara, o transformant-se, segons sigui la voluntat de les universitats, manifestada en els seus estatuts, unes institucions universitàries que a Catalunya han tingut un pes específic de l'any 1970 ençà, que són els instituts de ciències de l'educació. Aquí, evidentment, en aquesta Disposició addicional, no s'esmenten, però en el fons hi ha aquesta qüestió. La tasca que han fet quant a la renovació del professorat, i a partir de l'any 78, quant a tot el que ha representat d'organització dels cursos de reciclatge per al professorat, sobretot d'EGB, del català, han fet realment un servei a tota la comunitat i a la societat catalana.

Nosaltres, per aquest motiu, deixant, i reconeixent que els estatuts de les universitats podran recrear-los, modificar-los o establir-los de la manera més adient, considerem que en aquesta Llei s'havia de regular i de posar-hi aquesta possibilitat. El fet que el Departament d'Ensenyament s'hi comprometi establint-hi convenis, a fi que puguin tenir els recursos necessaris per fer-ho, ho considerem molt encertat, i si això pot significar, com ha dit el senyor Garriga, una complicació a l'hora d'elaborar els pressupostos, pensem que és un risc menor, però que la tasca que han de dur a terme s'ho mereix.

Per tot això, nosaltres hi votarem en contra.

El Sr. PRESIDENT: Aleshores anem a posar a votació l'esmena número 42, presentada per l'Il·lustre Diputat senyor Garriga, de supressió de la Disposició addicional.

Els qui estiguin a favor de l'esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 7 vots a favor, 106 en contra i cap abstenció.

Ara anem a votar el text de la Disposició addicional segons el Dictamen.

Els qui hi estiguin d'acord, que es posin de peu dret.

(*L'I. Sr. Subirà i Claus demana per parlar.*)

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS (*de l'escó estant*): Senyor President,

dues qüestions tècniques, que són: primer, que les Disposicions addicionals..., ens sembla a diversos Grups parlamentaris que ens hem consultat darrerament, que les Disposicions addicionals, tècnicament, haurien d'anar davant de les Disposicions transitòries, i, per tant, demanàriem aquest canvi d'ordre en la disposició del text.

I, finalment, la segona qüestió tècnica és que creiem que la Disposició final primera requeriria una transacció tècnica que presentarem al més aviat possible a la Mesa, i, si fos necessari fer una brevíssima suspensió, doncs la demanàriem convenientment.

El Sr. PRESIDENT: Em sembla molt raonada, salvant millor parer, aquesta dislocació de la Disposició addicional, situant-la davant de les Disposicions transitòries. De manera que, si no hi ha cap objecció a aquest aspecte, ho donàriem ja per bo.

Quant a la segona observació del senyor Subirà, quan arribem a aquest punt prendrem la decisió que calgui, i si mentrestant han arribat a un acord, serà estalvi de temps que tindrem.

Aleshores, doncs, les Disposicions addicionals que vénen a continuació de la que ha estat objecte d'esmena pel senyor Garriga no tenen cap esmena, i, per tant, podríem passar directament a la seva votació segons el text del Dictamen.

Els qui estiguin d'acord amb les Disposicions finals —perdó, són Disposicions finals, no addicionals—, podrien posar-se de peu... (*Pausa.*) Bé, el text de la Disposició addicional del Dictamen. Els qui estiguin d'acord amb aquest text, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a la Disposició addicional ha estat aprovat per 106 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.

Ara anem a la Disposició final. Voldria preguntar si ja ha estat redactat el text de l'esmena transaccional..., tècnica, perdó. (*Pausa.*)

El senyor Secretari llegirà el contingut d'aquesta esmena tècnica.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Disposició final primera. S'autoritza el Consell Executiu de la Generalitat perquè dicti les disposicions necessàries per a aplicar aquesta Llei.»

El Sr. PRESIDENT: Cap observació? Cap disconformitat? Bé, aleshores podem passar a la votació d'aquesta Disposició final primera, o podem fer-ho ja de la totalitat? La primera i la segona. Anem a fer, doncs, la votació... (*Pausa.*) Perdó, sembla que hi ha alguna dificultat per part del lletrat. Jo tenia entès que de la Disposició addicional que hem dislocat s'havia obtingut per assentiment la seva aprovació, però si cal que la posem a votació, aquesta Presidència no hi té cap dificultat. (*Pausa.*) Per assentiment; d'acord.

Ara anem a fer, doncs, la votació de les Disposicions finals primera i segona, segons el text del Dictamen, amb el retoc tècnic que hem llegit.

Els qui hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquestes Disposicions finals han estat aprovades per unanimitat dels presents.

Ara tenim una esmena al títol del Projecte, presentada amb el número 43... (*Pausa.*) Quant a l'exposició de motius

—deixem el títol del Projecte per al final—, cal tenir en compte una observació de caràcter tècnic, i és que allà on diu —que és en el desè paràgraf d'aquesta exposició—, «d'altres menes d'incidències, com les fusions, les supressions o les reestructuracions», ha de dir «d'altres menes d'incidències, com les fusions o les supressions». Per tant, amb eliminació de «les reestructuracions», i traspàs, naturalment, de la conjunció «o» entremig dels altres dos substantius.

Per tant, anem a votar l'exposició de motius amb aquesta observació, que no ha estat objecte, d'altra banda, de cap esmena.

Els qui estiguin d'acord amb l'exposició de motius, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'exposició de motius ha estat aprovada per 107 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Ara anem al títol del Projecte que té una esmena, número 43, del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

La Il·lustre Diputada senyora Vintró té la paraula.

La Sra. VINTRÓ: Gràcies, senyor President. Amb aquesta esmena, nosaltres el que preteníem és que una llei del Parlament de Catalunya tingués un títol que s'adeqüés al contingut. Nosaltres vàrem fer una proposta, que jo en la primera intervenció ja qualificava de relativament humorística, parlant d'alguns aspectes de la universitat. Podria allargar la broma, però em sembla que no té sentit, i, d'altra banda, lamento que el Grup de Convergència, que reconeixia la inadequació entre el text del títol i el contingut de la Llei, i que va dir que faria esforços per trobar-ne un que s'hi acostés, doncs bé, lamento que tot el Departament d'Ensenyament, la Direcció General d'Universitats, els caps de servei múltiples que tenen, no hagin estat capaços en un mes llarg de trobar un títol —jo, evidentment, no cometré l'error ara de proposar-lo—, i lamentant aquesta, diguem-ne, inadequació, retiro l'esmena.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vintró. Aquí cal fer una observació quant al títol, que sotmeto a la consideració dels Diputats, que és que hi ha un retoc tècnic en el sentit que, per comptes de dir «Projecte de Llei sobre Coordinació Universitària i de Creació de Consells Socials», digui «Projecte de Llei de Coordinació Universitària i de Creació de Consells Socials». Per tant, si no hi ha cap objecció, això quedaria retocat d'aquesta manera.

Veig que no hi ha objecció, doncs, queda ja modificat d'aquesta manera.

Hem de passar ara a la votació del títol i dels subtítols corresponents a cada una de les parts d'aquesta disposició legal.

Els qui estiguin d'acord amb aquest títol segons el Dictamen del Projecte que els hem sotmès a consideració, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El títol del Projecte i els subtítols corresponents han estat aprovats per 107 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Havent acabat el debat, ara s'obre el període d'explicació de vot.

Els senyors Diputats en representació dels seus Grups que vulguin fer ús d'aquesta facultat, és l'hora de demanar la paraula.

(*L'I. Sr. Casanovas demana per parlar.*)

L'Il·lustre Diputat senyor Marçal Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President, senyories; nosaltres ens congratulem d'aquesta Llei, que omple un buit després de l'aprovació de la Llei orgànica sobre els Consells Socials, sobre la universitat; omple un buit legislatiu que ens faltava a Catalunya per poder assumir d'una manera coherent les transferències de les nostres universitats.

Aquí, en la meua explicació de vot, jo lamento que la nostra esmena, que donava una major representació corporativa als col·legis professionals, no hagi pogut ser assumida, malgrat també que aquesta Llei nosaltres creiem que té llacunes importants; per exemple, hem parlat, i ens hem passat molta estona discutint detalladament la composició dels consells socials de les universitats, i enlloc —com ja ha fet observar una Il·lustre Diputada— no es parla de les funcions d'aquests consells socials.

Nosaltres, en l'esmena que volia introduir el Grup del PSUC, a què feien referència aquestes funcions dels consells socials, hem votat en contra perquè no ho veiem clar, si bé creiem que s'hi ha de posar en la Llei perquè, si no, no solament en aquesta Llei, hem d'anar amb una altra Llei a les mans per poder interpretar aquesta Llei, no creiem que fos la manera adequada de mencionar la Llei de l'Estat, pel que fa a les funcions d'un òrgan que creem amb certa solemnitat amb una Llei del Parlament de Catalunya.

Per tant, creiem que aquí hi hauria hagut d'haver les funcions explícites en les quals estan constrets els consells socials. Per això nosaltres hem votat en contra d'aquella esmena, en la qual es volien fixar per carambola quines eren les funcions d'aquells consells socials.

També voldríem, doncs, veure la mancança que té aquesta Llei, la qual té un títol molt ampli i, desgraciadament —com també s'ha dit aquí—, no s'avé, només parcialment, amb el que s'articula al llarg d'aquesta Llei.

És per tot això que nosaltres hem votat aquests dos articles com els hem votats i, d'altra banda, no deixem —malgrat aquestes mancances que nosaltres hi trobem— de congratular-nos que aquesta Llei s'hagi arribat a aprovar, i que al llarg de la seva tramitació s'hagin arribat a assumir una colla d'esmenes, en les quals n'hi havia de nostres, la qual cosa fa que aquesta Llei sigui una mica més coherent i una mica més entenedora que no pas ho era en principi. Res més.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? (*Pausa.*) La Il·lustre Diputada senyora Vintró té la paraula.

La Sra. VINTRÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup havia presentat, a més de l'esmena a la totalitat, vint-i-sis esmenes parcials, cinc de les quals han estat retirades perquè han estat assumides: eren les que feien referència al paper del rector de les universitats privades en el Consell Interuniversitari, a la presidència del consell social i al fet que el president del consell social fos nomenat —o designat— entre els membres del consell social, i no com una persona de fora, cosa que apareixia en el Projecte inicial; també se'ns ha reconegut el dret del consell social d'aprovar definitivament els pressupostos; s'ha reconegut la potestat normativa del Departament pel que fa als centres superiors no integrats i la data en què s'han de constituir els consells socials, una vegada aprovats els estatuts de les universitats.

De tota manera, aquestes cinc esmenes fan un balanç pel que eren les propostes del nostre Grup, particularment migrat, i això explica que haguem mantingut tantes esmenes i que, personalment, els hagi fatigat al llarg d'aquest matí, i que haguem votat favorablement la immensa majoria de les propostes del Grup Socialista que, o bé eren coincidents amb les nostres, o bé milloraven el text en aspectes que nosaltres, en una primera lectura, ens havien passat desapercebuts.

No hem votat les esmenes del Grup Popular, una, perquè era contrària a un text nostre que havia estat acceptat —precisament el de les universitats privades— i, l'altra, volia fer constar que, tot i compartir l'aspecte formal de l'esmena, i que només ve a afegir, diguem-ne, un element més d'incoherència jurídica en un text jurídic que des del meu punt de vista ja en té prou; el problema és que votar favorablement l'esmena del Grup Popular hauria creat a les instàncies que avui tenen encarregada —perquè no n'hi ha d'altres— la requalificació, la formació permanent del professorat, com són els ICES, si desapareixia del text de la Llei podríem quedar-nos en aquests moments i durant un temps sense aquestes institucions, la tasca dels quals és avui absolutament imprescindible.

No hem votat tampoc l'esmena d'Esquerra Republicana pel que fa als col·legis professionals perquè nosaltres —ja ho hem explicat en la nostra intervenció a l'articulat— no contemplàvem la presència dels col·legis professionals.

Pel que fa al conjunt de l'articulat tal com ha quedat, les nostres principals discrepàncies, traduïdes en el vot negatiu, se centren en el consell social, nombre de membres, representativitat, no-especificació de funcions, així com que no s'accepti la votació de majoria qualificada, pel que fa a la representació dels membres triats per aquest Parlament. Tampoc estem d'acord amb els mecanismes de programació, amb tot l'aspecte reglamentístic i antiautonòmic que té el Títol IV, i en el tema de la no-consideració de domini públic de la recerca feta. Deixar això —com deia la senyora Rúbies— a mans dels convenis en una Llei que entra en tantes precisions no és un problema de respectar l'autonomia de les universitats, és tot un altre problema.

En definitiva, i aquesta és la valoració que fa el PSUC, acabem d'aprovar una Llei parcial, una Llei insuficient, una Llei amb aspectes reglamentístics, i en el tema més urgent, en el tema que realment justificava que es fes una Llei ràpida, amb el risc —aquesta és la nostra opinió— de molt poca eficàcia.

Haig de dir que, com a universitària a més de parlamentària, me'n sento molt poc satisfeta.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? (Pausa.) l'Il·lustre Diputat senyor Garriga té la paraula.

El Sr. GARRIGA: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el nostre Grup pensa que aquesta Llei de Coordinació Universitària i de Creació de Consells Socials no fa més que desenvolupar l'article tercer de la Llei de Reforma Universitària, i sobre la base d'aquesta Llei orgànica i de l'article 15 de l'Estatut d'Autonomia, el Departament d'Ensenyament ha enviat un Projecte de Llei que avui hem debatut i aprovat.

La Ponència que va estudiar aquest Projecte, al qual s'havien presentat solament setanta-set esmenes, es va adonar perfectament que aquest Projecte havia estat redactat amb una certa

precipitació, com avui, al final del debat, també s'ha posat de manifest, ja que, també l'articulat era confús i en alguns casos estava també deficientment ordenat. Això va obligar la Ponència a treballar en llarguíssimes sessions per intentar donar sentit a quelcom que semblava més un reglament que posava en funcionament una llei orgànica que no pas un autèntic Projecte de Llei que recollís les aspiracions d'autonomia i eficàcia que haurien de tenir les universitats catalanes actuals i, evidentment, les que en un futur es puguin crear.

I és amb aquesta visió de futur que el nostre Grup voldria veure treballar el Departament d'Ensenyament. Un exemple d'això que diem és la reiterada necessitat del Mapa Universitari de Catalunya, que ha d'establir els objectius i criteris de futur, i sobre el qual segurament el representant del partit majoritari en aquesta Cambra ens ha anat responnent —i ens respondrà— que ja s'estudiarà, o que es veurà en un desplegament posterior. Quan i com es veurà, és el que ens hem demanat; evidentment, no pregarem a la majoria que ens doni una data, perquè ja sabem que ens contestarà, com de costum, que ho farà al més aviat possible, però, si us plau, nosaltres volem, ens agradaria, que alguns Consellers s'avancesin als esdeveniments, en comptes d'anar a remolc d'ells.

Al mateix temps, volem que les nostres paraules serveixin de recordatori a l'afirmació que va fer a la Comissió la Il·lustre Diputada, la senyora Rúbies, quan va afirmar que en aquesta legislatura el Consell Executiu presentaria una Llei d'Universitats de Catalunya; almenys aquí sí que tenim una data orientativa i un compromís.

Aquesta Llei que avui hem aprovat reconeix el Consell Interuniversitari de Catalunya, no el crea —com es diu en la part dispositiva—, ja que aquest Consell Interuniversitari existeix, amb tots els problemes que es vulguin, però existeix des de l'any 79, i ara queda, per aquesta Llei, com un organisme assessor del Departament d'Ensenyament, sense capacitat de formular propostes sobre les necessitats presentades per les universitats —com hauria estat el més lògic i raonable— i rebutjant la inclusió dins d'aquest Consell —com demanava el nostre Grup— de les possibles universitats privades.

Aquesta Llei sí que posa en funcionament els consells socials, encara que aquests ja fossin creats l'agost del 83 per la Llei Orgànica de Reforma Universitària. Ara bé, nosaltres tenim seriosos dubtes que —malgrat haver-se acceptat la nostra esmena, fixant-se en trenta el nombre de membres de cada consell social— el seu paper, com a òrgan de participació de la societat en cadascuna de les universitats, es vegi modificat en la realitat, passant a ésser uns òrgans universitaris com a màxima expressió de l'autonomia universitària, però sense tenir, de fet, com a màxima atribució, la d'aprovar els pressupostos i la programació de la universitat, com ho determina la Llei de Reforma Universitària, ja que aquí la programació la farà el Departament d'Ensenyament i serà el Consell Executiu el qui aprovi les subvencions destinades a cada universitat.

Si com va dir ahir el Conseller d'Ensenyament, en unes declaracions publicades en un diari barceloní: «Aquí no hi ha dirigisme», si us plau, això ho volem veure aclarit al llarg de la posada en marxa d'aquesta Llei, car molts membres d'aquesta Cambra correm el risc de no acabar-ho d'entendre, i nosaltres temem que l'autonomia universitària quedi seriosament mediatitzada.

Amb aquestes paraules, senyores i senyors Diputats, hem volgut posar de manifest els interrogants que l'aprovació d'aquesta Llei ha despertat en nosaltres.

Mercès, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra intervenció? *(Pausa.)* L'Illustre Diputat senyor Nadal té la paraula.

El Sr. MANUEL NADAL: Bé, el Grup Socialista es complau que, malgrat estar situat a l'esquerra de la Cambra, avui en aquest terreny de la política universitària haguem ocupat un eix central, tal com ha quedat matisat, ha quedat aclarit en les intervencions de la Diputada Eulàlia Vintrolà, del Grup Comunista, com per les intervencions de Maria Rúbies, en què sovint han fet referència a les posicions del Grup Socialista i que sovint han estat recollides en la Llei i han estat votades per tots els Grups.

Nosaltres entenem que això és positiu, perquè mostra una manera de fer del Departament d'Ensenyament i del Grup de Convergència i Unió en aquest cas, i del Grup del PSUC, d'estar en una voluntat de diàleg, que també hauríem volgut nosaltres que s'hagués manifestat amb voluntat de diàleg en el moment de redactar la llei d'universitats, aquesta llei que ha estat sol·licitada i que se'ns diu que esperem que no és el moment de fer-la en aquests moments.

Nosaltres creiem que aquesta Llei d'Universitats s'ha de redactar d'una manera diferent de com hem fet aquesta que hem votat avui aquí, ja que jo miro el panorama de la Cambra en aquests moments i sembla un panorama desèrtic, i, alhora, trobo a faltar representants del món universitari, trobo a faltar els rectors de les universitats, la qual cosa vol dir que segurament tots no hem fet prou bé la nostra feina, però segurament que el Consell Executiu i el Departament d'Ensenyament, que és qui ha presentat el Projecte, tampoc no ha acabat de fer-ho bé, perquè les universitats —que són les principals implicades— haurien d'estar aquí per veure quina és la forma d'organització que els proposem des del Parlament, almenys en la composició del consell social. Per tant, hauríem de canviar el funcionament i fer aquesta Llei d'Universitats d'una manera conjunta, amb aquesta ponència que tots hem demanat.

Quant al contingut de la Llei, nosaltres, amb les nostres votacions, hem procurat ocupar sempre un terreny central, un terreny central que, a més, es mogué respectant d'una manera escrupolosa dos principis bàsics, com són el de l'autonomia universitària i el d'una necessària coordinació de les universitats catalanes.

Hem defensat tots els aspectes d'autonomia universitària en l'apartat 4 d'aquesta Llei, quan hem dit que no estàvem d'acord que el Consell Executiu pogués fusionar o reestructurar centres amb el títol d'aquest capítol, etcètera.

Nosaltres voldríem que aquesta autonomia quedés molt més concretada, i que quedés concretada —tal com d'alguna manera s'expressa en la Llei— en la redacció de la programació de cada universitat. Però, alhora, nosaltres volem que hi hagi aquesta coordinació a través de la programació universitària de Catalunya. Cal una política universitària, però una política universitària que expressi les diversitats de les universitats catalanes. Nosaltres hem volgut mantenir també una posició d'equilibri entre aquells que, en algun moment, havien estat temptats per proposar la creació d'un sol consell social de Cata-

lunya. A nosaltres ens semblava que era una tàctica que podia portar a una unificació d'una sola universitat; nosaltres pensem que això no era positiu per a Catalunya. Cal respectar la diversitat de les universitats, però cal fer una política universitària catalana.

Hem trobat a faltar en aquesta Llei —i així ho hem reclamat— la inclusió del Mapa Universitari; se'ns ha dit que s'hi està treballant, que d'alguna manera, es farà, però jo voldria reclamar, encara en aquests moments, que abans de redactar el Mapa Universitari de Catalunya o d'una manera simultània, es tingués present —i penso que és una necessitat urgent— el fet d'aquestes múltiples ciutats catalanes que tenen estudis universitaris i que, amb la redacció, avui, de la proposta de creació de consells socials, no sabem com quedaran respecte a aquests patronats que tenen.

Sé que hi ha voluntat de fer un decret o de buscar una fórmula que reguli aquests patronats de les universitats o dels centres d'estudis universitaris que hi ha en aquestes ciutats, però em penso que això és una necessitat urgent que espero que el Departament d'Ensenyament del Consell Executiu de la Generalitat tiri endavant.

Estem plenament satisfets que a través d'una esmena transaccional que recollia l'esmena del Grup Socialista s'hagi retirat la possibilitat d'incloure la programació universitària de Catalunya en les universitats privades, ja que entenem que això no seria oportú en aquests moments, donada la migradesa de recursos econòmics de què disposa la Generalitat de Catalunya i de què disposem el conjunt de la societat catalana.

Cal, per tant, que aquests recursos econòmics vagin destinats fonamentalment a les universitats públiques i que, al seu moment —si algun dia hi ha universitats privades—, ja en tornarem a parlar.

Esperem que aquest esperit, doncs, que ha inspirat l'acceptació d'aquesta esmena tiri endavant i que no es produeixin propostes discriminades de subvenció a l'ensenyament privat, com poden ser aquestes que avui figuraven en la Llei, o com les que d'alguna manera hem vist en el Decret del CEDIP.

Penso, de tota manera, que la valoració que el Grup Socialista ha de fer d'aquesta Llei és una valoració positiva; les votacions també ens han de donar un alt grau de satisfacció, perquè han estat recollides moltes de les nostres esmenes pels diferents Grups i, per tant, voldríem que, a partir d'avui, la universitat iniciï un procés de modernització, un procés d'adequació dels seus estudis a les necessitats de la societat.

Esperem que sigui així.

El Sr. PRESIDENT: Finalment, la senyora Rúbies, la Il·lustre Diputada senyora Rúbies, té la paraula.

La Sra. RÚBIES: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, jo, el que he de fer aquí —perquè els raonaments de per què han estat les nostres votacions pràcticament ja els he fet— és una mica explicitar una de les idees que ha posat aquí, a consideració dels Il·lustres senyores i senyors Diputats, el Diputat que m'ha precedit.

Aquesta Llei ha estat per a mi la primera, diguem, pràctica en el Parlament de Catalunya de ser ponent del Grup, en aquest cas, que dona suport al Govern, i aleshores, jo vull agrair a tots els Grups parlamentaris de la Cambra sense excepció l'esperit de col·laboració, l'esperit d'entesa; això s'ha manifestat a buscar, per part de tots, aquells punts d'acord de tal

manera que, apropant les posicions, poguéssim fer una Llei que tots desitjàvem i volíem que fos una eina útil per a la construcció del món universitari català.

Si algú compara el Projecte de Llei que es va presentar amb la Llei avui ja aprovada veurà que gairebé no hi ha cap article en el qual no s'hagi millorat algun aspecte, i això ha estat tant per part de les esmenes que els diversos Grups han presentat com per la vàlua de la gent que hi havia en la ponència, que, per la seva experiència en el món universitari, han fet que la tasca, tant en ponència com en Comissió, hagi estat positiva en poder oferir a les universitats catalanes una eina, que és aquesta Llei, que els permeti de modernitzar-se i de posar-se al dia.

Per tant, jo, el que havia de fer avui és agrair aquesta participació i col·laboració i desitjar que aquesta entesa pogués tirar endavant. Hi ha hagut esmenes que, realment, no han pogut ser assumides ni transaccionades, perquè resultava que les posicions d'alguns Grups d'aquesta Cambra estaven molt separades del que ha estat el tronc d'aquesta Llei.

Jo, una vegada més, desitjo que, en les properes Lleis que puguem fer en matèria d'ensenyament, i en aquesta propera llei que hauríem de fer a Catalunya aquesta legislatura que tractés amb plenitud de tots els problemes universitaris, nosaltres puguem tenir aquesta entesa i aquest acord. Això ha estat fet en tot moment amb un respecte per les posicions, pels pensaments de cadascú i —com que és veritat i se sap, doncs, ja, des de la psicologia— el fet que hi hagi pensaments divergents és una prova d'intel·ligència, de creativitat, doncs, i de bona salut democràtica.

Hi ha una esmena que no els agradava gens que no els haguessim acceptat als nostres companys del Grup Socialista, que era que ells no volien que hi poséssim «les transformacions o les fusions», però jo penso que, a més a més dels acords que ja hem tingut en aquesta Llei, hi ha aquí algun Il·lustre Diputat que —també, en el fons hi estem d'acord, i ell ho ha explicitat— penso que tots dos voldríem que, almenys en les ciutats que representem d'una manera més genuïna, poguéssim, durant aquesta legislatura —i ara sí que em dirigeixo al Conseller d'Ensenyament, i que ell ho pogués veure—, que els nostres estudis universitaris es poguessin «transformar» —i ho dic entre cometes— en universitats. Jo penso que les terres de ponent, doncs, mereixen aquesta consideració del Consell Executiu i també les terres gironines, entre altres.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats. (*Aplaudiments en un sector de la Cambra.*)

Projecte de Llei de Taxes de la Generalitat

El Sr. PRESIDENT: Passem ara al segon punt de l'ordre del dia, que és debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Taxes de la Generalitat i de les esmenes i vots particulars reservats per defensar en el Ple.

He d'informar que la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Pregunto si hi ha algun Honorable membre del Consell Executiu que vulgui presentar la iniciativa de la Llei. L'Honorable senyor Conseller d'Economia i Finances té la paraula. (*L'H. Sr. Con-*

seller d'Economia i Finances s'alça del seu escó. Remor de veus.)

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Josep M. Cullell): Senyores i senyors Diputats, senyor President, molt breument perquè a tots ens ha sorprès —i a qui els parla més que a ningú— el fet d'haver d'intervenir en aquests moments.

Em plau de sotmetre a la seva consideració el Projecte de Llei de Taxes de la Generalitat, Projecte de Llei per al qual els sollicito el seu vot favorable i aprovació.

Com vostès recordaran, l'article 7.1 de la LOFCA determina que les Comunitats Autònomes podran aplicar taxes en els supòsits de la utilització del domini públic, la prestació d'un servei públic o la realització per aquelles d'una activitat que es refereixi, l'afecti o el beneficiï de manera particular, al subjecte passiu.

Per altra banda, l'article 44 de l'Estatut d'Autonomia determina que la hisenda de la Generalitat comprèn, entre altres conceptes, els rendiments dels impostos que la Generalitat establirà i el rendiment de les seves pròpies taxes per aprofitaments especials i per la prestació dels serveis directes de la Generalitat, ja sigui de pròpia creació o bé com a conseqüència de traspassos de serveis estatals.

La Llei de Finances Públiques 10/82, aprovada per aquest Parlament, recull també en el seu article 7 que la hisenda de la Generalitat estarà constituïda, entre altres ingressos, pel rendiment de les taxes per aprofitaments especials i per la prestació dels serveis directes.

De fet, molts traspassos de serveis de l'Estat a la nostra Administració han suposat, al mateix temps, l'assumpció de les corresponents taxes que, per imperatius legals, s'han convertit en taxes pròpies de la Generalitat.

El Consell Executiu creu que ha arribat el moment d'ordenar aquestes taxes de molt diferent origen i naturalesa, per la qual cosa hem elaborat aquest Projecte de Llei de Taxes, que vol clarificar el món de la parafiscalitat, els orígens d'aquest univers, el seu present actual i el seu futur.

Creiem que amb aquesta clarificació i racionalització oferim un bon servei a la ciutadania de Catalunya i esperem haver sabut connectar amb les exigències de rigor necessàries per efectuar una adequada racionalització d'aquest complex món de la parafiscalitat.

Com vostès saben, històricament la taxa neix per finançar despeses de funcionament i despeses de material; molt sovint a causa d'insuficiències pressupostàries per atendre les prestacions de determinats serveis i per complementar, a vegades, les retribucions de funcionaris que prestaven els serveis.

És ben cert, senyories, que aquesta és una temàtica molt complexa, com ja he dit, i és bo recordar que ja l'Administració de l'Estat va iniciar un procés d'ordenament jurídic i de legalització de les taxes amb la Llei del 21 de desembre de 1958, la Llei General Tributària del 28 de desembre de 1963, la Llei de Reforma del Sistema Tributari de l'11 de juny del 64, i amb diversos decrets de convalidació de taxes.

Malauradament, no és menys cert també que tot aquest procés ha estat insuficient, i que els anteriors Governos de l'Estat no han complert amb la profunditat necessària els diferents mandats de les Corts Generals. Recordin vostès, senyores i senyors Diputats, per exemple, que la Llei 74/80, del 29 de desembre, de Pressupostos Generals de l'Estat per al 1981, en el

seu article 45 deia: «Es crea una Comissió interministerial per a la revisió i reforma de les taxes i exaccions parafiscals actualment en vigor. La Comissió interministerial a què es refereix el número anterior, la composició i funcionament de la qual es regularà reglamentàriament, estarà presidida pel Subsecretari d'Hisenda i realitzarà els estudis conduents a adequar els muntants de les taxes i tributs parafiscals al cost dels serveis públics corresponents, elevat al Ministre d'Hisenda les oportunes propostes de revisió i de reforma abans del 31 de desembre de 1981».

I sense remuntar-nos a anteriors Governos, recordem que, en la Llei 9/83, del 13 de juliol, de Pressupostos Generals de l'Estat d'enguany, es deia: «En el termini de sis mesos el Govern presentarà al Congrés dels Diputats un projecte de llei en què es determinin tant els elements essencials de relació tributària de totes les exaccions parafiscals vigents, com l'enumeració de les que hagin de subsistir, així com les que deixaran de tenir vigència pel fet d'estar excloses del projecte de llei». Tampoc aquest compromís l'ha complert l'actual Govern.

La voluntat del Consell Executiu en presentar aquest Projecte de Llei aquí, a Catalunya, és precisament la de complir aquesta obligació de determinar els elements essencials de la relació tributària de totes les exaccions parafiscals vigents. D'acord amb allò que s'assenyala en l'exposició de motius d'aquest Projecte de Llei de Taxes, sembla oportú i necessari recollir en un únic text legal totes les taxes actualment vigents, per a coneixement del contribuent i per a una millor aplicació per la nostra Administració, i sense cap tipus de desviació.

Al mateix temps —i això vull remarcar-ho molt especialment—, aquest marc legal assegura que, a Catalunya, el món de la parafiscalitat i de les taxes per serveis prestats és un món diàfan i transparent, i tota nova taxa que es vulgui implantar haurà de néixer d'aquest Parlament. Els ciutadans, doncs, tindran temps i oportunitat per saber-ho, i vostès, senyories, com a representants de la voluntat popular, seran els qui decidiran sobre la procedència o no de la seva implantació.

Una altra finalitat que orienta el Projecte de Llei és la previsió del camí a seguir per a l'establiment de noves taxes, facultat que, per garantir al contribuent, es relaciona amb la determinació d'aquelles taxes, tarifes o preus que precisament no puguin ésser qualificades de taxes.

Destaquem també, com a novetat d'aquest Projecte de Llei que, per resoldre conflictes, la competència es dona a les Junes Territorials de Finances, creades per Decret 223/83, de conformitat amb el procediment previst en l'article 20 de la LOFCA.

Senyories, la Llei de Taxes, si vostès l'aproven, vol ser un instrument eficaç a mans de l'Administració de la Generalitat, que proporcioni l'agilitat necessària per a la gestió de les taxes amb la seva diferenciació d'aquelles actuacions la contraprestació de les quals ha de respondre, com he dit, al concepte de preus i no al de taxes.

Permetin-me, senyories, que abans d'acabar els expressi la consciència que tinc, en aquests moments, d'estar exercint el dret que la Constitució i el nostre Estatut ens concedeix en l'àmbit de l'autonomia financera. És una autonomia ben modesta —tots ho sabem prou bé—, però, d'acord amb la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autònomes, les taxes traspasades es consideren tributs propis de la Generali-

tat. Estem, doncs, legislant sobre tributs nostres, propis, de molt poca capacitat recaptadora i escassíssima incidència en la vida econòmica del país, però de tota manera estem exercint la nostra potestat tributària i aquest és, sens dubte, un fet d'elevada qualitat.

Voldria agrair a tots els Grups parlamentaris, sense cap mena d'excepció, la seva col·laboració en Ponència i en Comissió, els quals a través del seu treball han ajudat a fer possible la presentació d'aquest, fins ara, encara, Projecte de Llei.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Algun membre de la Comissió vol presentar el Dictamen? *(Pausa.)* No essent així, aleshores, i per l'hora que és, suspendrem ara la sessió, que queda convocada per reprendre-la a les quatre de la tarda.

Se suspèn la sessió.

(Són les dues i dos minuts del migdia. La sessió es reprèn a un quart i dotze minuts de cinc de la tarda.)

La sessió es reprèn a un quart i mig de cinc de la tarda. Presideix el M. H. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Ferret.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, i de Justícia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Abans d'entrar en el tema que ara ens ha d'ocupar, voldria adreçar una salutació fraterna i amical als dos Diputats que avui han pres possessió dels seus càrrecs en ocupació de les dues vacants que s'havien produït anteriorment, que són, com vosaltres sabeu, el senyor Marc Aureli Vila i el senyor Juli Sancilimens. Espero d'ells, una col·laboració molt fructífera per a aquesta Cambra.

I ara passem, ja al debat de l'articulat de la Llei de Taxes, o del Projecte de Llei de Taxes.

Aquest conjunt d'esmenes comença per la que hi ha a l'article 1, que és l'esmena 1, presentada pel Grup Popular —és d'addició—, i invito el senyor Folchi, l'Honorable senyor Folchi, que faci ús de la paraula.

El Sr. FOLCHI: Molt Honorable President, senyores i senyors Diputats, molt breument per defensar la nostra esmena a l'article primer del Projecte de Llei de Taxes, i em permetran que, per fer-ne la defensa, em recolzi en les paraules que ha pronunciat el senyor Conseller d'Economia en presentar-nos aquest Projecte de Llei. Efectivament, el Conseller deia que un dels propòsits d'aquest Projecte de Llei era posar ordre en el fenomen de la parafiscalitat. Doncs bé, per tal de posar ordre, convé integrar a l'article primer del Projecte, aquell que defineix què és el concepte de taxa a l'objecte de la Llei, i distingir el concepte de taxa fiscal del de les altres exaccions parafiscals, les taxes parafiscals. Nosaltres pensem que aquest ja és l'esperit del Projecte, i que la Disposició addicional segona deixa perfectament clar que les taxes parafiscals no són objecte de regulació en aquesta Llei, i que continuaran regint-se per la seva legislació específica. Doncs bé, pensem que, per coherència, convé

que el mateix article primer del Projecte integrí, a efectes de definició, aquesta distinció. I és precisament aquest el motiu pel qual demanem el vot favorable a aquesta esmena.

Res més. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Un torn en contra? No hi ha torn en contra? Aleshores, anem a posar a votació aquesta esmena, l'esmena número 1.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que facin el favor de posar-se de peu dret.

Els qui s'hi oposin?

Els qui s'abstinguin?

Aquesta esmena queda aprovada per unanimitat dels presents.

A l'article primer del Dictamen.

Els qui siguin favorables a l'article primer del Dictamen, que es posin drets.

Els qui s'hi oposin?

Els qui s'abstinguin?

Aquest article del text del Dictamen queda aprovat per unanimitat dels presents.

Passem ara a l'article segon del Dictamen, al qual no hi ha cap esmena, però, en canvi, haig d'advertir-los que els serveis tècnics, sobretot des del punt de vista lingüístic, han fet unes observacions que crec que no afecten el fons de la qüestió, sinó la forma, però que, evidentment, abans de votar jo les haig de posar de manifest.

Es tracta que allà on diu, a l'apartat a), que diu: «Les recollides en l'annex d'aquesta Llei, que serà ampliat reglamentàriament amb aquelles taxes que hagin estat transferides fins a la data de la seva entrada en vigor», i la correcció proposa: «Les recollides en l'annex d'aquesta Llei, que ha d'ésser ampliat per reglament amb aquelles taxes que hagin estat transferides fins a la data de l'entrada en vigor d'aquella». Com veuen vostès, el significat és exactament el mateix i és més correcte gramaticalment, fins i tot conceptualment; per tant, si no hi ha cap objecció, el text que se sotmet a votació és amb la correcció corresponent. Els altres apartats queden exactament igual. Hi ha alguna altra correcció, que jo em permetré de anar posant de manifest així que vagi venint la votació corresponent.

Bé, doncs, aleshores, amb aquesta prevenció que acabo de fer, es posa a votació el text del Dictamen de l'article segon.

Els qui siguin favorables a aquest text amb aquesta prevenció, que es posin drets.

Els qui s'hi oposin?

Els qui s'abstinguin?

El text del Dictamen, amb la prevenció que s'ha fet, queda aprovat per unanimitat dels presents.

A l'article tercer, hi ha l'esmena dos, al seu apartat dos, que és una esmena de supressió, presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya. El senyor Martí Carnicer, l'Il·lustre senyor...

El Sr. CARNICER: Sí, senyor President, des de l'escó mateix, si m'ho permet, és per retirar l'esmena per coherència amb les transaccionals que s'han presentat a la Mesa i per les diferents acceptacions que ja s'han fet.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies. Per tant, podem posar ara a votació el text del Dictamen, però cal dir que també aquí hi ha una correcció de tipus semblant a la que abans hem posat de manifest. Es refereix a l'apartat 1, punt b),

que en el seu text inicial deia: «Per les disposicions enumerades en l'annex i la seva ampliació, segons el que estableix l'apartat a) de l'article anterior, amb les modificacions vigents en la data de publicació d'aquesta Llei, si no s'hi oposen», i la proposta que fan els serveis tècnics, és que digui: «b) Per les disposicions enumerades en l'annex i en l'ampliació d'aquest, segons el que estableix l'apartat a) de l'article anterior...», i llavors continua igual, eh? Com veuen vostès, tampoc això no afecta gens ni mica el sentit, sinó que el millora. Si no hi ha cap observació, doncs, fariem la votació sobre aquest text esmenat.

Aleshores, doncs, sotmetem a votació l'article tercer del Dictamen en tots els seus apartats, amb aquesta prevenció.

Els qui hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els qui s'hi oposin?

Els qui s'abstinguin?

El text del Dictamen, amb l'observació que s'ha fet, queda aprovat per unanimitat dels presents.

Quant a l'article 4, hi ha una esmena, l'esmena tres, presentada pel Grup Socialista, que és d'addició. Sembla que hi ha una transaccional presentada per tots els Grups, no? Aleshores, el senyor Secretari en llegirà el text.

El Sr. SECRETARI PRIMER: L'esmena transaccional a l'article 4 proposa l'addició d'un nou paràgraf, que diria: «No es concediran exempcions, reduccions, bonificacions i moratòries que no estiguin previstes a la Llei. Les exempcions vigents a cada taxa s'especificaran en el seu text articulat. Únicament podran establir-se exempcions atenent el principi de capacitat econòmica o qualsevol altre principi, la satisfacció del qual sigui tutelada constitucionalment o estatutàriament.»

El Sr. PRESIDENT: Bé, aquesta esmena transaccional està signada per tots els Grups, per tant, hem de donar per segur que tothom l'accepta i que, a més, fins i tot ja s'han pronunciat favorablement, però, evidentment, ha de ser objecte d'una votació, que, si no hi ha inconvenient, votariem conjuntament amb la resta del text del Dictamen. No hi ha cap objecció sobre aquesta qüestió? (Pausa.) Bé, doncs, aleshores, sotmetem a votació el text del Dictamen amb aquesta addició continguda en aquesta esmena transaccional, presentada per tots els Grups.

Els qui hi siguin favorables, que facin el favor de posar-se drets.

Els qui s'hi oposin?

Els qui s'abstinguin?

Bé, doncs, el text d'aquest article amb l'addició que s'ha aprovat per l'esmena transaccional, queda aprovat per unanimitat dels presents.

Als articles 5 i 6 no hi ha cap esmena; per tant, podem sotmetre'ls ja a votació, quant al seu text del Dictamen. El text del Dictamen, doncs, als articles 5 i 6 es posa a votació.

Els qui hi siguin favorables, que es posin drets.

Els qui s'hi oposin?

Els qui s'abstenen?

Bé, aquests dos articles, 5 i 6, segons el text del Dictamen, han quedat aprovats per unanimitat dels presents.

A l'article 7 hi ha una esmena —número 4— del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que és de supressió. Dono la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Vives.

El Sr. VIVES: Efectivament, senyor President, per defensar una esmena de supressió de l'article 7 del Projecte de Llei

aquesta tarda que hom creia que fóra la primera tarda horàriament europea del Parlament de Catalunya, i ho dic per l'inici de les sessions a les quatre, havent acabat a les dues i deu i que, dissortadament pel retard que hem tingut —no imputable, segurament, a ningú— no ha pogut estar així.

Bé, què diem en aquesta esmena? El que ens plantejem és de suprimir un article que diu el següent: «No obstant allò que disposen els articles 3 a 5, el Consell Executiu —Consell Executiu— pot modificar els tipus i les tarifes per tal d'acomodar-los a les variacions del cost dels serveis prestats o de les activitats fetes.» Els articles 3 a 5 de la Llei, del Projecte de Llei encara, són aquells que fan referència a la forma o als mecanismes de determinació, tant dels elements del tribut, com de la seva mateixa modificació. Concretament, l'article 4 ens parla —d'aquest Projecte de Llei— que els elements del tribut —i els relaciona— hauran d'estar creats obligatòriament per llei i, entre aquests elements, s'hi contempla el tipus de gravamen o de tarifes, que és el que pretén col·locar en mans del Consell Executiu l'article 7 del Projecte. És a dir, el que demana aquest article és que els pugui modificar el mateix Consell Executiu.

Per tant, el nostre Grup entenia —i entén— que es tractava d'un article que el que pretenia és deslegalitzar una matèria estrictament reservada a llei, i que això que efectivament pot trobar valedors en contra de l'esmena en el text constitucional —concretament a l'article 80.2 de la Constitució, referit al fet que les Corts Generals poden delegar al Govern determinades potestats—, poden, en definitiva, deixar que sigui aquest Govern que modifiqui determinades qüestions, que en principi corresponen a les Corts, el que diu aquest article, no obstant, és que aquesta delegació legislativa haurà d'atorgar-se al Govern de manera expressa per una matèria concreta, i fixant-ne el termini d'exercici, coses que, evidentment, no es fan en l'article 7 de la Llei.

Nosaltres entenem que la modificació del tipus de gravamen o de tarifa, per tal d'adequar-lo a les variacions del cost dels serveis prestats és quelcom que pot fer-se per la via de la Llei de Pressupostos —com estableix bé l'article sisè—, que aquest debat de la Llei de Pressupostos ha de ser un debat, i d'aquí la importància d'aquest Projecte de Llei —del de Pressupostos, m'estic referint—, de la globalitat dels ingressos de la Generalitat de Catalunya; que ha de ser un debat que ha de tenir garanties plenes; que ha de ser un debat segurament no com el que serà l'any 1985, amb uns certs mecanismes d'indefensió per part dels Grups parlamentaris, coneixent bé com està l'execució del Pressupost de l'any anterior, sabent bé quin és l'estat d'aplicació d'aquest Pressupost, coneixent, en definitiva, quines són les expectatives de cara a l'any que s'està discutint, i, per tant, nosaltres entenem que no convé, que no és bo fer aquesta deslegalització d'aquesta matèria reservada, ho repeteixo, a Llei.

En aquesta direcció, i amb l'esperança de trobar la comprensió majoritària de la Cambra, nosaltres el que plantejem és la supressió de l'article 7, deixant que els elements del tribut siguin creats per la mateixa Llei i que, en qualsevol cas, puguin ser modificats un cop cada any, mitjançant la Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Torn en contra? *(Pausa.)* No hi ha torn en contra; aleshores, passem a l'esmena número 5, presentada pel Grup Popular... Sembla decaiguda *(Ll. Sr. Santiburcio demana per parlar.)*

El Sr. SANTIBURCIO: Senyor President, des de l'escó, si m'ho permet, el fet que no hi hagi torn en contra a l'anterior esmena, em fa pensar que serà votada favorablement per la majoria. El que nosaltres també votarem a favor, i considerem que la nostra esmena intentava donar una altra solució tècnica al mateix problema plantejat pel Grup del PSU, retirem l'esmena.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament; gràcies. Finalment, hi ha l'esmena número 6, del Grup Socialista, que sembla substituïda —si no estic mal informat— per una transaccional. Aquesta transaccional, signada per tots els Grups, serà llegida ara pel senyor Secretari.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Esmena transaccional que presenten tots els Grups parlamentaris a l'article 7 de la Llei de Taxes, que implica la retirada de l'esmena número 6, del Grup Socialista. Proposa la redacció de l'article 7 de la manera següent: «Per a la fixació i modificació de cada una de les taxes per prestació de serveis i realització d'activitats, caldrà tenir en compte que els rendiments d'aquelles no podran superar el seu cost total. La determinació del rendiment de cada taxa tindrà en compte les despeses directes i els percentatges de les despeses generals que els siguin imputables.»

El Sr. PRESIDENT: Bé, tothom hi està d'acord? *(Pausa.)* Això substitueix, per tant, el text del Dictamen, i, aleshores, anem a sotmetre a votació aquest text de l'esmena transaccional, que substitueix plenament el text del Dictamen que ja no s'ha de sotmetre a votació.

Els qui estiguin d'acord amb aquesta esmena... No, no és així? *(Ll. Sr. Camps i Rovira demana per parlar.)*

El Sr. CAMPS I ROVIRA *(de l'escó estant)*: Senyor President, amb tot el respecte, l'esmena que ha defensat el Diputat senyor Maties Vives propugnava la supressió de l'article 7, i jo crec que s'hauria de sotmetre a votació, no pas la següent del Grup Popular, que ha estat retirada. Però, en canvi, a votar l'esmena transaccional, atès que si resultés favorable la votació a la proposta del Grup del PSUC quedaria retirat, quedaria suprimint l'article 7, aquesta esmena transaccional que propugna la inclusió d'un nou paràgraf passaria a constituir el text del nou article 7.

Per tant, s'hauria de votar, en resum, l'esmena del Grup del PSUC, de supressió i també la transaccional, que passaria a constituir el text de l'article 7 de la Llei.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: D'acord; bé, aleshores, posem a votació l'esmena número 4, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, de supressió.

Els qui estiguin d'acord amb aquesta esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Bé, doncs, aquesta esmena ha quedat aprovada, i, per tant, suprimint el text de l'article 7 del Dictamen.

I, ara, anem a sotmetre a votació... *(El M. H. Sr. Barrera demana per parlar.)* Perdó, el senyor Barrera.

El Sr. BARRERA *(de l'escó estant)*: No entenc com es pot

haver votat una esmena, quan hi havia una esmena transaccional, que devia implicar la retirada d'aquesta esmena, o, en tot cas, això no ha quedat explicat.

Ja sé que ja està votat i, per tant, és simplement una observació, perquè coses així no es repeteixin, perquè em sembla irregular.

(*L'I. Sr. Vives demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES (*de l'escó estant*): Senyor President, per aclarir que l'esmena transaccional ho era a l'esmena número 6, presentada pel Grup Socialista, i en cap cas ni a les esmenes 4 ni 5, del Grup parlamentari del PSU i del Grup parlamentari Popular, i, per tant, la votació que hem fet és plenament d'acord amb el Reglament de la Cambra.

El Sr. PRESIDENT: Aleshores, evidentment, és una qüestió que té el seu interès, però ara el que cal és que anem a votar l'esmena transaccional que deixarà la cosa normalitzada.

Els qui estiguin a favor de l'esmena transaccional, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Queda aprovat, doncs, el text de l'esmena transaccional que substitueix l'article 7.

Passem ara a l'article 8, en què no hi ha esmenes, però que hi ha una correcció d'aquestes que m'he permès de sotmetre a la consideració de la Cambra. Es tracta del primer paràgraf de l'article 8, que acaba amb la frase: «tant si l'actuació administrativa s'inicia d'ofici o a instància d'aquella», que s'aconseja pels serveis tècnics la substitució per: «tant si l'actuació administrativa s'inicia d'ofici —coma—, com a instància d'aquella». Com veieu, el significat és el mateix i queda més correcte i més clar. Per tant, això és el que hem d'observar en relació amb aquest article 8, que no té cap esmena i, per tant, sotmetem el text del Dictamen, amb aquesta petita correcció, a la consideració dels votants.

Els qui hi estiguin d'acord, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

El text del Dictamen, amb aquesta petita observació, queda aprovat per unanimitat dels presents.

Article 9. Al conjunt d'esmenes 7, 8 i 9, corresponents als Grups Socialista, Esquerra Republicana i Grup Socialista, hi ha presentada una esmena transaccional, també de tots els Grups de la Cambra. El senyor Secretari farà el favor de llegir-ne el text?

El Sr. SECRETARI PRIMER: El text proposa el següent redactat per a l'article 9: «1. El pagament de les taxes es pot fer per algun dels mitjans següents: a) En efectiu, mitjançant diner de curs legal. b) Xec o taló de compte corrent bancari o de caixa d'estalvis. c) Transferència bancària o de caixa d'estalvis. d) Gir postal. e) Efectes timbrats de la Generalitat, d'acord amb el que estableix l'article 10.

»2. Nogensmenys, el Departament d'Economia i Finances pot establir l'obligatorietat d'utilitzar algun o alguns d'aquests mitjans.

»3. Reglamentàriament, es determinaran els requisits, condicions, formes d'utilització i efectes alliberatoris per al deutor dels mitjans de pagament establerts en el present article.»

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs, aleshores, això, que substi-

tueix íntegrament l'article 9, ho posarem a votació de la Cambra.

Els qui estiguin d'acord amb l'esmena transaccional acabada de llegir, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena transaccional, que substitueix l'article 9, queda aprovada per unanimitat dels presents.

Ara tenim els articles 10, 11, 12, 13, 14, 15 i 16, als quals no hi ha cap esmena, però, quant a l'article 13, haig de fer la darre- ra d'aquestes observacions de tipus formal que m'he permès i tenia l'obligació d'exposar a la Cambra. És a l'article 13, quan diu: «El subjecte passiu té dret a la devolució de les taxes que ha satisfet si, per causes no imputables al subjecte passiu, no ha tingut lloc la utilització del domini o no s'han prestat les activitats o els serveis gravats». I la proposta de substitució és, o de correcció: «El subjecte passiu té dret a la devolució de les taxes que ha satisfet si, per causes que no li són imputables, no ha tingut lloc la utilització del domini o no s'han prestat les activitats o els serveis gravats». Com veuen vostès, tampoc no hi ha cap variació, però, evidentment, queda més clar.

Aleshores, anem a sotmetre a votació —si no hi ha cap inconvenient— el conjunt d'articles que van del 10 al 16 i, dintre d'aquests, quant al 13, amb aquesta petita correcció. Algú vol fer alguna observació a aquesta votació en bloc? (*Pausa.*) No? Doncs, anem a procedir a aquesta votació en bloc d'aquests articles segons el text del Dictamen, amb aquesta petita correcció a l'article 13.

Els qui hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Bé, doncs aquest conjunt d'articles, segons el text del Dictamen, amb la petita correcció de l'article 13, queden aprovats per unanimitat dels presents.

A l'article 17 hi ha un vot particular del Grup Popular. També sembla que s'ha rebut —o segur que s'ha rebut— una transaccional. Aquesta transaccional la llegirà ara el senyor Secretari, i també té la signatura de tots els Grups.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Esmena transaccional a l'article 17: «Contra els actes de gestió es pot recórrer per la via econòmico-administrativa davant els òrgans econòmico-administratius de la Generalitat, d'acord amb allò que disposen l'article 20 de la Llei Orgànica número 8/1980, de Financiación de les Comunidades Autónomas, l'article 3, apartat 3, i Disposició transitòria primera de la Llei 10/1982, de Finances Públiques de Catalunya, i les normes reguladores d'aquest procediment.»

El Sr. PRESIDENT: Bé, això, com veuen vostès, substitueix l'article original del Dictamen, i és el que anem a sotmetre a la votació de la Cambra.

Els qui hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els qui s'hi oposin?

Els qui s'abstinguin?

Bé, el text d'aquest article ha estat aprovat per unanimitat dels presents, en la forma d'esmena transaccional. (*L'I. Sr. Dalmau demana per parlar.*) Una qüestió d'ordre? Sí, digui'm.

El Sr. DALMAU (*de l'escó estant*): El text, tal com ve aquí, diu «Autónomas», amb «a». Com que és un plural, ha de ser amb «e». (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Ah, bé. Sí. Bé. *(Pausa.)* Bé, voldria observar a l'Il·lustre Diputat que ha fet aquesta observació que es tracta d'un text en castellà, perquè és la transcripció literal del títol de la Llei aprovada per les Corts Generals.

El Sr. DALMAU: Ja ho he notat, però, podria ser entre cometes. *(Rialles i remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT: Bé. Ara, a l'article 18 no hi ha cap esmena. A l'article 19 tampoc, perquè del que es tracta després és de l'addició d'un article 19 bis; per tant, als articles 18 i 19 no hi ha esmenes, i anem a sotmetre el text del Dictamen a l'aprovació de la Cambra, o a la votació de la Cambra.

Els qui hi estiguin d'acord, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Els textos del Dictamen dels articles 18 i 19 han estat aprovats per unanimitat dels presents.

I ara hi ha una esmena número 11, presentada pel Partit Socialista Unificat de Catalunya, d'addició d'un article 19 bis, per al qual hi ha una transaccional, que també és signada per tots els Grups de la Cambra i que el senyor Secretari tindrà la bondat de llegir.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Esmena transaccional a l'article 19 bis: «En cap cas podran acordar-se premis de cobrança, a menys que així ho prevegi de forma específica la Llei de creació de cada taxa».

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs anem a votar aquesta addició d'un article 19 bis, al qual es donarà la numeració que correspongui, eh?

Els qui hi estiguin d'acord, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

El text del nou article, momentàniament numerat 19 bis, és aprovat per unanimitat dels presents.

Ara entrem en l'article 20, al qual hi ha l'esmena 12, del Grup Socialista. El senyor Diputat té la paraula.

El Sr. CARNICER: Senyor President, senyores i senyors Diputats, crec que és notori per a la Cambra que estem fent una llei que mereix fins aquest moment el recolzament unànim de tots els Grups parlamentaris. Evidentment perquè és una Llei necessària, perquè és una Llei que —com ha dit el Conseller en el moment de presentar-la— permet d'ordenar tot el món de les taxes a Catalunya.

Si més no, en aquest article 20, al qual el Grup Socialista presenta una esmena de supressió, es diu que no tindran «consideració de taxes les tarifes o preus que exigeix la Generalitat» —per una sèrie de conceptes—, tampoc les que fixin «els organismes autònoms de caràcter comercial», tampoc «les tarifes dels serveis prestats pels ens públics que actuen segons normativa de dret privat». Bé, nosaltres ens oposem a això, perquè això significa deixar un forat: que serà, ben segur, a criteri del Consell Executiu que pugui ser una taxa, que pugui ser una tarifa, que pugui ser un preu i, d'aquesta manera, poden quedar deslegalitzades una sèrie de normes que, en el mateix Projecte de Llei que acabem d'aprovar, es diu ben clarament que han de ser objecte de debat i d'aprovació per aquest Parlament.

El fet de la confusió entre el que pugui ser una taxa i el que pugui ser una tarifa o un preu es pot deduir de la mateixa Llei, ja que, en alguns moments, veiem que parla de «prestació de

serveis culturals, esportius, de lleure o de guarderia», com a elements que no han de ser taxes, però quan en l'annex es relacionen les taxes, es parla de «serveis de còpies, de serveis sanitaris, de serveis prestats pel Departament d'Indústria i Energia». És a dir que la distinció entre el que serà una taxa i el que no serà taxa, segons queda en aquest article de la Llei, serà una distinció que no vindrà per la finalitat en si mateixa de la taxa, sinó per l'origen, per la voluntat del Consell Executiu, en aquest cas.

Dues característiques, doncs, portaran a aquest fenomen que va lligat al de la parafiscalitat, que són que, d'una banda, el seu naixement no vindrà regulat per una llei i que el seu rendiment es pot utilitzar en despeses no controlades pressupostàriament.

Tot el tema de la parafiscalitat, que es pretén emparar en aquest article 20, és un tema que neix en moments d'incapacitat administrativa i que ha donat lloc —i, d'això, tots els Il·lustres senyors Diputats en són conscients— a corrupcions, ha donat lloc a problemes, ja que l'administració d'aquests fons sempre serà una administració extrapressupostària, o pot ser una administració extrapressupostària, i pot donar moltes dificultats. Nosaltres no ens neguem que existeixin aquestes taxes; el que volem és que es legalitzin, que es considerin com a tals taxes.

Podríem fer una sèrie d'al·legacions de tipus legal, però creiem que la més important és la que fa referència a l'article 31.3 de la Constitució, quan parla que només es podran establir prestacions personals o patrimonials de caràcter públic d'acord amb la Llei.

Per tant, el nostre Grup proposa la supressió de l'article 20, per tal que tots els conceptes que en ell estan inclosos siguin també considerats com a taxes.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Jaume Camps?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Voldria, si m'ho permet la Presidència, acumular el torn en contra després de l'esmena del Grup parlamentari del PSU de Catalunya, que és sensiblement anàloga a la que s'acaba de defensar.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Aleshores, doncs, si l'Il·lustre representant del Partit Socialista Unificat de Catalunya té la bondat de defensar la seva esmena número 13...

El Sr. VIVES *(de l'escó estant)*: Sí, senyor President, que va molt en la línia amb el que exposava fins aquí el Diputat senyor Martí Carnicer. Jo no repetiré els arguments que ell ha donat; en tot cas, intentaria afegir-n'hi un altre que a mi em sembla d'importància.

Aquesta és una esmena que, més enllà de les consideracions que ell feia en relació amb el control pressupostari, sobre les possibilitats de control pressupostari, sobre el qual hi hauria, sens dubte, molt a discutir, fa referència a una sèrie de temes, alguns d'ells d'importància; pensem amb els serveis assistencials prestats per l'Institut Català de la Salut o per l'ICAS; pensem en els drets d'inscripció, matrícula de cursos i cicles de formació que no tinguin caràcter periòdic; però és evident que al costat d'això s'hi barregen també preus, tarifes, que vénen referides a ús de fotocòpies i, per tant, a elements de to menor quant al volum de recaptació.

I és evident, per tant, que des del nostre Grup parlamentari

no hi ha una preocupació diríem ni de tipus ideològic, sinó una preocupació de tipus fonamentalment institucional, en relació amb aquest tema, essent conscients que la frontera que la doctrina estableix entre el preu privat i el preu públic o la taxa és una frontera difuminada, de molt difícil concreció, i, per tant, sempre difícil de situar en un debat parlamentari.

Podríem dir, també, que ens trobem davant el famós dilema entre la ortodòxia en l'aplicació de la Llei i l'eficàcia en la prestació del servei per part del Consell Executiu de la Generalitat.

Però aquest no és el tema central per a nosaltres. El tema central és que si constatem que totes aquestes prestacions són degudes a preus privats... Perdó, senyor President, és que no em trobo gaire bé. *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT: Bé, esperarem uns minuts perquè es reestableixi el senyor Maties Vives. *(Pausa.)*

De moment, se suspèn la sessió, però prego que no s'allunyin dels seus escons.

(Són les cinc i dos minuts. La sessió es reprèn a les cinc i catorze minuts.)

El Sr. PRESIDENT: Bé, anem a reprendre la sessió.

Bé, puc dir als Il·lustres membres de la Cambra que el nostre Il·lustre col·lega s'està recuperant i que, per tant, no sembla que això sigui motiu de major inquietud per a tots nosaltres. El senyor Portaveu del Grup, si té la bondat de dir-nos si hem de donar ja per defensada l'esmena que estava defensant el senyor Maties Vives.

Moltes gràcies.

Bé, aleshores, el torn en contra que havia de defensar l'Il·lustre Diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, i congratulant-me profundament que sigui absolutament transitori i sense importància aquesta indisposició del company i amic Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

Hem de fer un torn en contra —i aquesta potser, o molt ben segur, serà l'excepció a aquesta Llei, que podríem dir, com a mínim, transaccionada o consensuada— perquè ens sembla que tant l'esmena del Grup parlamentari Socialista com la del Grup parlamentari Comunista tenen un interès, en alguna manera lloable, que qualsevol percepció fos considerada com a taxa. Malauradament, aquest és un problema tècnicament impossible i jo, en un curt torn, voldria convèncer-los d'això.

No es tracta, en absolut, senyor Martí Carnicer, que deslegalitzem les taxes; és que estem contemplant com a preus, com a tarifes, coses que, purament i simplement, no ho són ni ho han estat mai, de taxes, ni mai, en cap legislació del tipus comparat —i jo només li parlaré de la legislació de l'Estat i de Catalunya—; no ho han estat mai.

Certament tenia raó senyor Martí Carnicer, i tenia raó també el company Maties Vives quan parlava que la frontera entre l'exacció parafiscal, entre el preu polític i el preu públic —el preu privat, millor dit—, i la taxa, és una frontera molt poc o molt difícil de definir.

De tota manera jo li volia citar l'Avantprojecte de la Llei de Taxes de Galícia en la qual hom s'atreveix a donar, realment, una definició. I ens parla que «són preus públics» —tradueixo del castellà— «les contraprestacions percebudes per l'Administració pública a conseqüència de la venda de béns o prestació de serveis demanats voluntàriament pels subjectes.» I ens

parla, en canvi, de les taxes, ens defineix les taxes com «aquel·les prestacions pecuniàries exigibles per l'Administració pública gallega, com a conseqüència de la utilització del domini públic o de la prestació per part d'aquesta d'un servei o de la realització d'una activitat demandats per un particular, quan la dita demanda té el seu origen en una obligació legal preestablerta, i no hi ha oferta privada de tals béns o serveis».

No sé si aquesta definició és esclaridora; en tot cas, marca un camí per a una qüestió que crec que en la seva esmena, senyor Martí Carnicer, confon. No es pot confondre una taxa amb un preu, amb una tarifa. I això ho té molt clar, ho té molt clar ja, la Llei de 26.12.58, de taxes i exaccions parafiscals, que exclou de l'àmbit d'aquesta, en el seu article segon, el següent: «Las percepciones que los establecimientos públicos obtengan por la actividad que desarrollan en forma de empresa industrial o mercantil, los servicios públicos prestados en régimen de concesión administrativa. Cuatro, las cuotas y percepciones de la previsión social, seguros sociales obligatorios, montepíos laborales, mutualidades de toda clase.»

Però és que és més. La Llei 12/1983, per la qual es crea l'Institut Català de la Salut, estableix la diferenciació clara entre preus i taxes. Estic parlant-li de la Llei 12/1983, en què ja en l'exposició de motius se'ns diu que «les múltiples iniciatives de la societat, permetin una eficaç coordinació entre la Generalitat i qualsevulla altra entitat pública o privada que col·labori en la gestió.» Ens parla d'aquesta gestió referida a l'Institut Català de la Salut, referida a l'Institut Català d'Assistència Social, i ens diu que «sens perjudici del que estableix l'apartat anterior» —estem referint-nos a l'article 5, apartat cinquè—, «l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials pot concertar la prestació dels serveis de la seva competència amb altres entitats, sigui quina sigui llur naturalesa.» I parla que «es finança» —lletra a) de l'article 6— «amb els recursos que la Seguretat Social afecta per a les seves prestacions i serveis socials.» No és aquest l'únic exemple. Tornant a l'Administració, millor dit, a la legislació estatal, ens trobem amb el Decret de 29 de XII de 1972, pel qual es crea l'«Administración Institucional de la Sanidad Nacional»; m'estic referint al Decret-Llei de 29 de desembre de 1972, que és el número 13/1982. Ens parla, en el seu article 3, apartat 2, que «constituyen ingresos propios las cantidades que perciba como pago por estancias hospitalarias, prestaciones sanitarias asistenciales, utilización de instalaciones de servicios», etcètera, «cuyas cantidades se considerarán como precios, siéndoles de aplicación las normas que sobre los mismos se contienen en el artículo 11, número 2, de la misma Ley y disposiciones complementarias.»

Aquesta disposició que li acabo de citar té el seu naixement en el Decret de 25 de gener de 1974, que estructura l'organització i el funcionament de l'Organitzación Institucional de la Sanidad Nacional —estalvio a la Cambra la lectura dels articles que, efectivament, corroboren la diferenciació de taxes i preus.

Li parlaria, per tornar a insistir en aquest tema, del Reial Decret de 23 de maig de 1983, Directores de Centros Escolares Públicos, que, en el seu article 2, parla de tarifes màximes d'hospitalització concertada: tarifes, preus; no taxes. Li parlaria, també, de l'Ordre de 20 de juny de 1983, del Ministeri de Sanitat i Consum, que regula l'Assistència Sanitària de la Seguretat Social, que revisa les condicions econòmiques en la prestació amb mitjans aliens el 1982. Li parlo de l'article 2, d'hospi-

talització de tarifes màximes, etcètera. I, per acabar amb una disposició de la nostra nació, li parlo del Decret 138/1982, de l'1 de juny, pel qual s'aproven les tarifes dels preus de prestació de serveis en institucions de la Direcció General de Serveis Socials, i, efectivament, a l'article primer s'aproven les següents tarifes de preus: parla de les guarderies infantils, de les llars infantils, residències d'estudi, etcètera.

En una paraula, i per concloure, senyor President, senyores i senyors Diputats, ens sembla que aquí hi ha una confusió tècnica, en l'esmena. És molt evident que no pot ser objecte de regulació mitjançant taxes, i parlem de l'article 20, venda d'impresos i publicacions, servei de fotocòpies; estem parlant, per exemple, quan vostè ens parla de protecció de serveis culturals, esportius i de lleure, guarderies i llars infantils, residències d'estudis, drets d'inscripció i matrícules, que no tenen consideració o que no tenen caràcter periòdic; estic pensant, per exemple, en un curs accelerat de formació de bombers, estic parlant de qualsevol estudi monogràfic de formació, que, evidentment, no pot ser regulat, en cap cas, en forma de taxa.

Si anem al paràgraf 2 d'aquest article, que també estableix una altra excepció, estic pensant en els organismes autònoms de caràcter comercial, industrial o financer per a la prestació de serveis o venda de béns que constitueix l'objecte de llur activitat. Òbviament, això no pot ésser objecte d'una taxa. Li poso un exemple que potser no és massa exacte. Estic pensant, per exemple, en la Junta d'Obres del Port; la Junta d'Obres del Port, que cobra un preu pels drets d'amarratge, pels drets d'utilització d'un moll; un cànon que, evidentment, no és un cànon, no és una taxa; és, òbviament, un preu que lliurement marca aquesta Junta d'Obres del Port. Si anem a l'article 3 —i l'exemple segurament tampoc no és exacte— pensi, —i està parlant en el paràgraf 3 dels ens públics que actuen segons normes de dret privat— estic pensant, per exemple, un ens públic com podria ser una televisió; ens públic que contracta una campanya publicitària. Òbviament no ho farà a través d'unes taxes; òbviament ho farà amb uns preus de lliure competència en el mercat. Serà un preu o serà una tarifa; mai podrà ser una taxa.

Per això, i escapant a la voluntat unitària transaccional d'aquesta Llei, jo demanaria a la Cambra que votin en contra les esmenes a l'article 20 del Projecte.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara anem a votar les esmenes. Primer, naturalment, l'esmena número 12 del Grup Socialista.

Els qui hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els qui estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

Passem ara a la votació de l'esmena número 13 del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

Ara anem a votar el text del Dictamen, però els haig de fer

una observació: hi ha un error tipogràfic, una cosa típica en la transcripció de manuscrits, el que se'n diu un bordó de copista: va saltar d'una paraula a una paraula igual que hi havia a la ratlla de sota, i, a conseqüència d'això, per comptes de dir «l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials», ha de dir «l'Institut Català de la Salut i per l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials.» Per tant, tinguin en compte, doncs, això en la votació que ara anem a fer de l'article 20. Suposo que es poden votar conjuntament tots els seus apartats.

Els qui estiguin d'acord amb el text del Dictamen, amb aquesta observació, poden posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen, amb aquesta observació feta per la Presidència, ha estat aprovat per 69 vots a favor, 32 en contra i cap abstenció.

Ara hi ha l'esmena 14, que és de proposta d'addició d'un article nou, i que és presentada pel Grup Socialista, al representant del qual, tinc l'honor de donar la paraula.

El Sr. CLOTAS (*de l'escó estant*): Carnicer, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Martí Carnicer té la paraula.

El Sr. CARNICER: Senyor President, senyores i senyors Diputats, és per defensar l'esmena d'addició d'un article nou, que diria: «Les autoritats i funcionaris de qualsevol ordre que per dol, culpa o negligència greu adoptin resolucions o realitzin actes amb infracció de les normes que regulin aquesta matèria hauran d'indemnitzar la Hisenda de la Generalitat pels danys i perjudicis que en siguin conseqüència, amb independència de la responsabilitat penal o disciplinària que els pugui correspondre.»

Bé, aquesta esmena, igual que les altres dues que han estat acceptades de forma transaccional pel ponent de la majoria, són esmenes que parteixen del concepte que nosaltres tenim d'aquesta Llei, d'una llei important però que, d'alguna manera ve a ser una llei marc, una llei configuradora de totes les taxes de Catalunya. I, per tant, ens semblava bo que hi hagués uns criteris generals o uns principis bàsics que poguessin informar i exemplificar el que l'Administració vol assolir amb aquesta Llei.

Confiam que la voluntat política de la majoria que ha demostrat al llarg de tota aquesta Llei els permeti també acceptar aquesta esmena i així poder traslluir l'explicitació de la formulació de tots aquests criteris, que creiem que poden ser interessants a l'hora de l'aplicació de la Llei, com a principis d'interpretació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? No hi ha torn en contra. Per tant, podem passar de seguida a la votació d'aquesta esmena d'introducció d'un article nou.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena número 14 que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest article 9, corresponent a l'esmena número 14, ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara hi ha les Disposicions addicionals primera i segona, a les quals no hi ha cap esmena. Per tant, podríem passar a l'aprovació del text del Dictamen.

Els qui estiguin d'acord amb el text del Dictamen per a les

Disposicions addicionals primera i segona, que es posin dempeus.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text de les Disposicions primera i segona, segons el del Dictamen, ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Passem ara a la Disposició addicional tercera, en la qual hi ha dues observacions, dos vots particulars —el 15, presentat pel Partit Socialista Unificat de Catalunya— i el 16, del Grup Socialista.

Dono la paraula al senyor representant del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya perquè defensi aquesta esmena. L'Il·lustre senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, molt breument, nosaltres proposem suprimir aquesta Disposició addicional perquè considerem que pot ser entesa literalment contrària a la Llei, en el sentit que, en proposar la reordenació, la refosa i la supressió de taxes per decret s'està anant en contra del que diu la Constitució espanyola en el seu article 133.2 respecte a la possibilitat d'establir i exigir tributs per part de les Comunitats Autònomes d'acord amb les lleis, en contra del que diu la Llei de Finances Públiques de Catalunya a l'article 5, apartat d), que reitera que l'establiment, la modificació i la supressió dels tributs i recàrrecs seran matèria de llei, i fins i tot no podria ser inclosa en una figura que existeix en la Constitució per a les Corts Generals, que és la legació legislativa en el cas dels tributs, però no és contemplada explícitament en el nostre ordenament autonòmic.

Per això creiem que aquesta Disposició addicional és sobrer i que hauria de ser suprimida.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Suposo que l'oposició serà feta conjuntament amb l'esmena subsegüent, que també és de supressió, i, per tant, hi ha una coincidència total. Demanaria a l'Il·lustre Diputat senyor Martí Carnicer que defensi la seva esmena.

El Sr. CARNICER: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per afegir-nos als arguments donats pel senyor Ribó en defensa de l'esmena, que és idèntica.

Es tracta d'un problema de legalitat. El fet de poder reordenar, refundre i suprimir les taxes recollides en l'annex pot produir unes dificultats, no solament pels articles citats per ell, sinó perquè també la Constitució diu que les taxes hauran de ser establertes per lleis, i igualment l'article 50 del nostre Estatut estableix que la competència del Parlament en el tema de les taxes és exclusiva. És per això que demanem la desaparició d'aquesta Disposició addicional tercera i el retorn al text primitiu.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha torn en contra?

L'Honorable Diputat senyor Folchi té la paraula.

El Sr. FOLCHI: Senyor President, senyores i senyors Diputats, pot semblar una mica atípic que estigui fent un torn en defensa del Dictamen de la Comissió, però, si considerem que aquesta nova Disposició addicional té el seu origen en una esmena presentada pel Diputat que aquí parla, admesa per majoria a la Ponència i a la Comissió, i integrada, en conseqüència, en el text del Dictamen, crec que és lògic que ara intenti defensar davant d'aquest Ple les raons que ens portaren a proposar aquesta nova Disposició addicional.

En primer lloc, nosaltres contemplem el tema com una qües-

tió important, les qüestions de legalitat en matèria tributària són sempre qüestions importants, i, per tant, aquesta esmena, presentada al seu dia pel Grup Popular, i integrada al text del Dictamen de la Comissió, s'ha de contemplar harmònicament amb tot el conjunt d'esmenes que havíem presentat. I ho dic, això, perquè no voldria que ses senyories tinguessin la impressió que aquí hi ha una qüestió: que el nostre està defensant una minva del principi de legalitat o del principi de control parlamentari; no és gens així. Primer, nosaltres vam presentar una esmena a l'article 4 per precisar les matèries objecte de reserva de llei, del principi de reserva de llei. Després vam presentar una esmena a l'article 6 per precisar que la Llei de Pressupostos pot, sí, modificar les lleis de taxes, però no pot suprimir-les, i no pot fer-ho, precisament, sobre la base d'allò que preveu l'article 134.7 de la Constitució. Més tard havíem presentat una esmena a l'article 7, precisament perquè consideràvem que no es podia modificar per decret el tipus de gravamen o les tarifes de les taxes. I, probablement, moguts, si em permeten, pel que es podria qualificar com una voluntat de compensació, després de retallar-li al poder executiu bona part de les potestats que li atribuïa el Projecte de Llei, vam pensar que bo seria oferir-li, en canvi, una possibilitat que nosaltres considerem que és, primer, convenient des del punt de vista tècnic, i, després, estrictament legal. Per què és convenient des del punt de vista tècnic? Em permetran que una vegada més m'aculli a les paraules del senyor Conseller quan ens presentava el Projecte. Ens deia que es tractava aquí de «racionalitzar i reordenar les taxes». Bé, l'annex que acompanya el Projecte de Llei no és una racionalització i una reordenació de les taxes, és una enumeració purament correlativa. Aquí no hi ha una racionalització. Ara ens podríem detenir i mirar amb una mica d'atenció per què en un article d'aquest Projecte es diu que no estan subjectes a la Llei algunes contraprestacions per fotocòpies —i, perdonin, és un tema, sens dubte, menor— i per què en alguns dels decrets que s'enumeren s'inclouen contraprestacions, pagaments, de fotocòpies. Per què? És estrictament perquè així està avui, però, evidentment, hi ha una certa feina de racionalització i de reordenació. Ara bé, nosaltres pensem que s'ha de fer, que l'aprovació d'aquesta Llei és un bon moment per fer-la, i, el que és més important, que es pot fer per decret. Per què es pot fer per decret?

En primer lloc, acceptem el criteri i la revisió que fa a l'article 133.2 de la Constitució el Grup del PSU, l'acceptem. Però també hi ha un article a la Constitució espanyola, concretament el 82, del qual ha fet esment el Diputat senyor Maties Vives poc abans en una altra intervenció, en el qual deia que sempre que l'autorització a l'executiu —en aquest cas, al Consell Executiu— es faci de forma expressa, com aquí, per temps determinat, com aquí, i de forma excepcional, com aquí, per una sola vegada, nosaltres entenem que l'article 82 aquí és aplicable. És cert que el nostre Estatut d'Autonomia no preveu la possibilitat de delegació a l'executiu, però també és cert que, si no la contempla, no la impedeix, no tanca aquesta possibilitat. És més: jo crec que, en molts casos, hem observat —i em perdonaran, però és claríssimament així— una certa nostalgia del decret-llei pel Consell Executiu; vindria molt bé poder disposar del decret-llei a Catalunya. Bé, el decret-llei, evidentment, està absolutament fora de l'ordenament constitucional i de l'ordenament autonòmic, però no el decret legislatiu, però no

el decret dictat per l'Executiu sobre la base d'una autorització legislativa.

Per tant, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup manté el criteri que ens va portar al seu dia a presentar aquesta esmena; pensem que era una facultat concedida al poder executiu, no gratuïtament, sinó per fer una feina que nosaltres considerem que no és feta i que fóra bo que es fes, i, en definitiva, com és natural, el fet que aquest torn el faci jo en representació del Grup Popular i no un altre Diputat en representació de la majoria em fa pensar que la majoria rebutja aquesta possibilitat que al seu dia li vam oferir.

Bé, de tota manera, nosaltres, com dic, convençuts que la fórmula és necessària, útil i legal, no tenim més remei que demanar-vos el vostre vot favorable a l'esmena. Res més.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, no havent-hi cap altra intervenció, podem passar a la votació... (*L'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances demana per parlar.*) Perdó, l'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (*de l'escó estant*): Senyor Conseller, només molt breument, i jo diria que compartint absolutament els arguments que ha donat el senyor Folchi des del punt de vista de la legalitat que inspirava aquesta Disposició addicional tercera, i que, sens dubte, havia de donar una major agilitat al Consell Executiu. Malgrat això, no hi ha..., la renúncia que fa aquest Consell Executiu de l'aplicació del decret com a sistema per a la reordenació absolutament necessària de l'annex que s'inclou en aquesta Llei. Nosaltres aquí el que apliquem és el compromís que abans d'un any també, tal com deia la Disposició addicional tercera, per llei —és a dir, portant-la al Parlament—, es farà aquesta reordenació i es presentarà davant d'aquesta Cambra, sense que hi hagi aquesta obligació, però, malgrat tot, per donar satisfacció als diferents Grups parlamentaris que aquí s'han expressat. Res més.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, aleshores suposo que podem incloure en una sola votació aquestes dues esmenes, perquè són rigorosament idèntiques. Per tant, els qui estiguin a favor d'aquestes dues esmenes, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Les esmenes han estat admeses per 95 vots a favor, 6 en contra i cap abstenció.

(*L'I. Sr. Camps i Rovira demana per parlar.*)

El senyor Jaume Camps té la paraula.

El Sr. CAMPS I ROVIRA (*de l'escó estant*): Senyor President, jo voldria demanar-li en aquesta qüestió específica una explicació de vot. En aquesta qüestió específica, per part del nostre Grup parlamentari.

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí, té raó.

El Sr. CAMPS I ROVIRA (*de l'escó estant*): Des de l'escó mateix. Nosaltres vam convertir en Comissió, i parlo en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, el vot particular que va presentar el Grup Popular, entenent que, com que es tractava d'una deslegalització de matèria, per una sola vegada amb caràcter excepcional. Això era perfectament legítim, perfectament legal, ens emparava l'article 82 de la Constitució, com molt bé ha dit el Diputat senyor Folchi, fins i tot ens em-

parava el fet d'haver-hi un precedent: el text refós de taxes de l'any 1966 de l'Estat preveia exactament aquesta mateixa disposició. Per tant, no tenim cap dubte de la constitucionalitat d'aquest vot particular si hagués estat admès. Però potser amb una pulcritud de voler fer una reserva legal, parlamentària, d'aquestes matèries, potser, segurament, influïts pel fet que la Llei, la mateixa Llei, a l'article 5 de la Llei de Finances de Catalunya parla d'aquesta reserva legal, fins i tot en parla d'alguna manera la Llei del President, del Parlament i del Consell Executiu, és a dir, l'Estatut Interior, nosaltres per aquesta mateixa pulcritud hem canviat de vot en aquest Ple i ens hem afegit a la supressió d'aquesta Disposició addicional tercera, no pas, ho repeteixo, perquè penséssim que això era illegal, sinó per aquest esperit de pulcritud que ens ha fet permetre, des del nostre Grup parlamentari, adoptar aquesta nova posició, i corroborarem exactament les paraules del Consell Executiu respecte a la publicació d'aquesta i la seva refosa en el futur.

Moltes gràcies, senyor President.

(*L'I. Sr. Clotas demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Higiní Clotas té la paraula.

El Sr. CLOTAS: President, una brevíssima qüestió d'ordre, perquè entenem, diguem-ne, certament irregularitat quant a la segona explicació que ha fet el senyor portaveu del Grup de Convergència. Entenem la flexibilitat perfectament que el senyor President de la Cambra ha volgut donar a aquesta intervenció, deguda, segurament, a la contradicció entre la intervenció del senyor Conseller i la intervenció del portaveu del Grup de Convergència.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo crec que per l'aplicació de l'article 82 estava perfectament explicable la forma com s'ha produït el debat, però voldria recordar que no fa gaire, dintre d'aquesta mateixa jornada, hi ha hagut un cas semblant, si no igual, i també hi ha hagut aquesta mateixa interpretació per part de la Presidència.

Bé, ara, doncs, hem acabat ja aquestes discussions d'esmenes, perquè la Disposició final no té cap esmena, no en té tampoc el títol, ni tampoc l'exposició de motius. Per tant, si semblés oportú i no hi hagués cap dificultat, votariem conjuntament la Disposició final, el títol i l'exposició de motius. (*L'I. Sr. Camps i Rovira demana per parlar.*) El senyor Camps té la paraula.

El Sr. CAMPS I ROVIRA (*de l'escó estant*): Per a una qüestió d'ordre, senyor President. Ens sembla que, seguint l'exemple d'aquest matí, aquí també hi ha una falla de tipus legislatiu, en el sentit que la Disposició final es posa posposada a les Disposicions addicionals. En tot cas, l'ordenació correcta seria; primer, Disposició final; després, Disposicions addicionals, després, Disposicions transitòries, si n'hi hagués. En aquest cas, la final hauria d'anar abans.

El Sr. PRESIDENT: Jo crec que no. La final va al final, com el seu nom indica.

Bé, ni cal dir-ho, que aplicarem en el moment d'acabar-ho de posar en solfa la norma que és genèrica en les publicacions d'aquest Parlament.

Bé, jo volia dir una cosa, abans de passar a aquesta votació, o precisament perquè anem a passar a aquesta votació: que en l'exposició de motius..., i amb això recullo la intervenció de l'Il·lustre Diputat senyor Dalmau, hem hagut d'aclarir que es

tractava del títol d'una Llei aprovada per les Corts Generals, i amb el seu títol en castellà, però no hem d'entrar en contradicció, perquè, en canvi, en l'exposició de motius s'esmenta almenys dues vegades aquesta mateixa Llei i s'esmenta en català. Per tant, crec que hem d'uniformitzar aquesta qüestió. Jo, doncs, prenc nota —amb el consentiment dels senyors Diputats— que en la votació de l'exposició de motius s'ha d'entendre que la indicació relativa a aquesta Llei també és en castellà.

Aleshores, amb aquestes prevencions, anem a sotmetre a votació la Disposició final, el títol i l'exposició de motius, segons el Dictamen.

Els qui hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

(La Llei és aprovada per la unanimitat dels presents.)

Bé, doncs, queda aprovada ja definitivament aquesta Llei.

Un cop acabat el debat de les esmenes, preguntarem, doncs, a cada Grup parlamentari si vol donar una explicació de vot. *(Pausa.)* L'Illustre Diputat senyor Torres té la paraula.

El Sr. TORRES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, no voldria abusar de la paciència de ses senyories, donada la intensitat dels debats d'avui i la feina que encara ens queda per fer abans de la clausura d'aquesta sessió.

Voldria fer algunes remarques, la primera d'elles que aquesta Llei ha provat fins a quin punt és útil la col·laboració parlamentària.

Si no ho recordo malament, inicialment es varen presentar cinquanta-cinc esmenes. En el curs dels treballs de Ponència i en Comissió es van arribar a acceptar més de quaranta esmenes, presentades pels diversos Grups parlamentaris, i, després del passatge a la Comissió i a instància de Ple, s'ha arribat encara a un esforç suplementari de consens, i això ho ha demostrat el nombre relativament important d'esmenes transaccionals que han vingut a recollir punts de vista aparentment divergents però que, en realitat, tenien més diversitat de forma que de real contingut.

Jo crec, doncs, que ens hem de felicitar d'aquesta col·laboració entre els partits que donem suport al Govern i els partits de l'oposició, per tal que les lleis, els projectes de llei surtin perfeccionats després del pas de Ponència i de Comissió, de tal manera que a nivell de Ple ja sigui un treball, quasi diria de constatació, o deixant únicament per als debats plenaris aquells punts més conflictius i més importants que, evidentment, no es poden resoldre a nivell de Ponència o de Comissió. *(El M. H. Sr. President s'absenta momentàniament de la Cambra i l'I. Sr. Vice-president Primer ocupa el lloc de la Presidència.)*

Hi ha hagut alguns punts conflictius, s'han abocat en el curs del debat, del curt debat d'aquesta tarda. Recordo l'article 7, per exemple, en el qual molts teníem dubtes sobre la bondat de les atribucions que es conferien al Consell Executiu en matèria, en tipus, de tarifes. Ens hem explicat, hem confrontat els diversos punts de vista i jo crec sincerament que l'esmena transaccional que s'ha arribat a confeccionar en tota manera accepta i posa en evidència que un acord generalitzat era perfectament possible.

El nostre Grup, per la seva part, la seva modesta col·laboració va consistir en la presentació de vuit esmenes, quatre de les quals van ser ja assumides a nivell de la Comissió, i les altres

han estat ja sigui retirades en virtut de discussions, ja sigui conceptualment en virtut d'esmenes transaccionals.

No voldria allargar-me en la presentació d'aquesta Llei que acabem d'aprovar, que considero important —l'Honorable Conseller aquest matí ens ha donat les línies mestres dels contorns que defineixen aquest Projecte de Llei que ara ja és Llei. Creiem que és una Llei important, una Llei que constitueix una nova pedra en l'edifici de les institucions financeres de la nostra autonomia. Fa quatre dies aprovàvem la Llei sobre les seccions de crèdit de les cooperatives; aprovàvem la Llei del bingo; ens esperen projectes importants, com és l'Institut Català de Finances, com és l'Estatut de l'Empresa Pública. A poc a poc es va configurant l'edifici de les nostres finances catalanes.

I això és bo que sigui així en uns moments en què, vulguem o no vulguem —i, naturalment, no voldríem—, les finances catalanes estan sotmeses a una amenaça constant d'asfíxia, per raons que s'han abocat molt sovint des d'aquesta tribuna i per veus autoritzades.

Nosaltres, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, creiem que no és amb aquesta Llei ni amb lleis similars que podrem resoldre aquesta inquietud, aquesta preocupació per les finances catalanes. Al nostre criteri, això només es pot resoldre amb una transformació profunda, profunda i extensa, del sistema de finançament de les autonomies en general i de la catalana en particular. Això no vol dir, ni de bon tros, que llei com aquesta no sigui útil; crec que és extremament útil. És bo que s'hagin definit els contorns de les taxes catalanes, és bo que s'hagi definit la relació jurídica tributària d'aquest conjunt de taxes. És bo, en definitiva —com deia al començament—, que haguem afegit una nova pedra, pedra important, pedra lluent, a l'edifici de les finances catalanes.

És per aquest conjunt de raons que nosaltres estem satisfets de l'aprovació, en definitiva, del Projecte de Llei, i és per aquesta raó que li hem donat un acolliment favorable.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Diputat. Algun altre Grup parlamentari vol fer explicació de vot? *(Pausa.)* El Diputat senyor Folchi té la paraula.

El Sr. FOLCHI: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, per justificar, per donar raó del nostre suport, del nostre vot favorable a la quasi totalitat dels articles d'aquest Projecte.

Podria dir que el Grup Popular va presentar un total de vint esmenes al Projecte de Llei. D'aquestes vint esmenes, dinou han quedat finalment incorporades a la Llei; una, com acabem de veure, la que es referia a la Disposició addicional tercera, finalment ha estat rebutjada.

Què intentàvem, què preteníem, precisament, amb aquestes esmenes? Tres coses fonamentalment. Primera, garantir el joc del principi de reserva de llei, del principi de legalitat, fonamentalment sempre en l'àmbit tributari. Pensem que aquest principi, amb l'actual redacció de la norma, queda absolutament salvaguardat.

Segona, garantir plenament els drets de l'administrat, del pagador de la taxa, matèria aquesta que fa referència fonamentalment als articles 7, 12 i 13 del Projecte —fonamentalment, si ho volen, al 13. Pensem que el text actual de la norma és satisfactori també en aquest terreny.

I, tercera, la correcció d'alguns petits defectes tècnics, sens dubte de menor importància, però que formen part també de la responsabilitat parlamentària. *(El M. H. Sr. President es reincorpora al lloc de la Presidència.)*

Des de tots els punts de vista estem satisfets del resultat final. Crec que no seria just acabar aquesta intervenció sense felicitar el senyor Conseller i el senyor ponent de la majoria, el senyor Camps, pel treball que han fet tant en Ponència com en Comissió i, sobretot, per la seva comprensió respecte a les posicions, als arguments de les minories, que tinc l'absoluta seguretat —i així ho han entès i per això em felicito i els felicito— que, en bona mesura, venien a millorar el text inicial del Projecte.

Per tant, considerem que únicament respecte a l'article 20 no hem pogut votar una esmena presentada pel Grup del PSC i del PSUC, i precisament no ho hem fet perquè compartíem el criteri de la majoria respecte que, sigui quin sigui l'esforç que es faci per reconduir al camp de les taxes totes les percepcions que es recullen en l'article 20, això és un objectiu impossible o, almenys, és un objectiu difícil d'assolir, des del punt de vista tècnic. Aquesta és estrictament la raó per la qual ens hem vist forçats a votar en contra d'aquestes dues esmenes.

Pensem que aquesta Llei, pel que té de llei financera, pel que té de desenvolupament, de desplegament de competències financeres, és important, i considerem que tindrà una tasca important en l'ordenament de les finances de Catalunya.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra intervenció? *(Pausa.)* El senyor Martí Carnicer té la paraula.

El Sr. CARNICER: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per explicar la postura del nostre Grup en aquesta Llei.

L'Honorable Conseller, en presentar la Llei aquest matí, ja definia ben clarament quins eren els objectius que es pretenien amb aquesta Llei: legalitzar les taxes de la Generalitat i ordenar tot el seu tractament a partir d'allò existent en aquest moment.

Hem d'assenyalar inicialment que la Llei, tal com es va presentar en aquest Parlament, segurament no podia complir aquestes finalitats, i no les podia complir perquè tenia una sèrie de buits i tenia una sèrie de problemàtiques de reserva, la Llei, que haurien fet difícil el seu plantejament. En aquest sentit, s'ha de dir que la tasca en Ponència i la tasca en Comissió ha estat una tasca afavorida pel ponent de la majoria, per permetre corregir aquestes dificultats i poder fer-ne un text millor, que és el text que acabem d'aprovar.

Davant d'aquest text, el nostre Grup ha intentat incloure les esmenes corresponents a la necessitat de vetllar per la reserva de la legalitat, la reserva d'algunes d'aquestes matèries en la Llei, i també per la introducció d'alguns criteris generals, d'alguns principis que podríem considerar bàsics i que, tractant-se d'una llei-marc, consideràvem importants que hi fossin inclosos. Ambdós tipus de criteris han estat acceptats per la majoria i, en aquest sentit, han quedat reflectits en la Llei.

Si més no, manteníem també un altre criteri, que era el criteri de la supressió de l'article 20, que era un article que deixa fora d'aquesta Llei una sèrie de tarifes, preus o exaccions parafiscals. Ja en la defensa que hem fet d'aquesta esmena hem emprat els arguments que consideràvem més adients al moment de demanar el vot als Il·lustres senyors i senyores Diputats.

Senyor Jaume Camps, quan nosaltres demanàvem la supressió d'aquest article no ho fèiem solament en el sentit de veure la problemàtica legal, que hi és —i ja hem esmentat un seguit de preceptes amb què es pot estar en contradicció—, sinó també per uns efectes econòmics: l'existència que amb aquest article es possibilita que hi hagi algunes quantitats monetàries que no siguin controlades des del Pressupost, com a mínim d'una manera obligatòria.

Creiem que s'ha perdut una ocasió perquè, d'una vegada per sempre, com s'ha fet en altres legislacions de l'Estat autonòmic —el senyor Camps ha citat la de Galícia, jo li podria citar la de València, en el sentit que s'inclouen les exaccions parafiscals, que diu que tot el que percebi l'Administració seran taxes. És a dir, que és una voluntat política de l'Executiu, que això s'hi hagués pogut incorporar.

I això pot tenir efectes econòmics importants, i en aquest sentit jo els voldria posar un exemple, un exemple motivat per aquesta mateixa Llei.

En la Llei de Pressupostos, en el Projecte de Llei de Pressupostos de l'any 84, es diu que, en virtut de l'aprovació de la Llei de Taxes de Catalunya, els impostos s'incrementaran, o que els ingressos per taxes s'incrementaran en 3.500 milions de pessetes. Què és el que això vol dir? A nosaltres ens preocupa molt que si les taxes no han sofert cap variació en els seus elements econòmics, si no hi ha hagut cap variació, perquè l'únic que hem fet és aprovar-les formant part d'un annex d'aquesta Llei, no hem incrementat cap tarifa, no hem incrementat cap base, com poden aparèixer ara, de sobte, 3.500 milions de pessetes? Jo suposo que se'ns intentarà donar una explicació d'aquest tema.

A nosaltres, d'entrada, se'ns poden ocórrer diferents hipòtesis. Una primera, que és que es podrien estar cobrant aquestes taxes i no s'estaven incorporant en el Pressupost.

Si això hagués estat així, caldria que per part del Comitè Executiu se'ns donés una explicació de quin destí havien tingut aquestes taxes, no solament enguany, sinó també en anys anteriors, perquè aquestes taxes ja es vénen cobrant des de fa uns anys. Seria, evidentment, un problema econòmic important. En un altre cas, sols voldria dir que se'n poden haver incrementat d'una manera artificial els ingressos de l'any 84, per poder així fer quadrar el pressupost. Espero que l'exemple sigui esclaridor del que a nosaltres ens preocupa quan es parla de taxes i d'exaccions parafiscals: la possibilitat de fer aparèixer fons que escapin al control pressupostari i, per tant, també, al control d'aquest Parlament i dels seus organismes censors de comptes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Una altra explicació de vot? L'Il·lustre Diputat senyor Camps té la paraula.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, per explicar el vot del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

En primer lloc, jo faria només tres constatacions. Una primera, que és el bon treball que en ponència i en comissió s'ha fet respecte a aquesta llei; se n'ha parlat, i jo he d'agrair els elogis que s'han dirigit al Conseller —que comparteixo plenament—; aquesta és una bona llei, és una llei pulcra; en parlarem. Però jo, també, a la vegada he d'agrair el gran treball i la gran col·laboració que per part de tots els ponents, sense

cap tipus de distinció, s'ha fet en aquesta Llei, fins al punt que..., he tingut la paciència de fer el desglossament o la història d'aquestes esmenes; no cansaré la Cambra; ja s'ha dit, però d'aquestes 56, exactament, esmenes —comptant els vots particulars que hi havia—, 53, millor dit, 54, exactament, han estat, o bé retirades en funció de transaccionals, o bé acceptades per la majoria parlamentària del nostre Grup. I no s'entengui en absolut que això és degut a una renúncia de l'exercici d'aquesta majoria, que no s'entengui així; entengui's com la voluntat unitària de perfeccionament de la Llei, de bona entesa parlamentària que ha presidit els treballs, i, sobretot, el desig profund que aquesta sigui —ho són totes, ho són totes—, més que mai, una llei d'aquest Parlament, del Parlament de Catalunya, d'aquesta Cambra sobirana, perquè és molt evident que, si totes ho són i totes ho han de ser, les lleis financeres —per les raons que el ponent d'Esquerra Republicana, molt encertadament, deia en la seva explicació de vot— tenen aquest carisma o aquesta dificultat especial que fa en elles una voluntat unitària molt més necessària que en altres casos.

Una segona constatació és que per part d'aquest Grup, en el moment de transaccionar i d'admetre les esmenes i el text, s'ha tingut una escrupolosa submissió a les facultats parlamentàries, al Parlament, a aquesta Cambra sobirana de Catalunya, fins al punt de renunciar a deslegalitzacions en favor del Consell Executiu, que eren perfectament constitucionals, perfectament estatutàries; poso per exemple l'article 7; poso per exemple la Disposició addicional tercera; en què una vegada més faig esment que aquesta acceptació implica el fet de la renúncia voluntària per part del Grup parlamentari de no admetre una deslegalització, encara que sigui per a un sol cas, de forma absolutament coincident i perfectament regulada en l'article 82 de la Constitució; fins i tot en aquest cas, no s'ha volgut en absolut renunciar a la submissió a les facultats d'aquest Parlament.

Finalment, una constatació de la pulcritud tècnica de la Llei a què ens ha portat la bona acceptació de gran part de les esmenes transaccionals; i aquí hi posaria com a exemple l'esmena a l'article 1, del Grup Popular; posaria com a exemple totes les esmenes que, recollint les presentades per altres Grups, i concretament per Esquerra Republicana, a l'article 9, pel que fa als sistemes de pagament..., tema de què en aquest Ple, per virtut d'aquesta esmena transaccional, no s'ha pogut parlar a bastament, però que, realment, milloren i poleixen, des del punt de vista tècnic-jurídic, el Projecte.

Tan sols, i això per acabar, en un cas no ha pogut ser possible d'arribar a aquesta unanimitat; estic parlant de l'article 20. No pretenc fer, en absolut, un segon torn en contra de l'esmena, però sí recodar-li, al senyor Martí Carnicer, que el procés d'intencions que ell feia respecte a l'increment possible de les taxes, no és moment processal oportú de discutir-ho ara, sinó en la discussió dels pressupostos. Pensi, de tota manera —permeti'm, senyor Martí Carnicer, recordar-l'hi—, que d'aquestes taxes, moltes d'elles són transferides de l'Estat. Per tant, en tot cas, no es cobraven l'any 79, o l'any 77, o l'any 78. I recordar-li també que aquests taxes, aquesta discussió, malgrat que es tindrà en el corresponent capítol del pressupost, per més voluntat que vostè hi figuri —i no és moment d'entrar en discussió; el Projecte de Llei de Taxes de la Comunitat Valen-

ciana no diu el que vostè ha dit—, per més que vostè vulgui, no es podrà arribar a la solució tècnica que vostè proposa perquè, per més voltes que hi doni —i no repetiré els exemples que he posat, però n'hi afegiré un—, per més que vostè vulgui, senyor Martí Carnicer, el preu del bitllet del tren no serà mai una taxa; serà un preu, serà una tarifa. Això, per més voluntat que tinguem, no ho podem acceptar. Tècnicament, no es podia acceptar. Malgrat tot, aquesta ha estat una excepció, una excepció que potser és empipadora pel fet que sigui l'única. En tot cas, crec, senyores i senyors Diputats, que hem fet una bona tasca, i ens n'hem de felicitar.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Anem a passar al tercer punt de l'ordre del dia, però abans voldria fer una observació de caràcter general perquè cadascú, doncs, en prengui la part que li correspon: les explicacions de vot han de ser estrictament explicacions de vot; no han de ser represa de debats que ja són passats. Per tant, prego que, en tots els casos, això es tingui present. En tots. (Pausa.) Perdó, en tots els casos; no cal assenyalar, no cal assenyalar.

Projecte de Llei d'Habilitació de Crèdits en el Pressupost Vigent per a atendre les Despeses de Funcionament de la Sindicatura de Comptes

Bé, el tercer punt de l'ordre del dia és Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei d'Habilitació de Crèdits en el Pressupost Vigent per a atendre les Despeses de Funcionament de la Sindicatura de Comptes. Com és sabut, la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Prego que, si algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la Llei, tingui la bondat de fer-ho. L'Honorable Conseller senyor Josep Maria Cullerell té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Bé, em plau de sotmetre avui a la seva consideració el Projecte de Llei d'Habilitació de Crèdits en el Pressupost Vigent per a atendre les Despeses de Funcionament de la Sindicatura de Comptes, Projecte de Llei per al qual els sollicito també el seu vot favorable i aprovació.

D'acord amb el que disposa la Disposició transitòria tercera de la Llei 6/84, del 5 de març, cal proveir la Sindicatura de Comptes dels crèdits necessaris per afrontar-ne les despeses de funcioament des del moment de la seva constitució. Atès que el pressupost vigent no assigna crèdits per atendre les dites despeses, aquesta Llei habilita en el pressupost del 83, prorrogat, els crèdits necessaris per al 1984, d'acord amb l'article 39 de la Llei 10/82, del 12 de juliol, de Finances Públiques de Catalunya.

El Consell Executiu de la Generalitat, en acord del 28 de setembre de 1984, va autoritzar el Departament d'Economia i Finances a efectuar una bestreta de fons a la Sindicatura de Comptes de Catalunya, fins a un límit de 6 milions de pessetes, quantitat que té significació, no per la seva quantia, evidentment, sinó com a signe de la voluntat de l'Executiu d'en-

degar aquesta institució.

Així, el 4 d'octubre de 1984 el Consell Executiu va aprovar l'Avantprojecte de Llei, lliurant el corresponent projecte al Parlament. l'import total del crèdit pujava a 57.204.468 pessetes, de les quals, 37.204.468 eren despeses de personal, i 20 milions de pessetes, compra de béns i serveis. Aquestes xifres diferien únicament en la partida de despeses de personal en 2.795.532 pessetes en quantitat inferior a la proposta de crèdit extraordinari presentada per la Sindicatura de Comptes el 19 de juliol.

Com es veu, la diferència entre la proposta de la Sindicatura de Comptes per cobrir el període 17 de juliol-31 de desembre i el Projecte de Llei remès pel Consell Executiu radica en 2.795.532 pessetes, en les despeses de personal, en no existir cap variació en l'import i els conceptes de les despeses per compra de béns corrents i de serveis.

Al voltant d'aquesta insignificant diferència quantitativa, i en relació amb el lapse de temps que hi ha entre el 19 de juliol i el 4 d'octubre, s'han presentat opinions crítiques que ultrapassen l'objecte propi de consideració sobre la naturalesa i funcions de la Sindicatura de Comptes de Catalunya i de la voluntat de l'Executiu respecte a això.

Vull deixar clar que l'Executiu és fermament partidari d'un control rigorosíssim de la seva actuació administrativa, i per això ha impulsat la creació de la Sindicatura i de l'autocontrol intern, perfeccionant els mecanismes propis de rigor i extremanent la independència de la funció interventora.

Encara que pugui resultar feixuc, permetin-me unes paraules sobre aquest tema del control, perquè sovint sembla que el control de l'Executiu comença només en el moment en què es crea la Sindicatura de Comptes. El control intern, en primer lloc, l'hem d'entendre en una primera accepció com el conjunt de mesures tendents al millor funcionament de l'Administració i al compliment de la legalitat establerta sobre ella per un òrgan extern de control que pot ésser el mateix Parlament.

Per al compliment de les lleis emanades del Parlament, l'Administració pren una sèrie de mesures organitzatives i de funcionament, mitjançant decrets, ordres, circulars, institucions, etcètera, les quals han d'ajustar la seva activitat de manera que s'acompleixin aquelles lleis parlamentàries.

Aquesta activitat normativa de producció de normes i d'organització de l'Administració ja constitueix un primer control intern en sentit ampli; no gensmenys, no n'hi ha prou de dictar normes, sinó que s'han de complir. Per això es creen, en el si de la mateixa Administració, uns òrgans amb aquesta tasca específica.

Entre aquests òrgans podrien citar-se les diverses inspeccions dels serveis existents en els Departaments, que vetllen per regular el funcionament dels òrgans de cada Departament. De serveis d'aquestes característiques, n'hi ha a tots els Departaments, i són particularment remarcables els existents en el Departament d'Ensenyament i en el Departament de Sanitat.

També hem de recordar que, en matèria econòmica, es va crear, en el Departament d'Economia, ara fa uns mesos, la inspecció econòmico-financera dels Serveis de la Generalitat, establerta per Decret 208/84, del 28 de juny, i que té un caràcter sectorial i abasta tot l'àmbit intern de la Generalitat, qualsevol Departament o organisme, en qüestions

econòmico-financeres. Però l'òrgan de control intern per autonomia és sens dubte la Intervenció General, i farien un flac favor a la Intervenció General i al Cos d'Interventors Generals que aquest Parlament va crear aquells que avui encara afirmen que l'Executiu es troba sense cap control de cap mena.

La Intervenció General, a través de les seves intervencions delegades als Departaments i organismes, de les intervencions territorials i del servei de control financer, té per missió procurar que l'activitat de la Generalitat, quan comporti repercussió econòmica, patrimonial o moviment de fons o valors, s'ajusti a la legalitat objectivament considerada.

El Consell Executiu, amb voluntat de reforçar al màxim el paper d'aquesta instància de control, va tenir cura —com els deia fa uns moments— de presentar a aquest Parlament l'Estatut de la Funció Interventora, que s'ha convertit en la Llei 16/84, del 20 de març.

De tota manera, el control intern no és suficient, hi estem d'acord, per assegurar que l'Administració compleixi o hagi complert el mandat parlamentari, malgrat que en els ens públics el control intern és molt més fort que en les empreses privades. Si bé la Intervenció General actua amb plena autonomia i independència respecte a les autoritats o òrgans la gestió dels quals fiscalitza, té per sostre les decisions del Consell Executiu. Per això és necessari el control extern, que no depengui de l'Executiu. Aquest control s'exerceix a nivell d'Estat a través del Tribunal de Comptes, que depèn de les Corts Generals i a qui informa de la manera com l'Executiu a compleix el mandat parlamentari.

Pel que fa al control extern de la Generalitat, jo també els voldria recordar una altra cosa: que el Tribunal de Cuentas del Reino ja ha auditat, el mes d'abril darrer, els comptes de la Generalitat dels anys 78, 79, i li van ser lliurats els comptes de l'any 80. Per tant, tampoc és veritat que no existeixi un control extern, fins ara, de l'Executiu de la Generalitat.

Crec que totes les forces polítiques coincidim —i així ho hem expressat amb contundència— que ha de ser, tanmateix, la Sindicatura de Comptes de Catalunya l'òrgan de fiscalització de la gestió econòmica, financera i comptable de tot el sector públic de Catalunya, i subratllo tot el sector públic, perquè sens dubte l'aparició en el *Boletín Oficial del Estado* del dia 27 de juny, de l'admissió a tràmit per part del Tribunal Constitucional d'un recurs d'inconstitucionalitat plantejat pel President del Govern central contra tres apartats de la Llei del Parlament de Catalunya que crea la Sindicatura de Comptes va produir una gran frustració, atès que hi havia un Dictamen favorable del Consell Consultiu.

Com vostès tenen ben present, els articles recorreguts són els 2.2, 5.b) i 9.1, en els quals es consagra la facultat de la Sindicatura de Comptes de fiscalitzar o controlar les despeses de les corporacions locals i els ajuntaments de Catalunya.

No puc evitar manifestar amb tristesa que, un cop més, el recurs del Govern central planteja una qüestió que va més enllà de la Sindicatura de Comptes i que afecta de manera directa el contingut mateix de l'autonomia. L'opinió d'aquest Parlament sobre unes competències que foren aprovades per unanimitat i el posicionament del Consell Executiu són ben contraris al Govern de Madrid. Els ajuntaments són administració catalana, i, per tant, han de poder ser fiscalitzats per la institució catalana corresponent. Aquest és, a més, el mateix

parer del Tribunal de Cuentas, que va avalar aquest parer, com recordaran les senyores i els senyors Diputats, amb la presència del President del Tribunal, Excel·lentíssim senyor Fernández Pirla, en la sessió parlamentària en què aquesta Cambra aprovava la Llei de la Sindicatura de Comptes.

No hi ha dubte que tots esperem amb interès la sentència del Tribunal Constitucional, atesa la seva excepcional importància per al futur de la Sindicatura de Comptes. En cas d'una limitació en l'abast de les funcions de la nostra Sindicatura de Comptes, serà indispensable que aquest Parlament es qüestioni sobre l'adequació orgànica i estructural que la Sindicatura exigirà.

Mentrestant, a l'espera d'aquesta sentència, sol·licito d'aquest Parlament que aprovi avui el Projecte de Crèdits que considerem, el qual recull la memòria informativa lliurada pel Síndic Major el 24 d'octubre al Departament d'Economia i Finances, i que, acceptat per la Comissió, estableix un total de 38.790.115 pessetes: 19.390.115 per a despeses de personal i 19.400.000 per a compra de béns corrents i de serveis.

Atès que la memòria informativa va ser aprovada pel Ple de la Sindicatura i que la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost, en sessió tinguda el dia 16 de novembre d'enguany, ha estudiat el text i li ha donat el vist-i-plau, sol·licito a les seves senyories l'aprovació d'aquesta habilitació de crèdits en el pressupost vigent per atendre les despeses de funcionament de la Sindicatura de Comptes, tenint en compte que aquest crèdit extraordinari que avui aprovem s'incorporarà en el Projecte de Llei de Pressupost per al 1984.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Algun membre de la Comissió vol presentar el Dictamen? *(Pausa.)* Sembla que no.

Bé, aleshores cal tenir en compte que a aquest Projecte de Llei no hi ha cap esmena a la totalitat ni cap esmena a l'articulat. Per tant, si les senyores i els senyors Diputats no hi tenen inconvenient, procediríem a la votació global del text del Dictamen. Podem fer-ho així?

Bé, doncs, aleshores, els qui estiguin d'acord amb el conjunt d'aquest Projecte, que es posin dempeus.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Queda aprovat, doncs, tot el text per unanimitat dels presents.

Explicació de vot, si és que n'hi ha d'haver..., aquesta Presidència obre aquest torn. Algú vol fer ús del torn d'explicació de vot? No? *(Pausa.)* Doncs, no hi ha explicació de vot.

Presa en consideració de la Proposició de Llei d'Assistència Social als Drogaaddictes

Passem al punt quart, que és, com és sabut, Presa en consideració de la Proposició de Llei d'Assistència Social als Drogaaddictes, presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Com que el Govern no s'ha manifestat expressament sobre aquesta Proposició de Llei, passarem directament al debat.

Hi ha un torn a favor, que suposo que farà el Grup presenta-

dor de la Proposició. L'Illustre Diputat senyor Alay té la paraula.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, fa deu o quinze anys la droga era un problema limitat a una part molt restringida de la societat. En realitat, la usaven algunes persones adinerades perquè els altres no hi arribaven.

Però avui el problema s'ha generalitzat, i així com algun nivell social es pot pagar la droga i després es pot pagar també el tractament, una bona part dels drogaaddictes d'avui són gent que han de delinquir per poder comprar la droga que necessiten o n'han de vendre i entrar, per tant, en el circuit del tràfic de la droga, i que, quan volen —ells o els seus familiars— sotmetre's a una desintoxicació per reinserir-se a la societat, no tenen diners per fer-ho. Com sempre, el més pobre és el qui més mal parat se surt d'aquestes coses.

Això justifica que l'Administració prengui mesures de tot tipus, perquè és dolent i perquè perjudica, precisament, els més febles.

Hi ha un altre problema. En el comerç de la droga sempre hi ha hagut el diner pel mig; s'hi han fet inversions i se n'han obtingut guanys —també ara proliferen les entitats privades o grups, professionals o no, amb la finalitat de fer tractaments de desintoxicació i de rehabilitació. I aquests tractaments costen diners, que la gent paga amb tota la bona fe perquè està desesperada.

Veiem que si la intoxicació de la joventut donava diners d'una manera, també n'obtenen diners uns altres, per desintoxicar-los. D'aquesta manera es tanca un altre cicle, un altre circuit, a menys que intervinguin els poders públics per evitar els abusos i el frau.

La Generalitat ja ho ha fet tancant establiments que es dedicaven a això, perquè no oferien prou garanties, però, naturalment, la necessitat també necessita una llei en el marc de la qual pugui actuar amb la màxima eficàcia.

Quines possibilitats hi ha per combatre la drogaaddicció? No és pas aquesta la pretensió d'aquesta Proposició de Llei. No es podrà impedir la drogaaddicció, però sí que es podrà buscar la manera d'evitar, al màxim, els seus efectes.

Hi ha qui, pensant en les repercussions de la llei seca, a Amèrica del Nord, creia que més valia liberalitzar el comerç de la droga i crear una mena de «drogaleres». Potser sigui una solució, però jo no ho crec pas. Perquè el nombre de consumidors d'alcohol és molt superior, en percentatge sobre la població total, que el nombre de consumidors de drogues. Però és que, d'altra banda, em sembla difícil defensar que es pugui liberalitzar quelcom que és, per si mateix, dolent.

Per tant, no hi veig altra solució que reprimir el comerç de la droga o, si no es vol emprar el mot «reprimir», es pot dir «evitar». Hi ha dues maneres de fer-ho i que van lligades: una, no deixant entrar droga al país, i l'altra, evitant-ne al màxim el comerç. Tant una acció com l'altra, les ha de fer l'Estat, però no solament l'Estat central, sinó també la Generalitat, en la mesura que pugui. És un problema policial, de duanes, però naturalment també la Policia Autònoma hi pot col·laborar. I em consta que ho fa, com per exemple en el cas de la presó Model, amb tota la modèstia que pot, però fa quelcom.

També calen modificacions del Codi Penal, però no és qüestió en què puguem entrar aquí, sinó que és a les Corts de l'Estat, però també Catalunya algun dia hi haurà d'intervenir.

Cal centrar, doncs, el problema en els llocs on nosaltres podem actuar veritablement. Convé, en les circumstàncies actuals, que no augmenti el nombre de drogaaddictes, la qual cosa vol dir que hi ha d'haver més acció policial i més campanya preventiva; al mateix temps, cal poder rehabilitar el màxim nombre possible d'actuals drogadependents, per poder-los reincorporar a la societat activa.

La Proposició de Llei que presentem ja havia estat presentada en l'anterior legislatura. En l'actual hem intentat recollir l'esperit d'algunes de les esmenes que ja s'hi havien presentat aleshores, i vostès podran comprovar que no és llarga, que és bastant general, i que permet un desenvolupament reglamentari que penso que pot ser bo per la seva mateixa naturalesa.

No entrar massa en detalls pot evitar, també, alguns conflictes o algunes suspicàcies i, fins i tot, pensar si en un moment o en algun punt ens podem haver excedit o no a l'hora de legislar.

El que per a nosaltres és important és que es coordinin els esforços, i per això propugnem la creació d'una comissió interdepartamental de drogadependències que estigui adscrita directament a la Presidència de la Generalitat, i en la qual estiguin integrats els Departaments de Sanitat, de Governació, de Justícia, d'Ensenyament i la Direcció General de la Joventut, perquè entenem que aquests són els Departaments que han d'intervenir, d'una o altra manera, en la lluita contra les drogodependències.

Diferenciem clarament el que és la desintoxicació del que és la rehabilitació perquè, malauradament, en el cas de la droga, després d'haver passat una etapa de desintoxicació, n'hi ha una de molt més llarga, que és aquella a través de la qual la persona afectada es podrà reincorporar a la vida normal.

En la Proposició es disposa clarament a qui corresponen les actuacions, i en l'article 13 es diu a qui corresponen la inspecció i l'avaluació dels programes de prevenció, d'una banda, de tractament, per l'altra, i de rehabilitació i reinserció social, per l'altra.

En un dels articles preveiem la creació d'un servei de documentació sobre la droga, dependent de la Direcció General de Promoció de la Salut, servei naturalment que ha d'estar a disposició de tots aquells que estiguin interessats en aquesta matèria, sigui en ens públics o entitats privades.

Preveiem també que, per a les intoxicacions dels aguts i per al tractament de síndromes d'abstinència greus, es posi a disposició la xarxa hospitalària que depèn de la Direcció General d'Assistència Sanitària.

Es preveu, també, la creació o el foment o almenys la coordinació de les comunitats terapèutiques de rehabilitació per lluitar contra la dependència psíquica. I, naturalment, deixem en mans de l'Administració, en mans del Departament de Sanitat i Seguretat Social, la facultat d'homologar i de controlar les entitats, tant públiques com privades, que tinguin cura del tractament de les drogadependències.

El text de la Proposició de Llei és ja conegut de tots vostès. Només cal dir que, des de fa temps, tots els partits hem estat molt sensibilitzats, com l'opinió pública, per aquest problema, i tots els partits n'hem parlat, fins i tot en campanyes electorals, tant a Catalunya com en la resta de l'Estat.

Al nostre Grup, a nosaltres, ens agradaria que el Parlament de Catalunya donés l'exemple, endinsant-nos en aquest món tan especial com és el de la droga, i ho dic per sobre de protago-

nismes, perquè estic ben segur que el tema és tan important que ultrapassa la voluntat d'un sol Grup, i que és una llei que requereix la participació de tots perquè sigui eficaç.

Voldria acabar dient que ja hi ha una altra iniciativa, la del Govern de Madrid, per elaborar un pla d'actuació sobre aquesta matèria, per encàrrec de les Corts Generals. Naturalment, cal que es faci; però una cosa no ha d'interferir en l'altra, sinó tot al contrari. A Madrid li correspon fer unes coses i a Catalunya ens en corresponen unes altres, i són la Constitució i l'Estatut els que marquen el marc i ens diuen el que ens correspon a cadascú.

Però he de dir que és bo que el Ministre de Sanitat i Consum s'hagi adreçat a organitzacions polítiques, sindicals, entitats, etcètera, per conèixer quines eren les previsions de cada Grup en matèria de drogaaddicció. Perquè, segurament, d'aquesta manera, l'Administració central podrà gaudir de la documentació necessària per fer un treball més acurat.

En fi, el nostre Grup amb aquesta Proposició de Llei posa el seu gra de sorra —no ara, sinó ja en l'anterior legislatura—, i creiem que la Cambra ha de fer possible el seu tràmit, perquè ben aviat, amb l'esforç de tots, puguem tenir en vigor una llei sobre un tema tan important. I és per això que els demanem el vot favorable.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun Diputat desitja fer un torn en contra? *(Pausa.)* No hi ha torn en contra. Els senyors representants dels Grups poden dir quina és la seva posició en relació amb aquesta Proposició. Hi ha alguna presa de posició? L'Illustre Diputat senyor Fernández té la paraula. *(Pausa.)* Perdó, prego que ens perdoni el senyor Diputat, però és que semblava que el Grup del Partit Socialista Unificat renunciava a intervenir.

El Sr. ESPASA: No. Senyor President, és que hem tingut un lapsus. Com que vostè invitava que ens posicionéssim, pensàvem que es podia fer com es volgués.

Bé, el Grup parlamentari del PSU, davant aquesta presa en consideració de la Proposició de Llei, voldria expressar la seva opinió a partir d'explicitar cinc principis fonamentals sobre el tema.

El primer principi, de tipus polític general, i és el que explicarà el sentit del nostre vot —en aquest cas un sentit estrictament polític—, és el d'afavorir la iniciativa parlamentària i especialment el de l'oposició. És des d'aquesta perspectiva que nosaltres tradicionalment sempre hem donat suport a les proposicions de llei, i per això també donarem suport a aquesta Proposició de Llei, a la presa en consideració.

Dit això, però, els altres quatre principis als quals volia fer referència ens separen no totalment, evidentment, però ens separen parcialment de la filosofia que hem pogut detectar en la Proposició de Llei que se'ns ha presentat, Proposició de Llei sensiblement millor a la presentada en la legislatura anterior —s'ha de dir— però que encara, segons la nostra opinió sobre aquests temes, manté alguns punts de no coincidència, que voldríem explicitar, no tant els punts de no coincidència, sinó els punts essencials que per a nosaltres hauria de contenir una proposició de llei sobre la drogaaddicció. I són aquests quatre.

En primer lloc, creiem que hi ha d'haver sempre una separació clara, tallant, nítida, entre el consum de drogues —consum

entès com que porta a la malaltia en el seu sentit més ampli, en el sentit d'entendre per malaltia no només els trastorns físics sinó, fins i tot, els trastorns psíquics i no només causats per causes biològiques, sinó per l'entorn social — i el tràfic de la mateixa droga. Aquesta tallant divisió s'ha de portar també —potser no en aquesta Llei, però en el conjunt de l'activitat i de la reflexió política sobre el tema de la droga— a una separació clara i nítida, fins i tot, en les responsabilitats penals i de tota mena del subjecte drogaaddicte del traficant. I, si es dóna la conseqüència de tots dos, poder separar, tant com sigui possible, o perseguir administrativament i políticament la voluntat de separar sempre l'aspecte de malaltia de l'aspecte de tràfic i comerç sobre el mateix producte.

El segon principi seria el del tractament a través de la xarxa general sanitària de la síndrome d'abstinència i el conjunt de complicacions que poden afectar els drogadependents, no només en les síndromes d'abstinència, i, aquest principi, entès com la utilització de la xarxa general; per tant, la negativa a plantejar-se la creació de centres diferenciats, de centres especialitzats per al tractament sanitari del tractament d'aquesta problemàtica, hi insisteixo, la síndrome aguda d'abstinència i el conjunt de complicacions mèdiques, biològiques que porta el consum de la droga.

Quant al tercer aspecte —en aquest segon aspecte, és evident que amb matisos coincideix amb la Proposició de Llei, amb matisos no, però en el seu gruix coincideix—, el de la rehabilitació, reinserció i tot el que fa referència a la prevenció, creiem que ha de ser més polivalent que el que s'apunt en el Projecte de Llei que estem comentant, en el sentit que no tota la rehabilitació i reinserció social passa —dic no tota, perquè alguna d'ella o bona part d'ella, avui, sí que està passant— per les comunitats terapèutiques. No hi estem pas en contra, creiem que és un bon mitjà, però creiem que no cal o no és bo en una llei absolutitzar-lo com l'únic mitjà. Hi ha altres mecanismes de rehabilitació i de reinserció social, no necessàriament rurals, no necessàriament en forma de comunitat terapèutica; es pot pensar en altres formes més polivalents de tractament o de suport a la rehabilitació i a la reinserció social dels drogaaddictes. Per tant, en aquest sentit és —hi insisteixo— una diferència de matis, potser important, en el sentit que nosaltres veiem necessàriament més ampli el tema de la rehabilitació i de la reinserció social —hi insisteixo— no passant només i únicament i exclusivament per les comunitats terapèutiques com a únic mitjà de reinserció social.

I el quart aspecte —i aquest m'interessa subratllar-lo més— és el que nosaltres tampoc estariem d'acord que els possibles concerts o acords o convenis de l'Administració amb aquestes formes polivalents, és a dir, les comunitats terapèutiques i altres formes que es puguin establir de rehabilitació i reinserció social dels drogaaddictes, tinguin —com sembla que es desprèn del Projecte de Llei que comentem— la forma de concert global amb la institució o comunitat terapèutica, sinó al revés, a través de subvencionar l'individu perquè estigui en la comunitat terapèutica. Voldria subratllar això perquè es vegi que no sempre, com de vegades equivocadament se'ns acusa, tot i ser defensors del sector públic, d'una sanitat pública, tot ho basem en la publicació i en el que de vegades se'ns acusa: l'estatització de les solucions. En aquest cas, contràriament al que proposa el Projecte de Llei d'Esquerra Republicana, que preveu la

creació de concerts entre l'Administració i les comunitats terapèutiques, nosaltres creiem que aquest suport econòmic, que hi haurà de ser, evidentment, òbviament, hauria d'anar a través de les persones, és a dir, del drogaaddicte que s'està rehabilitant i reinserint socialment, com una manera de donar més suport a la voluntat de la persona de seguir aquest camí de rehabilitació i de reinserció social.

No ho diem només per un afany de diferenciar-nos, en aquest cas, de la proposta; creiem que és més útil terapèuticament, i volem subratllar el fet que no sempre estem per les solucions més estatitzadores o més globalitzadores; que de vegades, paradoxalment, podem discrepar d'altres Grups que ens acusen d'això, en un sentit totalment diferent o potser sorprenent per al Grup que ho fa. En aquest cas, nosaltres creiem que l'ajut hauria de ser personalitzat en el drogaaddicte.

I, simplement, desitjant que la Cambra prengui nota d'aquesta posició, nosaltres anunciem el nostre vot favorable, tot i que, com s'ha pogut veure pels principis que he enumerat, la Proposició no de Llei no ens satisfà plenament i, per tant, en el cas que fos presa en consideració, l'esmenaríem corresponentment.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT. L'Ilustre Diputat senyor Fernández, si vol fer ús de la paraula. Previnc que els torns són de deu minuts.

El Sr. FERNÁNDEZ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, vagi per endavant l'anunci del suport del nostre Grup, del Grup Popular, a la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei d'Assistència Social als Drogaaddictes, presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Aquest suport, que anunciem des d'ara, no pot amagar, per un costat, el fet que considerem que, donat que la Generalitat no té, al nostre parer, reconegudes competències suficients en matèria de lluita contra la droga, aquesta Llei, aquesta iniciativa parlamentària, si al final es converteix en una llei, podria quedar com una mena de catàleg de bones intencions sense efectivitat real.

En tot cas, al marge d'això i reiterant aquest suport a aquesta iniciativa parlamentària, nosaltres diem que, si s'escau, és a dir, si fos presa en consideració aquesta iniciativa parlamentària i es tramités posteriorment en aquesta Cambra, nosaltres l'esmenaríem per diferents motius, motius que anuncio des d'aquí.

En primer lloc, nosaltres estem en desacord amb el títol i, concretament, amb l'àmbit d'aplicació d'aquesta Proposició de Llei, sobretot perquè no inclou una droga —perquè nosaltres considerem que és una droga— com és l'alcohol. Nosaltres considerem que aquest era un moment molt adequat per, amb realisme i amb valentia, m'atreviria a dir, tractar d'una manera coordinada la lluita contra l'alcoholisme en el context d'aquesta iniciativa legislativa. En definitiva, hem de tenir en compte que l'alcohol és una substància que, sens dubte, provoca dependència. I, per tant, es tracta d'una substància psicoactiva, i fins que —d'una manera pública i notòria, com podia ser aquest moment— no s'inclou entre les drogues per definició, cal estendre l'acció i l'àmbit d'aplicació d'aquesta Llei als alcohòlics.

Si fem aquest pas endavant, nosaltres estarem no solament aportant una via eficaç per a la solució del problema a Catalu-

nya, sinó que, a més, ens constituïrem en pioners d'una teoria a la qual no calen comprovacions de laboratori: el fet que l'alcohol ha de tenir el mateix tractament que la droga i els alcohòlics han d'ésser ajudats amb la mateixa eficàcia amb què s'intenta d'ajudar els toxicòmans o els drogaaddictes.

Aquest realisme i aquesta valentia, els trobem a faltar en aquesta Proposició de Llei que ens ocupa, no solament deixar fora d'aquest àmbit d'aplicació el problema de l'alcoholisme, sinó també en el fet de separar el tractament entre dependència física i psíquica, concretament, en els seus articles 8 i 9. I això, al nostre parer, des del punt de vista mèdic voreja l'absurd, car qualsevol tractament que s'instauri per a poder obtenir resultats positius inexcusablement ha de tractar, íntegrament i d'una manera conjunta, ambdues dependències.

El Sr. PRESIDENT: Em permet, senyor Diputat: prego els honorables membres de la Cambra que es mantinguin en silenci, o almenys, si han de fer algun intercanvi de parers, que ho facin molt discretament.

El Sr. FERNÁNDEZ: Moltes gràcies, senyor President. Una altra reserva d'esmena, si s'escau, d'esmena a la iniciativa parlamentària de què estem tractant en aquest moment fa referència a la necessitat de presentar un catàleg detallat de les drogues. Nosaltres ja sabem que el mètode de classificació és molt difícil, però que cal intentar-ho; convé, ho repeteixo, que aquesta Llei, al seu moment, estableixi una llista detallada de les dites substàncies que provoquen drogadependència, classificant-les per famílies químiques, grups i accions que facilitin la seva identificació.

Creiem també que, pel que fa referència a coordinació interdepartamental que es presenta en aquest Proposició de Llei, s'ha de garantir, a més d'aquesta acció global de coordinació entre els diversos Departaments que d'alguna manera tenen alguna relació amb el problema de les drogues —concretament els Departaments de Sanitat, Governació, de Justícia, d'Ensenyament i de Presidència, a través de la Direcció General de la Joventut—, aquesta visió és encertada en principi, però que convé, sobretot, insistir en la coordinació entre els Departaments de Sanitat i Seguretat Social i el d'Ensenyament, sobretot perquè nosaltres podríem recordar, en aquests moments, que una recent enquesta sobre la manera com els joves obtenen prioritàriament el coneixement i la informació sobre la droga dona que la majoria contestà que de la premsa i dels amics és d'on reben aquesta informació i no pas dels mestres.

Per tant, nosaltres creiem que s'ha d'incidir molt sobre el tema d'informació, partint de la base que la informació no resol el problema, però en tot cas és evident que si la informació per ella mateixa no pot paliar sensiblement el problema, com dic, sí que és també cert que una informació serena i suficient sobre aquest particular pot contribuir notablement que pares i pedagocs lluitin amb millors armes contra la drogadependència i els seus efectes.

Finalment, i dins d'aquest suport crític a la Proposició de Llei d'Assistència Social als Drogaaddictes, el Grup Popular vol anar també una mica més lluny en l'aspecte de les càrregues econòmiques que han de suportar, en principi, els tractats com a toxicòmans. Em sembla que vessar sobre els malalts aquest pes no resulta massa d'acord amb el criteri de solidaritat que, sens dubte, informa aquesta Proposició de Llei, i fins i tot diria que no està a l'altura del temps que en aquests moments vivim.

En concret, nosaltres creiem, i el nostre Grup n'és partidari, que, si s'escau, sigui l'Institut Català de la Salut el que es faci càrrec d'aquestes despeses per a l'internament dels toxicòmans i alcohòlics, en el cas que prosperi l'esmena, que, si s'escau, nosaltres presentaríem per incloure en l'àmbit d'aplicació d'aquesta Llei els acohòlics. Creiem que si hi ha hagut o hi ha diners per a altres campanyes més discutibles des del punt de vista moral i social, cal arbitrar també una compensació econòmica integral per ajudar els malalts englobats en l'àmbit d'aplicació d'aquesta iniciativa parlamentària.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Algun representant del Grup Socialista vol fer ús de la paraula per a aquesta mateixa finalitat? La Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys té la paraula.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, abans de fixar la nostra posició respecte la Proposició de Llei d'Assistència Social als Drogaaddictes, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, voldria fer dues curtes consideracions. Una primera consideració per constatar —els senyors Diputats i Diputades ja ho saben— que hi ha una influència creixent en els països de l'àrea occidental en el consum de productes tòxics, amb una repercussió destacada en la vida de nombrosos joves, substàncies d'origen i efectes diversos, com el tabac, l'alcohol, els derivats cannàbics, els medicaments i, molt especialment, l'heroïna, que donen lloc a complicacions que repercuteixen no solament en el grau de la salut individual, sinó que també afavoreixen situacions de des- arrelament i marginació familiar, laboral i, evidentment, social

Alhora, hem de dir que determinats factors socials actuen com a potenciadors de situacions de marginació i aboquen cada vegada més sectors de població jove a la drogaaddicció.

Realment, estem en un moment, jo diria, d'alerta roja, i això es constata en un estudi epidemiològic elaborat pel Departament de Sanitat i Seguretat Social, l'any 82, en què deia que un 2% de la població juvenil, és a dir, població entre setze i catorze anys, té una prevalència d'addicció a l'heroïna i als productes mòrfics i que el consum de marihuana, coles, estimulants i tranquil·litzants en pre-adolescents se situa a l'entorn d'un 10% d'aquesta població.

Hem de dir i hem d'entendre, doncs, que la droga és una malaltia social, és una malaltia de la nostra societat, i que el que cal per fer-hi cara és un abordatge ampli, global, de les seves causes i de les seves conseqüències, que passen, evidentment, per la prioritització de mesures preventives i l'establiment de mesures terapèutiques i rehabilitadores. Així mateix, passa també per la lluita contra el tràfic, és a dir, la lluita contra les màfies i contra les xarxes.

En conseqüència, si les causes que provoquen l'augment de les toxicomanies són estructurals, és evident que només es poden abordar des d'una decidida i concreta política d'acció dintre de l'Administració que, de manera global i coordinada, programi en els diferents nivells d'aquesta, és a dir, dels nivells de l'Administració local, autonòmica i central, del Govern central, programi actuacions per aconseguir millores en aquests nivells de qualitat de vida que són necessàries i de la seguretat del ciutadà, com a conseqüència, superant la que fins ara ha estat una actuació que no ha tingut una relació entre les causes i els efectes.

Fetes aquestes consideracions generals sobre el tema, voldria referir-me al contingut de la Proposició que ha presentat l'Il·lustre Diputat d'Esquerra Republicana, el senyor Alay, i dir que, a pesar de la intervenció que ell ha fet i que he escoltat amb molta atenció, en la defensa de la Proposició de Llei esmentada, m'ha semblat entendre que ell feia un plantejament molt més ampli del que estrictament s'expressa en la Proposició d'Assistència Social al Drogaaddicte. I és per aquest motiu que jo li voldria fer algunes consideracions. Consideracions que van orientades a una anàlisi d'aquesta, i respecte a aquestes volem dir que ens sembla —d'un estudi minuciós de la Proposició— que no respon al conjunt de demandes i de necessitats que es dedueixen de les reflexions que fa un moment estava fent i que la societat catalana necessita en aquest moment per fer cara al problema de la drogadependència.

Nosaltres creiem que aquest plantejament es limita a les competències d'assistència social establertes per l'Estatut en el punt 9.25 —així mateix es manifesta la Llei d'Assistència Social al Drogaaddicte—, i considerem que fan una interpretació restrictiva d'aquesta, superada pel mateix Govern quan va presentar a l'anterior legislatura el Projecte de Llei de Serveis Socials, i també superada per la Llei d'Administració Institucional de la Sanitat i dels Serveis Socials que, al seu moment, vam aprovar en aquest Parlament.

Creiem també que no queda especificada la coordinació que hi ha d'haver entre les diferents xarxes, les xarxes existents, relatives a l'atenció sanitària i a l'atenció social. Creiem que s'ha d'intentar plantejar el tema des d'una perspectiva de normalització de la utilització d'aquests recursos. La Llei, a la vegada, es referma en els aspectes del tractament terapèutic, de la desintoxicació, és evident, però creiem que no planteja ni dóna alternatives per a allò que hauria d'ésser l'objectiu i fonamentació de qualsevol programa, que és la reinserció i que, evidentment, és el més difícil que tenim plantejat en aquest moment. A la vegada, no dóna consistència a l'anomenada política de prevenció. Una Proposició de Llei d'aquest tipus nosaltres creiem que ha de fer esment de la necessària repressió i control del tràfic de droga. El senyor Diputat que ha presentat la Proposició n'ha fet referència en la seva exposició, en el seu plantejament, però a la Llei no se'n parla, i creiem que, com també vostè ha dit, encara que no sigui competència del Govern de la Generalitat, la Policia Autònoma ha d'actuar coordinadament amb les altres forces policials que operen a Catalunya, i que, d'alguna manera, aquest aspecte importantíssim per a la prevenció del tema ha de constar en la Proposició de Llei esmentada.

Tampoc es parla de la prescripció i l'ús de drogues amb efectes terapèutics, és a dir, dels medicaments, i la manera de lluitar, per què n'hi dir-ho també, dintre de les competències i de les possibilitats que es tenen des de Catalunya, en el que en argot es diuen les màfies de les multinacionals dels medicaments.

Bé, dit això referent a la Proposició, en relació amb la iniciativa legislativa d'Esquerra Republicana, hem de manifestar, i ho vull dir amb sinceritat, una certa confusió del nostre Grup parlamentari. Jo els preguntaria, als senyors Diputats d'Esquerra Republicana, al senyor Alay, si el seu partit forma part o no forma part del Govern de la Generalitat, i, a la vegada, ho preguntaria també al Grup de Convergència i Unió, si el Grup

d'Esquerra Republicana no forma part del seu Govern. Aleshores, si realment hi ha una coalició, hi ha un pacte de govern entre els dos partits, per què no s'han posat d'acord a presentar un projecte de llei conjunt, un projecte de llei que no fa gaire dies hem llegit que el Conseller de Sanitat tenia preparat sobre el tema de la drogaaddicció? Ens agradaria molt que ens expliquessin per què aquest «lapsus», entre cometes.

El nostre Grup creu, evidentment, que és urgent i és necessari avançar en el desenvolupament de mesures i programes per lluitar contra aquesta especial malaltia de la nostra societat. Nosaltres creiem que el Govern de la Generalitat ha de passar als fets, ha de superar les pures actuacions —sota el nostre criteri— disperses i superficials, no n'hi ha prou de fer campanyes contra la droga amb el Maradona, no n'hi ha prou. Segons les opinions d'experts, aquest tipus de campanyes fins i tot poden produir un efecte antipreventiu; s'hauria d'analitzar la qüestió. Per tant, considerem que s'ha d'entrar en el terreny de l'actuació, en el terreny, evidentment, en el cas que ens ocupa, de la legislació de les mesures adequades per a la prevenció, el tractament i la rehabilitació.

En conseqüència, essent conseqüents amb el que és ja la nostra tradició parlamentària de votar afirmativament en la presa en consideració d'iniciatives legislatives presentades per altres Grups, amb el benentès, evidentment, en aquest cas concret, que no diem que sí al text presentat sinó a la iniciativa per a l'establiment d'aquestes mesures a què feia referència per ordenar la política, i regular-lo, orientada a la lluita contra la droga, jo anuncio aquí que votarem afirmativament la Proposició de Llei presentada.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun Diputat del Grup parlamentari de Convergència i Unió vol fer ús de la paraula? L'Il·lustre Diputat senyor Subirà i Claus té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS. Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo estic segur que a cap Diputat d'aquesta Cambra, Diputat o Diputada d'aquesta Cambra —perquè són gent sensible als problemes de la societat catalana— se li amaga la importància i la gravetat del tema en qüestió. Importància i gravetat no solament a nivell social, sinó també a nivell familiar i a nivell personal. Per tant, és un tema seriós, aquest,

i és un tema en què cal que es procedeixi, evidentment, a legislar de la manera més ràpida possible i més conscient i acurada possible.

Per aquest motiu, quan es va presentar una iniciativa anàloga a aquesta la passada legislatura, nosaltres vam votar a favor de la presa en consideració. I citaré unes frases dites pel meu col·lega senyor Joan Colomines. L'Il·lustre Diputat senyor Colomines, en aquella presa en consideració, va dir textualment: «Tot el treball que s'ha fet fins ara ens dóna autoritat per ser molt crítics —deia— perquè ja ha estat feta una experiència, i, evidentment, nosaltres en aquesta Proposició de Llei introduïrem moltes modificacions.» De manera que el senyor Colomines en aquells moments deia coses similars a les que jo he sentit a tots els portaveus, a tots els representants dels altres Grups que m'han precedit en l'ús de la paraula.

Nosaltres, i concretament el Consell Executiu, la Conselleria del ram, de Sanitat i Seguretat Social, des d'aquell moment ha continuat treballant i aprofundint els temes que ens ocupen en

aquesta Proposició de Llei, i durant tots aquests mesos el treball ha estat intens i ha produït un avantprojecte —que evidentment, en la seva pròpia naturalesa d'avantprojecte, no és del coneixement de la immensa majoria de Diputats d'aquesta Cambra, però que el Diputat que els parla sí que coneix—, ha produït un avantprojecte molt complet, molt més comprensiu en el sentit que incorpora una bona part de les preocupacions que han expressat també els portaveus que m'han precedit. Concretament tracta del tema de l'alcoholisme i tracta del tema del tabaquisme.

I referent al tema de l'alcoholisme, només voldria ferir a les consideracions que ja s'han fet sobre la dependència que ocasiona, el deteriorament físic que ocasiona, i, per tant, la consideració de droga dura..., només vull fer referència a una dada que ja es va manejar en aquella sessió anterior en la qual vam prendre en consideració una proposta anàloga. Entre els joves de 16 a 25 anys, a Catalunya, el consum d'alcohol mitjà setmanal és de 157 mil·lilitres d'alcohol pur. Senyores i senyors Diputats, alguns dels aquí presents saben estadística i, per tant, no se'ls amaga que una mitjana d'aquest tipus, donada la desviació que es produeix sempre en fenòmens d'aquesta naturalesa, implica que hi ha un percentatge important de gent compresa entre els 16 i els 25 anys que fan un consum setmanal d'alcohol que es pot considerar plenament dins de la qualificació de drogaaddicció a droga dura.

Per tant, no es pot deixar de banda en absolut el tema de l'alcoholisme, i tampoc —i ho dic des de la posició d'un que el practica— el tema del tabaquisme. Bé. Molt seriosament, senyores i senyors Diputats, nosaltres estem reconeguts de debò en aquesta acció que ha fet el Grup d'Esquerra Republicana de tornar a entrar una Proposició de Llei que havia entrat la passada legislatura, i això potser pot aclarir alguns dubtes que s'han expressat des d'aquesta tribuna recentment. Estem agraïts perquè entenem que ha actuat i continua actuant com a catalitzador d'una acció que és necessari que es dugui a terme i que es porti endavant, partint, ens sembla, això sí, d'un text més ampli i d'un text més complet.

Amb aquesta actitud positiva per part nostra i d'apreciar el fet d'aquesta presentació novament d'aquesta Proposició de Llei, nosaltreshem estudiat el text presentat i hem estudiat, els que el coneixem, l'avantprojecte de què en aquests moments ens consta que disposa la Conselleria, perquè l'hem pogut estudiar, i hem arribat a la conclusió que no serien reduïbles l'un a l'altre per la via del mecanisme de l'esmena, tret que es forçés aquest mecanisme. Vostès imaginin-se esmenes d'inclusió de capítols sencers nous. Ens sembla que com que aquí, tal com ha dit molt bé el senyor Alay, no es tracta d'una qüestió de protagonisme, sinó que es tracta que realment es toui el tema, a nosaltres ens sembla que forçar el mecanisme de l'esmena per introduir modificacions tan substancials com és la incorporació de capítols sencers nous seria simplement un joc innecessari.

Per aquests motius, jo acabaré la meua intervenció fent dues coses. No sé en quin ordre seria més adequat dir-ho, però és igual, vostès les sentiran igualment l'una darrera l'altra. La primera és anunciar que, per tots aquests motius que he dit, nosaltres votarem en contra de la presa en consideració d'aquest text, però també demanar, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, al Consell Executiu que prengui, en aquesta Cambra i avui, un compromís d'una data límit per a la

presentació del text que ens consta que està en un avançadíssim estat de preparació. I llavors espero també que sobre aquest text comptarem amb la lleial —perquè no es tracta d'un tema de protagonisme, es tracta de regular un tema molt important— aportació, via esmenes, de tots els Grups d'aquesta Cambra, també del Grup d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

(L'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: El doctor Laporte, l'Honorable Conseller...

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Josep Laporte) *(de l'escó estant)*: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, acaba de parlar el meu company, l'Il·lustre Diputat senyor Subirà, que, evidentment, ho ha fet en nom del Grup parlamentari de Convergència. Ell mateix m'ha invitat, però encara que no ho hagués fet també m'hauria aixecat igual demanant la paraula —i, si em permet el senyor President, des de l'escó mateix, perquè seré molt breu— per donar una confirmació oficial i per adquirir un compromís personal i del Consell Executiu davant d'aquest Parlament.

Nosaltres entenem, com ha dit el senyor Subirà, que aquest és un tema greu, que cal tractar-lo d'una manera més àmplia encara de com ho tracta, altrament d'una manera encertada, la Proposició de Llei presentada per Esquerra Republicana. I, per tant, si jo en aquests moments m'he de comprometre en una data, jo haig de dir, primer, que faré tots els possibles perquè aquesta data sigui tan propera com resulti factible. M'agradaria que fos abans de les vacances parlamentàries, no sé si, això, ho aconseguirem, perquè el projecte està molt elaborat, però és molt complex i necessito encara determinats dictàmens. Però, en tot cas, sí que ho faríem durant les vacances del mes de gener, és a dir, de tal manera que, en reprendre les sessions el primer de febrer, aquest Parlament tingués a la seva disposició el text del nostre Projecte de Llei.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Alay per al·lusions?

El Sr. ALAY *(de l'escó estant)*: Per al·lusions de la Diputada senyora Rosa Barenys.

El Sr. PRESIDENT: Bé.

El Sr. ALAY: Les ha fetes molt clares, senyor President. Bé, es tracta de quan ha fet la pregunta als Diputats d'Esquerra Republicana, i a mi personalment, de com era comprensible que, formant part del mateix Grup, vaja, formant part del Govern, presentéssim això, aquesta Proposició de Llei.

Bé, doncs, és molt senzill, senyora Rosa Barenys. Vostè haurà constatat per la intervenció del senyor Subirà que hi ha una gran discrepància entre el Grup de Convergència i Unió i també amb les actuacions del mateix Govern de Catalunya amb el que el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana considera. Concretament, sobre el consum de l'alcohol —al qual vostè ha fet referència i el senyor Subirà també—; jo comparteixo plenament la seva idea, però fixi's vostè que el Govern de Catalunya, a través de l'Institut del Vi i de la Vinya, fa fires comercials en què prodiga l'ús, el consum i l'abús de l'alcohol. És això o no? I justifica o no, senyora Barenys, el fet que nos-

altres presentem aquesta Proposició de Llei? (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyor President.

(*La I. Sra. Barenys demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Bé, senyora Diputada, jo li prego que tingui en compte que, si el senyor Alay ha tingut una certa raó per intervenir, és perquè la senyora Diputada s'havia extralimitat una mica, anant-se'n del seu tema (*remor de veus*), i que el President no ha deixat de consentir-li, eh? Però no compliquem les coses, perquè això es converteix ja en una cadena interminable. Per tant, prego que es doni per acabada aquesta qüestió.

Bé, ara, doncs, hem de decidir amb una votació si la Cambra pren o no pren en consideració la Proposició.

Per tant, jo prego als senyors Diputats que estiguin a favor de la presa en consideració, que es posin dempeus.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta Proposició ha estat rebutjada per 38 vots a favor, 67 en contra i 2 abstencions.

Elecció

d'un membre del Consell Assessor de RTVE

Passem, ara, al següent punt de l'ordre del dia, que és l'elecció d'un membre del Consell Assessor de Ràdio Televisió Espanyola, en substitució d'un senyor conseller que va dimitir, article 6.1 i 2 del text refós de la Llei Reguladora del Consell Assessor de RTVE a Catalunya, segons Decret 198/1982, del 7 de juliol. Encomano a un senyor Secretari que doni lectura a l'article 6.1 i 2 del text refós de la Llei Reguladora del Consell Assessor de Ràdio Televisió Espanyola a Catalunya, segons Decret 198/1982, del 7 de juliol. El senyor Secretari té la paraula.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Article 6.1: «El Consell Assessor de Ràdio Televisió Espanyola a Catalunya consta de tres membres designats pel Parlament, en proporció al nombre de Diputats de cada Grup parlamentari, pel sistema de majors restants sobre el total de membres del Parlament, i nomenats pel Conseller Executiu per a la legislatura corresponent. Un cop acabada la legislatura, el Consell assessor cessant continuarà exercint les seves funcions fins que els nous membres no hauran pres possessió del càrrec.

»2. Si es produeixen vacants, es cobriran d'acord amb el procediment establert en l'apartat primer d'aquest article i per al que resti de mandat.»

El Sr. PRESIDENT. Bé, anunciem que hi haurà, doncs, una votació secreta, d'acord amb l'article 80 del Reglament. Els senyors Secretaris anomenaran els Diputats per ordre alfabètic perquè vinguin a la Mesa i dipositin a l'urna el seu vot. (*Pausa.*) Prego els Il·lustres senyors membres de la Cambra que es preparin per a la votació; tinguin preparades les seves paperetes amb el nom corresponent.

(*La I. Sra. Secretària Tercera i els I. Srs. Secretaris Primer i Segon anomenen els I. Srs. Diputats, que dipositen el vot a l'urna. Un cop acabada la votació, el M. H. Sr. President fa l'escrutini.*)

El Sr. PRESIDENT: Bé, els resultats són: 81 vots a Dolors Calvet; 29 en blanc; 1 a Trini Neras, i 1 a Maite Añoveros. Per tant, naturalment, queda proclamada la senyora Maria Dolors Calvet.

Interpellacions al Consell Executiu sobre el Decret dels CEDIP

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és interpellació al consell Executiu sobre el Decret dels CEDIP, que formularà el Grup Socialista al Parlament de Catalunya. El senyor... La Il·lustre senyora Marta Mata té la paraula.

La Sra. MATA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el dia 28 d'octubre el Grup Socialista va portar a aquesta Cambra, per primera vegada i en forma de pregunta substanciada en el Ple per mi mateixa, el tema del Decret número 290, del 20 de setembre, que és el tema dels CEDIP, és a dir, una via dissenyada pel Consell Executiu per tal de tutelar i ajudar determinades escoles privades declarades d'interès públic.

No repetiré els arguments que, amb l'objectiu de considerar l'oportunitat o la inoportunitat del Decret, van ser fets llavors, tot valorant, d'una banda, la mala situació de molts dels locals i de gairebé tot l'equipament pedagògic a l'escola pública, especialment a les zones suburbanes i rurals i socialment deprimides, i, d'altra banda, la retardada i dificultosa aplicació d'una llei com ara la del CEPEPC, que ella també va tenir un tràmit dilatat i dificultós, que és una llei que pretén, no ajudar l'escola privada a continuar essent privada, sinó l'escola privada de veritable interès públic a ser escola pública, que és la gran manera de demostrar l'interès públic de qualsevol escola.

En la presentació d'aquesta interpellació, avui, el nostre Grup pretén abordar el tema polític de fons, el de la responsabilitat del Consell Executiu respecte a l'escola pública i respecte a l'escola privada.

El dia 1 de gener de 1981, per primera vegada en la història de l'escola obligatòria —una història ja llarga, de més d'un segle—, la Generalitat començava a governar l'escola de Catalunya, en compliment de l'Estatut del 1979, tenint en compte que podia regular-la, podia administrar-la, legislar-la dins el marc de la Constitució i el seu desplegament. En aquell moment Catalunya heretava un sistema educatiu amb grans deficiències de nombre, de localització, d'estructura física i material, de qualitat pedagògica dels seus centres, i, a més a més, un sistema educatiu parcellat en escola pública, i una escola privada servint majoritàriament les zones urbanes, les viles de certa importància i més aviat històricament, òbviament i prioritàriament, servint els sectors socials que podien pagar i, per tant, no tan deprimits. És a dir, com no eren tampoc tan pitjors les condicions físiques i les instal·lacions com biblioteques, laboratoris, camps d'esport, i era bastant millor —encertadament o equivocadament— la consideració de la qualitat pedagògica de l'escola privada per part del públic.

La proporció d'escola pública i d'escola privada, que en el conjunt de l'Estat és de dos a u a favor de la pública, a Catalunya s'invertia, era lleugerament superior la proporció d'escola privada en aquell moment; en el cas de les comarques de Barcelona, era totalment inversa: dues escoles privades per una escola pública. Bé, d'aquesta situació, d'aquesta herència, que és una veritable desferra, no n'és responsable, certament, la Generalitat, però, a partir de 1981 —han passat ja, estem en el quart curs..., gairebé fa quatre anys, doncs, que la Generalitat pot legislar, que el Consell Executiu pot governar, pot administrar l'escola de Catalunya dins el marc de la Constitució,

del seu desplegament orgànic, etcètera. És a dir, ho ha de fer comptant amb la participació de tots els sectors afectats, amb la programació de l'escola i amb la gestió dels centres públics i privats que reben fons públics, i comptant, per tant, que hi ha centres privats que reben i rebran diner públic, segons les condicions que marcarà la llei —com diu la Constitució. Ha resultat ser que la llei són dues lleis —han estat dues lleis orgàniques ben diferents, com ara la LOEFE, encara vigent, i la LODE, pendent de la sentència del Tribunal Constitucional—; totes dues, però, votades per la Minoria al Congrés dels Diputats, que és majoria en aquest Parlament, i que dona suport al Govern de la Generalitat. Per tant, no hi ha problema de competències, no hi ha problema d'interferència política. Quins problemes hi ha? Problemes pressupostaris per construir l'escola pública, per subvencionar la privada? Certament, n'hi deu haver, però del mateix tipus, del mateix tenor que hi havia i que hi ha arreu de l'Estat; es veu, també, a través dels pressupostos generals de l'Estat.

Però hi ha també una subvenció: la Generalitat té també la partida de subvenció a l'escola privada; hi ha el nombre de mestres, de funcionaris per a l'escola pública... Però, és que hi ha més, perquè hi ha les possibilitats i els procediments, al tarranà d'administrar, i fins la possibilitat d'aplicar a unes inversions o a unes altres el Fons de Compensació Interterritorial, que són les partides que, en el pressupost d'enguany, veiem amb la barra, 60 i tants, i fins la possibilitat de crear conceptes i subconceptes nous, amb els fons propis de la Generalitat, que són les partides que porten la barra i un zero al darrere. I tot això és el que ha fet el Consell Executiu amb la seva actuació: marcar unes prioritats, donar una orientació política de la seva responsabilitat de governar, de regular, d'administrar l'escola, l'escola pública i l'escola privada.

Quant a l'escola pública, ja ho sabem, hi ha hagut una gradual reducció d'inversió en les construccions del 82 al 84, i una previsió d'augment el 85 que no arriba encara, ni en xifres absolutes, al que es va pressupostar el 82. I sabem més: que les construccions han sofert retards, retallades i tenen moltes falles i moltes més els equipaments i les consignacions per material, però el que és pitjor és que tot s'ha fet sense un mapa escolar, com dèiem l'altre dia, sense un pla, i, naturalment, sense participació de cap sector afectat en una programació que era inexistent.

Pel que fa a l'escola privada, les subvencions consignades als Pressupostos generals de l'Estat s'han repartit a través d'uns decrets que posen menys cauteles que les que posen els decrets del Govern central i s'han augmentat directament i indirectament, des del 1983. Recordem ara una partida del voltant de 300 milions per subvencionar el parvulari de l'escola privada, i no perquè sigui gratuïta, sinó per ajudar al preu, és a dir perquè no s'apugi el preu del parvulari per a aquells que ja ho poden pagar, 300 milions a l'any. Això passa quan hi ha encara moltes escoles públiques que no tenen parvulari, i fins i tot aquest any es dedica una partida a subvencionar les construccions de l'escola privada quan aquest concepte ha desaparegut, per primera vegada, dels Pressupostos generals de l'Estat. I és, doncs, ara quan al començament del quart curs escolar, sota el Govern de la Generalitat, es posen de manifest tantes mancances, tanta insensibilitat per remeiar-les, i l'orientació a favor de l'escola privada, per part del Consell Educatiu, que apareix un decret,

el Decret del CEDIP, el text del qual ja vam comentar llavors.

I una mica després d'haver presentat nosaltres, redactat nosaltres el text d'aquesta interpellació apareix la primera partida pressupostària en el Projecte dels Pressupostos del 85 amb un milió de pessetes. Ens hem recordat d'una llei, sobre no sé quin organisme autònom, que va haver de votar aquest Parlament quan el nostre portaveu, senyor Lorda, que va haver d'explicar el nostre vot negatiu, va començar dient «Et peperit mus», és a dir «s'havia parit un ratolí». I és aquest el cas del Decret del CEDIP, un ratolí d'un milió de pessetes... Fa unes setmanes qualificàvem el Decret de decret-pacte, en la línia de decret-Llei, però ara l'hem de qualificar com a decret-declaració, declaració d'intencions per acontentar un determinat conjunt d'escola privada. No sé si s'haurà aconseguit amb aquesta solitària unitat seguida de sis zeros o amb les expectatives que pot crear la creació —valgui la redundància— d'una partida en els Pressupostos, uns Pressupostos tan flexibles, restringibles o ampliables com els que estem acostumats a discutir en aquest Parlament, però el que sí que hem de manifestar és que a nosaltres ens ha alarmat —i ens ha alarmat profundament—, perquè el Decret mostra dos aspectes d'una orientació de política educativa amb la qual estem en profund desacord.

Vostè, senyor Conseller, deia, tot responant les meves qüestions fa una setmanes, que no tenia complexos, que tanta responsabilitat tenia de la qualitat de l'ensenyament a l'escola pública com a la privada. Certament, vostè, el Consell Executiu ha de garantir que tot un sistema educatiu ensenyi, eduqui i eduqui bé, i ha de garantir el dret a l'educació... Però, primer, respecte a l'escola pública té uns instruments que són la construcció, que són la dotació de personal, que són l'ordenació educativa, que són l'organització directa, que són la inspecció; segon, respecte a l'escola privada, hi ha la mateixa ordenació, hi ha la mateixa inspecció però no la resta d'aspectes. I ara, des de fa deu anys o dotze, i especialment a partir del reconeixement en la Constitució del 78, hi ha les subvencions en alguns casos i en determinades condicions establertes per la llei.

El Sr. PRESIDENT: Perdó, Il·lustre senyora Diputada, li prego que tingui en compte que el seu temps ja s'ha escolat.

La Sra. MATA: Sí, acabo de seguida. Creiem que no és responsabilitat directa del Consell Executiu solucionar els problemes de determinades mancances en l'escola privada a part dels canals establerts per la llei en la subvenció, en el concert, quan sigui el seu cas.

És per això que nosaltres hem presentat aquesta interpellació.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara voldria que tinguéssim en compte que hi ha una altra interpellació sobre el mateix tema. En l'ús de les facultats que la presidència té però, a més, perquè suposo que el Consell Executiu també prefereix fer la contestació conjunta, donaré la paraula a la Il·lustre Diputada senyora Vintro per formular la seva interpellació.

La Sra. VINTRO: Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Conseller d'Ensenyament, efectivament, el nostre Grup parlamentari ha presentat amb un text idèntic una interpellació al Consell Executiu, en la persona del Conseller d'Ensenyament, per aclarir quins són els motius, quins els destinataris i en quin grau d'ensenyament, quines les possibilitats i previsions pressupostàries que han portat a l'aprovació del

Decret anomenat del CEDIP i quins són els propòsits, criteris i abast del compliment de l'esmentat Decret.

La senyora Diputada Marta Mata, que m'ha precedit en l'ús de la paraula, ha fet ja un seguit de consideracions, que, a més a més, eren, en part complementàries —com ella mateixa ha recordat— a la pregunta oral que formulà fa pocs dies en aquest Plenari.

A mi m'interessaria, particularment en el torn de presentació d'aquesta interpellació, incidir encara una mica més en les raons de fons i en la voluntat d'aclarir, que el senyor Conseller ens aclarís, què significa de debò aquest Decret.

Per a nosaltres, aquest és un decret d'un ampli abast, més enllà de la partida pressupostària d'un milió de pessetes, i ens semblaria —i ho avançem— una resposta insatisfactòria que el senyor Conseller ens digués: «no s'alarmin, no es preocupin, amb un milió de pessetes no farem gran cosa.» Tots sabem que un milió de pessetes pot ser un crèdit ampliable, tots sabem que en altres casos no s'ha necessitat un Decret per crear partides pressupostàries molt altes, però aquí el que a nosaltres ens interessa de destacar és el fons de la qüestió.

A mi m'agradaria que el senyor Conseller, a més de dir-nos totes les activitats que el Consell Executiu i el Departament adreça al millorament de l'escola pública, ens expliqués també com xifra les deficiències, en quines quantitats xifra les deficiències de l'escola pública de Catalunya.

Perquè per a nosaltres la responsabilitat de l'Administració és, en primer lloc, aquesta escola pública. El senyor Conseller anuncia reiteradament l'existència d'un mapa escolar, el senyor Conseller anuncia reiteradament l'existència d'un pla quadriennal de construccions, però tots els ajuntaments de Catalunya —m'atreiria a dir-ho—, una enorme quantitat de claustres de professors dels diversos nivells educatius, una enorme quantitat d'associacions de pares d'escoles de diversos nivells de Catalunya s'han dirigit reiteradament al senyor Conseller, als seus serveis territorials, per fer-li present la situació de deficiència de cada una de les seves escoles. Uns reclamen laboratoris, els altres reclamen calefacció, els altres reclamen pistes esportives, els altres reclamen professors substituïts, els altres reclamen construcció o millorament dels centres... I així podríem seguir amb una llista que es faria absolutament feixuga.

I la resposta sistemàtica que aquests pares, aquests claustres, aquests ajuntaments, aquests ciutadans reben del senyor Conseller, quan hi arriben directament dels serveis territorials o dels diversos directors generals és sempre la mateixa: «no tenim prou diners». Aquesta és una resposta recurrent que, segurament, alguns de vostès també hauran sentit si han acompanyat alguna d'aquestes visites o han escoltat les reclamacions d'aquests ciutadans.

Bé, aquests ciutadans, senyor Conseller, no poden entendre avui, no ho poden entendre, aquesta Generalitat que els contesta reiteradament que no té prou recursos per fer cara a uns dèficits de funcionament absolutament greus i que requeririen un esforç complementari via Pressupostos propis de la Generalitat i no l'excusa fàcil que les transferències de Madrid són insuficients. Ho repeteixo, un esforç particular i especial dels Pressupostos propis. No poden entendre, aquests ciutadans, com deia, que quan, a ells, se'ls contesta que no hi ha diners el Consell Executiu publiqui un Decret anunciant uns centres

privats, els quals es qualificarà d'interès públic a partir d'uns criteris que fixarà, sense cap control, el mateix Consell Executiu, que aquests centres se'ls anunciï la possibilitat d'acollir-se a ajuts especials, més enllà dels ajuts que ja puguin tenir per la gratuïtat de l'ensenyament vies subvenció o via en el futur concert de LODE, se'ls anunciï, dic, diners especials per a inversions, per a material pedagògic, per a material didàctic, per al millorament i al transformació dels seus centres i, fins i tot, per transport escolar si es troben en la zona rural.

Aquests ciutadans, senyor Conseller... Jo li pregaria que en la resposta no s'adrecés al Grup parlamentari del PSUC ni s'adrecés a la senyora Eulàlia Vintró ni als sis Diputats que en aquests moments representa, que en la seva resposta vostè estigués pensant en tots aquests ciutadans de Catalunya que no poden entendre que al Consell Executiu de la Generalitat se li acudeixi de premiar centres privats que catalogarà d'interès públic i deixi de considerar l'interès públic que tenen centres públics absolutament infradotats.

Jo voldria que aquest fos l'aclariment que vostè fes en aquest Parlament. Però és que hi ha més. La senyora Mata deia: «fa uns dies qualificàvem aquest Decret de Decret-pacte». Avui, vistos els Pressupostos, no sabem si l'hem de qualificar de Decret de declaració d'intencions. A mi m'agradaria que se'ns expliqués com es va gestar aquest Decret, quina participació hi va tenir —i cal dir les coses pel seu nom— el Secretariat de l'Escola Cristiana, quina participació va tenir-hi dins del Grup de Convergència i Unió el sector d'Unió Democràtica, i, més concretament, dins del sector d'Unió Democràtica, el sector de l'Opus Dei. Perquè em sembla que són coses que interessa saber en aquesta Cambra.

Tothom sap que hi ha hagut sectors de Convergència enormement contraris, i ho sé jo per experiència personal, quan he participat en molts debats públics sobre la LODE, tenint al costat una persona que és Diputada d'aquesta Cambra i altres Diputats de la Minoria Catalana que estaven absolutament en contra de la LODE. I se'ns ha explicat, de vegades, que hi va haver molts problemes dins de Convergència, dins de la Minoria Catalana en aquest cas, per arribar a l'acord i donar el suport a aquella votació.

Quan, la primavera passada, un esborrany d'aquest Decret començava a circular per la ciutat —o almenys en els cercles, com diuen els periodistes, habitualment ben informats—, doncs, bé, quan aquest esborrany va començar a circular en aquella època es va dir que aquesta era la torna, o que aquest era el compromís a què havia arribat el sector de Convergència amb el sector d'Unió.

I, per tant, jo qualificaria llavors aquest Decret d'un Decret clarament polític, però en el pitjor sentit de la paraula, perquè si el senyor Conseller i el Consell Executiu i el Grup de Convergència i Unió coneixen —i crec que els coneixen— els dèficits de l'escola pública, a mi em sembla absolutament injustificat que es pugui presentar un Decret d'aquestes característiques.

Nosaltres estem enormement preocupats per les condicions de l'escola pública. Fa uns dies el senyor Conseller em va contestar —diguem que insatisfactòriament— sobre uns dèficits dels sectors del nivell mitjà. El senyor Conseller sap les dificultats que tenim des dels ajuntaments també per poder tirar endavant el procés d'integració de les escoles del CEPEPC, que

ens interessa extraordinàriament que pugui tirar endavant perquè és una manera de reforçar la xarxa pública, no amb unes escoles qualssevol, sinó amb unes escoles que, com va qualificar-les aquest mateix Parlament, tenen una qualitat pedagògica i una categoria d'escola catalana que ajudarà molt a donar un canvi al conjunt de l'escola pública de Catalunya. Aquesta Llei està enormement paralitzada; les previsions pressupostàries del 85 no ens fan ser especialment més optimistes i, per tant, tenim nous arguments de preocupació a l'hora de veure que no podem millorar com voldríem el funcionament de l'escola pública. Les despeses de funcionament —i vull donar-los una xifra— han passat a les escoles d'EGB de 8.000 pessetes el setembre del 83 a 6.000 pessetes el setembre del 84, i les previsions del 85 fan pensar que no podran arribar més enllà de 4.500. 4.500 de l'any 85 no són la meitat de les 8.000 de l'any 83, són, com tots vostès saben, bastant menys diner.

Si aquesta és la realitat cada dia viscuda i dramàticament viscuda per l'escola pública, a mi m'agradaria, senyor Conseller, de debò, que vostè ens pogués explicar per què aquest Decret del CEDIP

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula per respondre.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Sr. Joan Guitart): Senyor President, senyores i senyors Diputats, amb molt de gust intentaré respondre les dues interpellacions que acaben de presentar les Il·lustres senyores Diputades Marta Mata i Eulàlia Vintró, interpellacions, per altra banda, que en els seus textos són literalment iguals. Però, de tota manera, jo crec que en el context de l'explicació s'han plantejat algunes diferències d'apreciació i, probablement també, de plantejament.

Hi hauria un aspecte que voldria contestar en primer lloc i és que la Il·lustre Diputada senyora Eulàlia Vintró ha fet referència a problemes de Convergència, a problemes de Convergència i Unió i a enormes divergències de criteri quant als aspectes que feien referència a l'ensenyament. I parlava, em preguntava si hi havia hagut algun sector de la coalició o algun sector, fins i tot, d'un dels partits de la coalició que havien intervingut en aquest Decret, i em parlava, i en feia esment, especialment del Secretariat de l'Escola Cristiana.

Miri, senyora Eulàlia Vintró, nosaltres som una coalició i som un partit que no tenim aquests problemes; no passa com a altres partits, nosaltres no estem dividits, no hem tingut cap divisió. Per tant, jo li puc assegurar que nosaltres, aquests problemes, no els tenim. (*Remor de veus.*)

També li podria dir que nosaltres, que aquest Decret ha estat responsabilitat del Departament d'Ensenyament, que no ha estat responsabilitat d'un dels partits de la coalició i que no hi ha hagut intervenció del Secretariat de l'Escola Cristiana; i, que jo sàpiga, ni aquest Decret, ni la seva intervenció davant la LODE han representat ni cap problema, ni cap motiu de conflicte.

Em diu la senyora Eulàlia Vintró, i em deixa la senyora Marta Mata, que estaven extraordinàriament preocupats per la millora de l'escola pública. Jo els puc assegurar que comparteixo aquesta preocupació: jo també i el Consell Executiu estem preocupats per la millora de l'escola pública i li puc assegurar que jo i el Consell Executiu estem absolutament preocupats per la millora de l'escola privada.

Tant els nens que van a les escoles públiques com els nens

que van a les escoles privades són nens que es mereixen tota l'atenció i tot el respecte, i no és veritat, no és veritat que els alumnes de les escoles privades siguin els rics i els de les escoles públiques siguin els pobres. A mi m'agradaria que vostès vegessin i visitessin algunes escoles privades i observessin en quina situació es troben. I estic convençut que coincidiria amb mi que aquestes escoles privades són escoles on els nens es troben amb els mateixos dèficits, amb les mateixes deficiències, amb els mateixos problemes que alumnes de les escoles públiques.

Jo només voldria fer esment, perquè se n'ha fet aquí mateix, del problema de les escoles del CEPEPC, i nosaltres que ara estem examinant —i jo diria que intensament i amb voluntat d'arribar aviat a la publicació de properes llistes—..., moltes d'aquestes escoles que eren escoles privades es trobaven amb dèficits, amb problemes econòmics i amb dèficits d'equipaments i amb deutes endarrerits que molts de vostès coneixen perquè han tingut una intervenció molt propera en relació amb aquestes escoles.

Per tant, a mi em preocupa extraordinàriament la qualitat de l'escola privada, em preocupa extraordinàriament la qualitat de l'escola pública. Nosaltres assumim el que ha de ser un Govern de la Generalitat, que és considerar que les escoles de Catalunya corresponen a obligació dels poders públics, no únicament d'ordenar-les i d'inspeccionar-les, sinó també de vetllar perquè compleixin aquells mòduls de qualitat que són imprescindibles. Per tant, jo l'altre dia deia i repeteixo que, sense complexos, em considero el Conseller de l'escola pública i el Conseller de l'escola privada. I no hi ha cap rerafons en aquest Decret, no hi ha cap pacte polític, no hi ha cap acord.

Jo l'altre dia ho vaig explicar: quan va començar a circular un esborrany d'aquest decret, va sortir en un mitjà de comunicació que aquest era el pacte pre-electoral per haver votat la LODE, i, aleshores, ja vaig dir que jo el vaig retardar, el Consell Executiu va retardar la publicació d'aquest Decret. No es tractava pas tant d'un acord electoral, no es tractava pas tant d'un pacte, sinó que es tractava del que nosaltres entenem que era una expressió de sensibilitat per a determinades escoles. El motiu fonamental de publicació del Decret sobre Regulació dels Centres Escolars d'Interès Públic, aquest Decret reconegut per CEDIP, és el reconeixement per l'Administració —com així ho diu aquest Decret en el seu preàmbul— de la tasca desenvolupada d'arrelament al medi i implantació social d'alguns centres docents d'iniciativa privada, i en la seva redacció es contempla i es respecta la Llei Orgànica reguladora del Dret a l'Educació, la LODE, aprovada pel Congrés i pel Senat i subjecte al veredict del Tribunal Constitucional només en dos dels seus articles.

Aquesta Llei consagra, i crec que cal dir-ho, crec que cal dir que consagra el sistema mixt d'ensenyament, el públic i el privat, que assegura mitjançant l'assignació de fons públics la gratuïtat dels centres privats concertats. El decret del CEDIP és, per tant, respectuós en el seu context i s'adequarà als articles de la LODE referents als centres privats concertats.

Catalunya, com saben les senyores i els senyors Diputats, és un país on, per un cúmul de circumstàncies de tots prou conegudes, han florit una sèrie de centres privats de gran qualitat pedagògica, de forta implantació social i molt arrelats al medi.

En l'etapa actual, alguns d'aquests centres han manifestat

llur voluntat de passar a ser públics, la qual cosa va determinar que aquest Parlament aprovés la Llei Reguladora del Procés d'Integració a la Xarxa de Centres Docents Públics de Diverses Escoles Privades, però d'altres prefereixen conservar llur caràcter propi de centre privat. I com que el Departament d'Ensenyament ha manifestat sempre que és partidari d'un sistema mixt d'ensenyament, públic i privat, ha d'establir, des d'ara, la seva voluntat d'incrementar la qualitat d'ambdós tipus d'escoles, sobretot tenint en compte que ens acostem a un moment en què s'estan equipant els centres públics d'un material didàctic més complex que el que s'ha utilitzat fins ara.

Més que res, doncs, la publicació del Decret esmentat constitueix un testimoni de la voluntat del Departament de no discriminar l'ensenyament privat de qualitat, que respon a la lliure opció de molts pares d'alumnes, de l'ensenyament públic. Això no vol dir, de cap manera, que el Departament d'Ensenyament abandoni, ans al contrari, l'esforç que ha tingut a favor dels centres públics. Un examen aprofundit del Projecte de Pressupost del Departament confirmarà el que els acabo d'esmentar. El gros de les despeses va, evidentment, a l'escola pública —i el Departament n'és conscient—, escola pública que, en moltes situacions, es troba en un estat deficitari.

Jo mateix vaig expressar en aquesta Cambra, i la senyora Diputada m'ho preguntava, que quantifiqués els diners que serien necessaris per substituir les aules habilitades i per tenir un sistema educatiu on de les escoles públiques es pogués parlar d'escoles, i nosaltres ho havíem estat quantificant i anava al voltant dels 25.000 milions de pessetes.

Com veuran les senyores i senyors Diputats, la quantitat que el Departament ha consignat en el Pressupost, i la senyora Marta Mata en feia esment, és una quantitat simbòlica, i té, com he dit, el propòsit bàsic de constituir un reconeixement formal de la tasca pedagògica realitzada per aquests centres.

D'altra banda, el Departament d'Ensenyament estableix tota classe d'exigències i cauteles en relació amb aquestes escoles; en primer lloc, accediran al finançament públic d'acord amb les normes bàsiques de l'Estat i de la Comunitat Autònoma de Catalunya i han de comportar total absència de lucre econòmic en l'exercici de l'activitat educativa. I, a més a més, llurs instal·lacions han d'estar al servei de la promoció cultural de la zona. L'admissió dels seus alumnes es realitzarà d'acord amb les normes legals, igual que la regulació del nombre d'alumnes per aula. La seva comptabilitat s'adequarà al Pla per a comptes de centres privats, publicat pel Departament d'Ensenyament. Presentaran una memòria anual en la qual justificaran l'ús dels fons públics percebuts. Estaran subjectes a tots els controls i verificacions de l'Administració, naturalment.

Em sembla, doncs, senyores i senyors Diputats, que la tutela i els serveis que les escoles del CEDIP puguin rebre per l'Administració de la Generalitat quedaran del tot compensats pels serveis que les dites escoles oferiran, que són el que actualment ofereixen ja a la societat catalana, i que aquest Decret no és altra cosa que una manifestació pública de la voluntat del Departament d'Ensenyament de no discriminar les escoles privades de qualitat, de qualsevol nivell educatiu, que responen d'una manera efectiva a una acció dels pares lliurement expressada.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Les senyores Diputades interpellants volen fer ús del torn de rèplica? Tenen cinc minuts cada una d'elles.

La Sra. MATA: Senyor President, segurament amb menys temps. Jo no parlaré ara... Veig que estem parlant d'un Decret que és un reconeixement formal. Jo no acabo d'entendre què vol dir un reconeixement formal ni quina utilitat té realment dedicar un Decret i uns diners a fer reconeixements formals. Tampoc parlaré ara de la interpretació que el senyor Conseller dóna a les idees de fons de la LODE; em temo que n'hauré de parlar quan aquesta Llei sigui desplegada a Catalunya i em temo que n'hauré de parlar amb un profund desacord de base. Perquè no estem en absolut d'acord amb una política educativa que no tingui prioritats; la LODE té prioritats.

Nosaltres pensem que la política educativa de qualsevol Govern ha de tenir prioritats; no estem d'acord amb aquest *tanto monta, monta tanto* o amb aquest *fifty-fifty* exposat sense complexos en català. Nosaltres estem mirant el gros de les despeses de l'ensenyament públic i de l'ensenyament privat i pensem que el diner públic que es dedica a l'ensenyament privat hauria de valorar-se molt en funció de realment el servei d'utilitat pública que està fent, i m'agradaria veure, comparar, realment, si fa el mateix servei el diner públic en l'ensenyament privat, que el diner públic en l'ensenyament públic. Crec que no, crec que no.

Llavors, repeteixo, per acabar, jo surto aquí per expressar aquest desacord; un desacord que també hem constatat d'una manera molt clara i que s'ha formulat i s'ha manifestat per gran nombre d'institucions: institucions sindicals, institucions ciutadanes, institucions professionals a favor de la qualitat pedagògica de l'escola pública.

Senyor Conseller, també, quan s'admet la competitivitat entre escola pública i escola privada, la responsabilitat dels poders públics, precisament, és d'assegurar a partir de l'escola pública la qualitat de l'escola, que la resta es dóna d'escreix, no es dóna a partir d'uns decrets formals, amb un milió de pessetes. Em penso que en això també hi podrà convenir, que no és d'aquesta manera que ajudarà l'escola privada a tenir la qualitat que hauria de tenir l'escola pública. És per això que nosaltres no ens considerem satisfets, i, recollint les opinions que hem pogut trobar en aquestes institucions, nosaltres presentarem una moció demanant que es presenti realment el pla de construcció i millora de l'escola pública i que es derogui aquest decret de declaració formal.

El Sr. PRESIDENT: La Il·lustre Diputada senyora Eulàlia Vintró vol fer ús de la paraula?

La Sra. VINTRÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Conseller, jo no entraré ara a discutir si Convergència i Unió té problemes o no; si no en tenen els felicito, eh, perquè realment han aconseguit allò que se'n diu la quadratura del cercle. De tota manera, el senyor Conseller suposo que en el seu fur intern sap perfectament que, de vegades, es confonen els desitjos amb les realitats, però, en tot cas, vaja!, no voldria ser jo aquí ser una esca de disconformitats dins d'un Grup tan ben avingut. Deixem-ho així, no m'ha convençut, no m'ho crec; de tota manera m'agradaria molt que fos així, perquè potser hi guanyarien alguns, però, en tot cas, em sembla que no és veritat.

I jo, l'únic que li demanava, no és que em contestés a mi,

senyor Conseller, perquè ja n'hem parlat en privat i en tornarem a parlar. Jo li demanava que contestés als ciutadans de Catalunya, i tinc la impressió que si llegeixen aquesta resposta, i als que jo pugui arribar, que segurament seran menys que als que pot arribar vostè, els farà arribar l'acta del *Diari de Sessions*, perquè llegeixin el que el senyor Conseller opina. A mi em sembla que vostè havia d'explicar com no discriminaria l'escola pública; no m'expliqui com no discriminarà la privada. Que hi ha privada en males condicions, ja ho sabem, senyor Conseller, però és responsabilitat del Departament que aquesta privada en males condicions desaparegui, desaparegui, purament i simplement, desaparegui. Perquè és una vergonya que continuï existint, i si existeix només és per les insuficiències, i en aquest cas no n'és directament responsable l'actual Conseller, ni la Generalitat, que ha heretat una història que ha explicat molt bé la senyora Mata, però sí que n'és responsable des del moment que té la capacitat jurídica i la capacitat econòmica de començar-ho a resoldre.

M'ha dit que estudiarem els pressupostos, i tant si els estudiarem! Jo ja me'ls estic estudiant, vostè ja ho deu haver fet, i els objectarem, i els objectarem molt, perquè la discriminació continua anant cap a les condicions de l'escola pública. I a mi em sembla que el senyor Conseller, que té un gran interès a fer arribar un equipament didàctic complex a les escoles, a totes, abans de fer-hi arribar aquest equipament tan complex, o alhora que l'hi fa arribar, fagi arribar taules i cadires als nanos, faci'ls arribar taules i cadires, perquè és que de què els servirà tenir vídeo a l'escola si no tenen taules i cadires, o si les que tenen no mereixen el nom de taules i cadires. I hem de parlar de coses tan absolutament misèrrimes com aquestes, però és que, és clar, quan se'ns parla d'uns equipaments complexos que s'han de fer enviar a les escoles privades, resulta que és que hi ha escoles que no tenen taules i cadires.

Llavors, senyor Conseller, nosaltres tampoc ens donem per satisfets, nosaltres pensem que aquí s'apliquen dos pesos i dues mesures, que pel cas de les escoles del CEPEPC es va fer una llei, pel cas del CEDIP s'ha fet un decret, que en el cas del CEDIP es diu que respecta la LODE, i nosaltres, més enllà de discrepàncies amb la LODE, discrepem del pas enllà que significa sobre la LODE el decret del CEDIP, i, d'altra banda, pensem que només una política decidida de millora de l'escola pública arribarà a fer del senyor Conseller un senyor Conseller que estigui satisfet amb la seva Conselleria.

A mi m'agradaria pensar que la defensa que ha fet el senyor Conseller és més una defensa d'ofici que una defensa de convenciment.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller vol fer ús del seu dret a intervenir?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Molt breument, senyor President, senyores i senyors Diputats, hi hauria algunes coses que jo li voldria simplement aclarir; moltes gràcies, senyora Diputada, pels seus bons desitjos; nosaltres som molts i ben àvinguts. (*Rialles.*)

La segona cosa que li voldria dir és que aquests equipaments complexos jo he dit que s'estan enviant a l'escola pública, no he dit que s'estiguessin enviant a l'escola pública i a l'escola privada.

En tercer lloc, només voldria fer una remarca, perquè sembla que la senyora Diputada digui que faig una defensa d'o-

fici. Jo, la defensa que faig és que crec que amb els pressupostos que hem tingut disponibles, que amb la nostra capacitat d'actuació i de gestió nosaltres hem fet un esforç considerable per a la millora de l'escola pública. I ho hem fet tant quant a l'escolarització com quant a la utilització de mitjans econòmics, personals i de materials. I és insuficient, i ja ho he dit; és insuficient a Catalunya, és insuficient a la resta de l'Estat i és insuficient a molts països, perquè l'extensió de l'ensenyament és una cosa que requereix cada vegada més diners. I quan jo dic que me'n preocupo, de la qualitat de l'ensenyament, i que em preocupo tant pels nois que van a l'escola pública com pels nois que van a l'escola privada, jo crec que aquesta és una obligació que nosaltres tenim, i contemplar totes les peculiaritats del nostre país, contemplar el que és la tradició d'aquest país, contemplar el que volen els ciutadans d'aquest país, contemplar l'esdevenidor.

Jo li puc dir, senyora Diputada, que en un futur, i quan estigui aprovada la LODE, la programació de l'ensenyament haurà de contemplar tant els centres públics com els centres concertats, i que hi haurà nois que hauran d'anar a centres públics i que hi haurà nois que hauran d'anar a centres concertats, segons una programació que estableix la mateixa Llei, i, per tant, és necessari que aquesta qualitat es mantingui a tots els centres escolars de Catalunya. Però, a part d'això, nosaltres hem fet un esforç econòmic molt important, en professorat. Jo els vull fer saber, vostès ja ho saben, que l'any 80-81 hi havia 19.815 professors dins del que en podríem anomenar l'ensenyament bàsic, és a dir, pre-escolar, educació general bàsica, educació especial, etcètera, i el curs 84-85 n'hi ha 23.276. És a dir, s'han incrementat en més de 4.000 els professors a l'abast de l'escola pública de Catalunya, en una època no pas de natalitat creixent. Hi ha un nombre de directors que abans estava donant classes, i que ara no hi són, i això ha estat una iniciativa del mateix Departament d'Ensenyament, perquè en molts d'aquests casos ens hem sobrepassat el que era la norma establerta per l'Administració de l'Estat. Hi ha hagut un descens del nombre d'alumnes per aula, un descens considerable. En el curs 83-84 la mitjana estava a 27,8, i havíem arribat a sobrepassar el 30. Hi ha hagut, per tant, una millora de la qualitat quant a professorat, quant a disminució dels alumnes per aula.

Hi ha hagut la creació d'equips, aquests equips psicopedagògics; no n'hi havia cap, en aquest moment n'hi ha..., se'n van crear cinc el 80-81, set el 81-82, setze el 82-83 i tres el 83-84. Aquests equips representen també una millora per a l'ordenació, no únicament de l'educació especial, sinó dels mateixos centres. En les despeses de funcionament de l'educació especial, per exemple, es va passar de 6 milions i mig a 44 milions; en les despeses de funcionament de l'educació general bàsica, en el curs 80-81 hi havia 338 milions, i en aquest pressupost n'hi ha consignats 479. S'han creat les escoles d'acció especial.

En el transport, en el transport col·lectiu, senyores i senyors Diputats, s'ha passat de 330 milions a 760 milions, del curs 80-81 al curs 83-84. En els menjadors, de 157 milions a 517 milions. En les despeses de funcionament dels centres de batxillerat, s'ha passat de 324 milions, l'any 81-82, a 720 el curs 84-85. En les despeses de funcionament dels centres de formació professional, de 350 a 856.

Hi ha hagut una inversió considerable en aparells sofisticats, en informàtica, en formació professional, perquè és indispen-

sable que aquests alumnes puguin disposar d'uns elements que són necessaris dins de la nostra època i que són necessaris per al futur, i aquests equipaments s'han de donar malgrat que hi hagi centres que tinguin mancances importants en els equipaments. Ho anirem fent, i ho farem progressivament. Ho farem en successives etapes, perquè no es podia arreglar tot en un any.

Tinc una sèrie de dades que confirmen el que ha estat un esforç molt considerable en aquests darrers anys. Molt queda per fer, i jo li puc assegurar que la voluntat és de fer-ho. I, per tant, jo crec que la tranquil·litat que pot tenir un Conseller d'Ensenyament és, per una costat, el coneixement i la consciència del que resta per fer, però, en canvi, la voluntat aferrissada de millorar la qualitat i de millorar els diners a disposició de les escoles. Jo li asseguro que això ho tenim present, que això ho farem i que això ho farem tenint present aquesta consciència que el Conseller d'Ensenyament, el Consell Executiu, és responsable de tots els nens de Catalunya, sigui quin sigui el centre a què vagin, tant sigui públic com sigui privat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

Interpellació al Consell Executiu sobre les construccions escolars

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem ara al punt següent, que és Interpellació al Consell Executiu sobre les construccions escolars, que formularan els Il·lustres senyors José González i Felip Lorda, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya.

Com que crec que el que ha de defensar la interpellació és el senyor González, m'és grat de donar-li la paraula.

El Sr. GONZÁLEZ NAVAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Conseller d'Ensenyament, avui és el seu dia, sembla ser. Voldria, abans d'entrar en el contingut de la interpellació, fer dues consideracions prèvies.

La primera, de caràcter formal, que suposo que el senyor Conseller se n'ha assabentat, és que hi ha una errada al *Butlletí* del Parlament, justament a l'inici de l'exposició, prèvia la interpellació; allà on diu «l'increment» ha de dir «l'incompliment». Ja sé que en una interpellació com aquesta, que va d'incompliments, potser no ve d'un incompliment més, però jo crec que és important corregir-lo, i tant de bo i esperem que els altres incompliments de què parlarem avui aquí tinguin una solució tan fàcil com aquesta.

L'altra consideració té un caràcter diferent; potser no fa ni tan sols tanta referència a la seva Conselleria; i és que, com vostè suposo que també s'ha assabentat, la interpellació conté elements de caràcter general i, al mateix temps, fa referència a un cas molt concret que hem volgut que quedés reflectit al text a fi que pugui vostè també respondre sobre aquest tema. De fet, la interpellació conté internament també una pregunta, i això ens porta a la conclusió que, paradoxalment, la interpretació que fa la Mesa del Reglament en aquest moment fa que la pregunta, que en teoria està pensada per donar respostes àgils a temes concrets, tarda molt més a arribar al Ple del Parlament del que tarda una interpellació, que en teoria està pensada i que té un caràcter menys immediatista. Avui, i això ho veurem després, hi ha una pregunta feta també per un company del meu Grup, que està presentada abans que aquesta inter-

pellació, i, evidentment, es veurà el mateix dia, i, normalment, tarda molt més.

Però, evidentment, no és el tema reglamentari el que ens ha portat a formular aquesta interpellació, sinó que és, com deia abans, l'incompliment d'uns compromisos per part de la Conselleria d'Ensenyament. La interpellació, ho deia al començament, té un primer nivell de preocupació, de caràcter general, que és el pla quadriennal, això a què vostè fa últimament contínua referència, i que, evidentment, nosaltres no sabem encara què és. Hi ha un important nombre de respostes de vostè a preguntes fetes per Diputats del nostre Grup, preguntes que tenen una resposta escrita, en què vostè retarda la solució dels problemes plantejats sempre a l'elaboració d'aquest pla. Com vostè suposarà, a nosaltres els plans ens agraden, penso que això dels plans està bastant bé; en fi, poden ser quadriennals o triennals, o com vostè vulgui; tampoc estaria malament que aquest mapa escolar que el nostre Grup està demanant contínuament també es fes; i fins i tot estariem contents que s'hagués començat fa quatre anys, des de la primera vegada que vostè va ser nomenat Conseller; potser això hauria fet que el Consell Executiu tingués avui una idea més real de les necessitats educatives de Catalunya.

Però, senyor Conseller, em permetrà que tingui els meus dubtes sobre la capacitat del seu Departament, no ja per fer el pla, sinó per resoldre mínimament els greus problemes i les greus deficiències que té l'escola pública. És la segona, o la tercera, interpellació ja avui en què parlem d'escola pública i d'escola privada, i vostè sap millor que ningú quina és la situació actual de l'escola pública a Catalunya; vostè coneix —i n'ha fet referència fa un moment— algun dels dèficits que pateix, vostè coneix el problema de les dues mil aules habilitades, vostè coneix la falta de mitjans, i estic segur que ha de ser conscient que l'escola pública a Catalunya —i en parlàvem abans als passadissos— necessita un fort esforç inversor de la Generalitat. Ho necessita avui i ho necessitava quan vostè va ser nomenat Conseller. Penso, i suposo que vostè no hi estarà d'acord, que aquest esforç no s'ha fet, o almenys no s'ha fet en la mesura en què era convenient fer-lo. És per això que tenim dubtes de la capacitat del seu Departament.

Senyor Conseller, com vostè sobrerament coneix, les inversions del seu Departament en el Projecte de Pressupost del 84 pateixen una forta retallada respecte als del 83: en el cas de formació professional, fins i tot arriben a ser un terç en el 84 del que eren en el 83. I això no és el més greu, ja que podríem esperar una relativa millora en el 85. El pitjor és que —almenys pels documents que nosaltres tenim— ni tan sols som capaços de gastar els crèdits pressupostats. Jo tinc aquí un document, que suposo que vostè coneix perquè és una cosa pública, que és la liquidació del Pressupost de la Generalitat de l'any 83, liquidació del 30 d'abril de 1984, en què parla —en el cas del seu Departament— d'11.411 milions de crèdits definitius, resultat del Pressupost del 83 i dels romanents dels anys anteriors. Les obligacions reconegudes són de 5.489 milions, i hi ha 5.000, quasi 6.000 milions de pessetes, en romanents anul·lats.

Jo sé —i ja li estalvio de dir-ho; suposo que, de tota manera, ho farà— que vostè tindrà la resposta fàcil de dir que això és culpa de Madrid, que vostès no han tingut mai aquests diners, que no els han tingut i que, per tant, no els han pogut gastar, però tingui en compte que en aquest mateix temps, o almenys

en l'últim any, que s'han reduït d'una manera important les inversions en l'escola pública, vostès han augmentat les subvencions a l'escola privada; han creat partides específiques —en el 84 i en el 85 hi ha partides específiques— d'augment de subvencions a l'escola privada i, al mateix temps, han fet invents com aquest dels CEDIP, que acabem de discutir anteriorment.

Sembla —o a mi m'ho sembla, almenys— que a Madrid només afecta l'escola pública, o almenys, que per part de vostès no els mereix tan esforç addicional l'escola pública com sembla que li mereix l'escola privada.

A més a més, senyor Conseller, i tornant al tema del Pla, jo no he trobat —o no he sabut trobar— en els Pressupostos del 84 ni en els Pressupostos del 85 cap partida que pugui semblar que és un Pla. No hi ha quantitat pressupostada, fora de les adjudicacions de sempre. Jo espero que ara amb la seva resposta m'expliqui amb quins diners finançarà aquest Pla, perquè jo m'he mirat els Pressupostos bastant detingudament i no he sabut trobar aquestes partides.

Tot i això, i malgrat tot, senyor Guitart, nosaltres volem conèixer el seu Pla, i esperem no haver d'esperar massa temps abans que vostè el porti al Parlament i puguem fer una valoració del seu contingut.

Però, senyor Conseller, la nostra interpellació —tal com deia al començament— té un nivell de caràcter més particular. Vostè sap que, fruit de la pressió social, que responia i respon a una evident necessitat, i sobretot coincidint amb una etapa pre-electoral, vostès varen prometre coses que després no han estat capaços de complir. Els casos de Sant Joan de Vilatorrada, d'Amposta, de Tortosa, de Vilassar, de Premià o del Prat, entre d'altres, resten ara pendents de l'elaboració del seu Pla per resoldre els seus problemes. Hi ha un cas concret, i ni tan sols sabem si depèn o no de l'elaboració del Pla: és el centre 25 de Setembre, de Montcada i Reixac —suposo que és un tema que vostè coneix molt bé—; un centre que té una existència nòmada des de fa almenys deu anys —em penso que l'actual local és el tercer en el qual està situat—, i que necessita una solució immediata.

Avui el centre d'EGB 25 de Setembre —i el nom li ve, no sé si vostè ho sap, de les riuades de l'any 62—, va tenir un començament que semblava que anava dirigit en aquest sentit, comparteix un edifici amb un centre de formació professional de titularitat municipal, amb una absoluta precarietat de mitjans i, sobretot, d'espai. Jo l'invito, senyor Conseller, a fer una visita al centre, penso que seria molt millor argument que les meves paraules; però mentrestant li diré algunes realitats del centre.

Hi ha un pati, poc més gran que aquest hemicicle, on han de conviure nens i nois des del primer curs d'EGB fins a l'últim de formació professional. Les classes són mitges classes, són classes partides per la meitat perquè no hi ha prou espai; l'absència de material és total, i el poc espai dedicat a treballs administratius o simplement a guardar material són resultat d'aprofitar racons o de cegar trossos de passadís i de trencar portes.

L'estructura dels cursos és absolutament irracional; hi ha una classe de pàrvuls de quatre anys i una de cinc anys. Hi ha dues classes de primer, de segon, de tercer, de quart i de cinquè curs, i després hi torna a haver una classe de sisè, de setè i de vuitè. En un informe sobre la situació d'EGB a Montcada es diu, en relació amb aquest centre —i suposo que

vostè també deu conèixer aquest informe, que està fet, entre altres entitats, per l'ICE de l'Autònoma—, que hi ha poc espai, manca de serveis complementaris, aules petites i sense llum, comparteix el pati amb alumnes de formació professional. En resum, actualment l'escola no té els requisits bàsics necessaris.

Crec i penso que quasi tothom a Montcada creu el mateix: que la construcció d'un centre nou és absolutament imprescindible. I fins fa poc sembla ser que també el seu Departament pensava això mateix; ara sembla ser que ha canviat d'idea; no entenem tampoc massa per què. Jo em limitaré a explicar-li —perquè suposo que tampoc estaré molt bé de temps— l'última part de la pel·lícula, i que penso que és bastant significativa: amb data 12 d'abril del 84, en carta dels Serveis Territorials dirigida al Regidor d'Ensenyament, es diu el següent, referint-se a aquest centre: «En el projecte immediat de vint-i-dues unitats. Primera fase de quatre unitats, i segona fase, immediata a l'aprovació del Pressupost del 84, i amb caràcter prioritari, a fi d'acollir tots els alumnes del 25 de Setembre. Acabament del nou centre el setembre del 1985.» Senyor Conseller, suposo que vostè la coneix, i, si no, jo li'n donaré una còpia després.

El Sr. PRESIDENT: Prego l'Il·lustre senyor Diputat que pensi que el temps que tenia reservat ja s'ha escolat.

El Sr. GONZÁLEZ NAVAS: Dos minuts. El 17 de setembre, l'Ajuntament de Montcada envia una carta al seu Departament que, entre altres coses, diu: «Solicitado por la Federación Catalana de Fútbol el mantenimiento del campo de fútbol hasta el 15 de octubre —parece ser que el nuevo centro estaba previsto hacerlo en un campo de fútbol en la actualidad—, pide el retraso de quince días en el inicio de las obras.»

Uns dies després, tres o quatre dies després, hi ha un telegrama dirigit al senyor Regidor d'Ensenyament de l'Ajuntament de Montcada i Reixac, firmat pel Director General de Programació i Servei General, que diu: «A la vista del vostre escrit del 17 del mes que som, i ateses les consideracions que hi fa, aquest Departament accepta ajornar l'inici de les obres a la data proposada del dia 15 d'octubre d'enguany. Atentament.»

Després d'això, una definitiva suspensió *sine die* per part del Consell Executiu, i al darrere d'això manifestacions a Montcada, tallada de carreteres, tallada de vies, pressió i una forta polèmica a nivell local, en la qual també està involucrat, evidentment, el partit del senyor Conseller.

Són aquestes raons les que ens han motivat a fer la interpellació. Vostè ja coneix el text, i jo li demanaria la seva resposta, i d'una manera especial, tenint en compte la gravetat del problema i la immediatesa, demanar al senyor Conseller quina és la solució que el Consell proposa per al centre 25 de Setembre de Montcada i Reixac.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, intentaré respondre la interpellació que fa l'Il·lustre senyor Diputat. Miri, senyor Diputat, quan vostè diu que ja sap el que li diré en relació amb els diners, em fa l'efecte que vostè ho diu perquè vostè sap que el que jo li diré correspon exactament a l'estricta realitat. Vostè sap fins a quin punt s'ha parlat en aquesta mateixa Cambra del que han representat les reduccions en relació amb les quantitats que ens han estat transferides pel Govern central; vostè sap fins a quin punt s'ha denunciat i s'ha expressat la nostra dis-

conformitat en això, i jo diria, per tant, que hi ha una part —que és la part fonamental, de la qual es nodreixen els pressupostos de la Generalitat— que està en el motiu de moltes de les deficiències, de molts dels incompliments i molts dels desajustos pressupostaris dels darrers anys.

Ens han arribat menys diners dels que se'ns havia dit que ens arribarien, del que havia estat pactat i acordat, i, per tant, vol dir —potser amb anterioritat al Govern que avui hi ha Madrid— que, efectivament, en el fons de tot això hi ha uns dèficits pressupostaris que nosaltres no podem obtenir d'una altra manera.

Vostè diu, en canvi, que hi ha un increment en les subvencions. Jo, abans, en la resposta a la interpellació que han realitzat les dues Il·lustres Diputades que ens han precedit, ja he fet una relació del que havia significat d'increments pressupostaris en aquests darrers anys.

En relació amb les subvencions, li haig de dir una cosa, i és que segons el Decret de transferències que va aparèixer l'any 80, amb aplicació el gener del 81, nosaltres estem, quant a subvencions com quant a beques, al compliment de les normes generals de l'Estat. En aquest sentit, el que li haig de dir és que, efectivament, el President del Govern va anunciar en el debat de la Nació que hi havia hagut en els dos darrers anys un increment del 36% en concepte de subvencions a l'escola privada. Per tant, jo crec que a vostè no li estranyarà que, en subjecció a aquestes normes i al que va anunciar el President del Govern, hi hagi hagut un increment també a les escoles privades.

D'una manera general, com deia vostè, per solucionar el problema de les escoles en mal estat a Catalunya —i jo ho deia abans— caldrien inversions de l'ordre dels 25.000 milions de pessetes. Són moltes, en efecte, les construccions escolars en deficient estat de conservació, i sobretot les aules habilitades que hauríem de substituir per edificis escolars construïts expressament amb solucions arquitectòniques originals i adequats a l'entorn.

Jo només voldria remarcar aquí, perquè crec que aquest és l'interès dels senyors parlamentaris, l'esforç positiu que s'ha fet en relació amb les construccions escolars i el fet que les escoles construïdes a Catalunya per la Generalitat són reconegudes per la seva qualitat, per la seva funcionalitat, per la seva bellesa i per la seva adequació al medi geogràfic.

Crec que aquest és un aspecte positiu que hem de veure en l'esforç, en la il·lusió de molts arquitectes de Catalunya, així com en l'Administració educativa i en aquesta mateixa Cambra, que amb la seva aprovació ha fet possible que aquestes escoles tinguessin aquesta qualitat i aquesta qualificació.

Ara bé, tornant al tema que ens ocupa, i atès que els nostres pressupostos no ens permeten de substituir amb la celeritat que voldríem totes les escoles que no reuneixin prou bones condicions, ens hem esforçat a elaborar, des del Departament, un pla quadriennal, al qual vostè feia referència, que no només no és hipotètic, sinó que en aquests moments estem acabant d'elaborar. Aquest Pla quadriennal constitueix l'ordenació de les necessitats de construccions escolars als quatre Serveis Territorials de Catalunya, segons una sèrie de criteris que ara mateix faré públics i que, com veuran les senyores i els senyors Diputats, contemplem tant les deficiències de l'escolarització com la demografia, la qual és un element important avui dia si

no volem córrer el risc de malgastar recursos públics.

Amb aquests criteris —pels quals s'han ordenat— es fa una qualificació. En primer lloc, hi tenen la més gran puntuació la substitució d'aularis en males condicions físiques. El segon element que li segueix en puntuació, i ve correlatiu, és la substitució d'aules habilitades disperses i en molt mal estat, la substitució d'aules habilitades en condicions tolerables i disperses —és a dir, quan són tolerables, però que no es pot parlar d'escoles perquè estan disperses—, la substitució d'edificis en mal estat i demografia creixent, l'increment d'escolarització pública, la substitució d'edificis en mal estat i demografia decreixent, la substitució d'edificis habilitats en condicions tolerables i demografia creixent, i la substitució d'edificis habilitats en condicions tolerables i demografia decreixent.

En relació amb aquests criteris, que són vuit, hi ha uns factors de correcció, com són l'antiguitat de l'habilitació —es valoren els anys que fa que s'està en aquesta situació—, l'antiguitat en la cessió del solar, les escoles públiques properes amb places vacants, les escoles públiques a la població amb places vacants, si hi ha a prop escola privada al cent per cent, i si la demografia escolar decreix. En alguns casos, aquests factors de correcció en un costat incrementen, des d'un punt de vista positiu, la prioritització de l'escola; en els altres casos, la retarda.

En funció d'aquests criteris i dels factors de correcció també explicats, hem ordenat les llistes de necessitats de construccions escolars, elaborades pels tècnics dels serveis territorials, de manera que els interessats puguin saber en cada cas en quin ordre de prioritat es troba la construcció de l'escola per la qual s'interessen.

En les actuals circumstàncies, senyores i senyors Diputats, la més greu acusació que es podria fer al Conseller d'Ensenyament no és la de no haver iniciat les obres de construcció d'una escola que cal construir, sinó la de gastar diners públics en la construcció d'una escola que d'aquí a pocs anys resultés innecessària. És a dir, hi ha un reconeixement de necessitats, hi ha una prioritització d'aquestes necessitats, hi ha una ordenació i, per tant, jo crec que hi hauria un element vàlid de judici en relació amb les escoles construïdes.

Però jo només li voldria ara fer una relació, perquè a vostè li preocupava —i perquè jo crec que a aquesta Cambra també li preocupa— una relació de noves escoles recentment acabades i en situació..., i que van ser ocupades a inicis del curs 84-85: la Martí Facet, de l'Hospitalet; la de les Franqueses; la de Barberà del Vallès; la de Santa Coloma de Gramenet, Rosselló-Pòrcel; la de Santa Coloma, les Palmeres; Viladecans, Pau Casals; la d'Odena; la de Terrassa, Can Perellada; la de Palafrugell, Barceló Matas; la de Girona, Santa Eugènia; la de Lloret de Mar; les de Salt; la de Sant Silvestre, de Santaló; la de Figueres, Pous i Pagès; la de Breda; la de Lleida, Bisbe Irurita; la de Lleida, Sant Josep de Calassanç; la de Vilaseca i Salou, Santa Maria del Mar; la de Lliçà de Munt; la de Rubí, Can Fatjó; la de l'Aldea i la de Banyeres del Penedès, en allò que fa referència a educació general bàsica.

Pel que fa referència al BUP, l'institut de Sant Vicenç dels Horts, de Sitges, de Sant Cugat del Vallès, de la Bordeta, de Viladecans, de Sant Boi de Llobregat, de Barcelona —Fort Pienc—, del Prat de Llobregat —Baldri Guilera—, i, de formació professional, el de Montblanc, de Vila-seca i Salou, de Palafrugell i de Vilafranca del Penedès.

Tinc aquí una altra llista important d'escoles que estan en fase de construcció i que hauran de ser acabades, algunes d'una manera més immediata i les altres a l'inici del curs proper.

És a dir que hi ha un esforç considerable quant a construccions i quant a inversions que el llistat que acabo de fer, d'alguna manera, jo desitjaria que es reproduís.

Hi ha un aspecte que vostè concretava, que és el de Montcada i Reixac, que, com vostè acaba de dir, ha plantejat un problema en plantejar-se una situació en el moment en què anaven a iniciar les obres corresponents al pre-escolar. S'havien d'iniciar unes obres al pre-escolar, així estava programat, així estava acordat, però en aquell moment es van ubicar, com vostè deia, quatre unitats de pre-escolar en un camp de futbol, i, en canvi, no era previst el projecte per a l'inici de l'escola. Es va rebre el telegrama a què vostè feia referència i després hi ha hagut una fase caracteritzada per la queixa i per les mobilitzacions.

Jo li voldria dir només una cosa: nosaltres hem realitzat un altre estudi, també, sobre Montcada i Reixac. Tenim encara uns tècnics que estan fent un estudi, dins la població, de les instal·lacions escolars, les actuals i les que no estan en ús. Jo tinc la convicció que a Montcada hi fa falta un pre-escolar, que hi fa falta una escola. La situació en què es troben els alumnes de Formació Professional i d'Educació General Bàsica és realment insatisfactòria i és realment anòmala. Nosaltres ens proposem resoldre aquesta situació; nosaltres ho voldríem fer amb la més gran racionalitat; nosaltres ho hauríem volgut fer, i ho volem fer, per la via de l'acord i del diàleg; voldríem examinar totes les possibilitats que es plantegen en aquesta població, que té característiques especials, de barreres arquitectòniques, d'ubicació de centres amb descompensacions quant al nombre d'alumnes, d'alumnes més carregats en unes escoles que en altres, amb escoles amb deficient nombre d'alumnat; nosaltres voldríem trobar una solució que permetés resoldre amb la més gran racionalitat aquest problema de Montcada i Reixac, al qual jo li puc assegurar que sóc sensible i que voldríem que es resolgués al més aviat possible.

Jo, des d'aquí, senyor Diputat, li faig l'ofertament d'estudiar conjuntament el problema que es planteja a Montcada i Reixac i de trobar una solució al més aviat possible. Aquest és el nostre desig, en aquesta via, nosaltres hi som, i nosaltres l'única cosa que voldríem és que la solució que es trobés fos una solució racional i que quedés emmarcada dins aquest Pla a què jo em referia abans, perquè aquesta és una població que necessita una escola. Hi ha moltes poblacions que necessiten una escola, i jo vaig dir, jo he expressat, que no és per la via de la mera reivindicació per on nosaltres hem de passar una escola davant d'una altra, sinó que és per la via de la necessitat, però jo crec que Montcada necessita una escola, i jo li faig aquest ofertament de diàleg, a la recerca d'una possible solució.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre senyor Diputat vol fer ús del torn de rèplica? (*Pausa.*) Li prego que tingui present que hauria de reduir els seus cinc minuts, ja que s'ha excedit en la seva primera intervenció.

El Sr. GONZÁLEZ NAVAS: Gràcies, senyor President. Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Conseller, això de saber la seva resposta a una part de la meua inter-

pellació, com vostè comprendrà, no és perquè cregui que aquesta és la veritat; simplement és perquè vostè sempre dona la mateixa resposta al mateix tema, i, evidentment, si ja l'he sentit unes quantes vegades, no és estrany que ara sàpiga la resposta.

De tota manera, jo em plantejo ara un problema de prioritats —abans li assenyalava uns determinats diners no gastats per la Conselleria—, i jo sé que hi ha una xifra, que són 94.000 milions, que és el deute públic emès pel Consell Executiu o per la Generalitat durant aquest temps. Quina part d'això han dedicat a ensenyament? O sigui, ha estat l'ensenyament una prioritat per al Consell Executiu, fins ara? És que jo tinc la sensació, la impressió que han gastat els diners en una altra cosa, i no els han gastat en ensenyament.

Pel que feia referència a l'escola privada, a l'increment que ha sofert l'escola privada, és veritat que, per part del Govern central, hi ha hagut un increment de les subvencions de l'escola privada; raó de més perquè la Generalitat no posi, a més a més, partides específiques; és a dir, hi ha una partida de 300 milions i escaig l'any 84, que es repeteix el 85, que són subvencions directes a l'escola privada, a més a més de l'ampliació que hi ha hagut des de Madrid.

En el tema del Pla quadriennal —vostè ho ha donat a conèixer—, a mi m'agradaria tenir-lo a la mà amb tot el seu contingut, i mirar-lo amb més deteniment, però el fet cert és que a mi m'agradaria que hi hagués una data de compromís per part de vostè, i, sobretot, que ens digués amb quins diners compta per posar —quin pressupost— en marxa aquest Ple quadriennal.

Arribat al tema de Montcada, jo em pregunto només dues coses: si la Federació de Futbol no fa la petició de retard de les obres aquell dia, s'hauria produït també la suspensió per part del Consell Executiu? O no s'hauria produït?

I, respecte a la via, a la via d'acord, jo crec que sí, que aquests assumptes només es poden arreglar per la negociació, que això és important; evidentment, jo, al paper que pugui fer, d'intermediari entre vostè i qui correspon de prendre les decisions en el municipi, m'hi presto absolutament, i, evidentment, si ho vol vostè, a partir de demà podem començar a parlar, no només amb mi, evidentment, sinó amb el responsable del municipi, amb l'Ajuntament, de buscar una via a la problemàtica del centre.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. El senyor Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Des de l'escó, senyor President. Jo només voldria... És a dir, aquesta sembla que sigui una interpellació que faci referència als pressupostos de la Generalitat. Jo crec que és molt propera la discussió sobre els pressupostos corresponents als anys 84 i 85 i hi podrem contemplar algunes de les coses que en aquests moments el senyor Diputat ens plantejava.

Jo només li volia dir que les quantitats que, del deute públic, s'han destinat als diversos Departaments, han estat del coneixement de les senyores i dels senyors Diputats. Per tant, jo crec que, quant a això, només cal remetre'ns a la documentació que crec que deu estar en aquest Parlament. I, al mateix temps, només li vull dir que només, també, cal contemplar els diners que hem rebut per a ensenyament del Fons de Compen-

sació Interterritorial en aquest darrer any i els diners que s'hi han aplicat, i puc assegurar-li que la quantitat és considerablement més gran que no pas la quantitat que ens corresponia pel Fons de Compensació Interterritorial.

D'altra banda, si vostè pregunta amb què s'han gastat els diners, jo li diria que s'han gastat en inversions, que s'han gastat en despeses de funcionament, que s'han gastat en personal, i que totes aquestes partides figuren en els pressupostos i crec que representen un increment considerable en relació amb els pressupostos que teníem fa quatre anys.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

Interpellació al Consell Executiu

sobre el compliment del pla d'actuació especial i urgent per solucionar els problemes d'ensenyament a Santa Coloma de Gramenet

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la darrera interpellació, que és la que formula al Consell Executiu, sobre el compliment del pla d'urgència per al 1981 a Santa Coloma de Gramenet, la Diputada Il·lustre senyora Marta Mata, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. La Il·lustre Diputada senyora Marta Mata té la paraula.

La Sra. MATA: Senyor President, senyores i senyors Diputats; ho sento, senyor Conseller, això sembla un funeral de l'ensenyament, no una festa de l'ensenyament, però les dates han vingut així, les interpellacions van ser presentades en diferents dates, se substancien en una mateixa sessió.

La interpellació... Jo demanaria al senyor President que em talli, perquè em penso que amb aquesta no acabaríem mai, oi?

El Sr. PRESIDENT: Amb gran sentiment de la meua ànima ho hauré de fer si ultrapassa el temps.

La Sra. MATA: D'acord. Vull dir que ja hi estic disposada, oi?, perquè ja anuncio que és una interpellació que té tanta matèria, i concreta, per anar explicant que, en fi...

El nostre Grup presenta, doncs, una interpellació que ja va ser publicada i que demana concretament les causes del no-compliment satisfactori del pla d'urgència, del pla especial i urgent que es va fer per a l'escolarització de Santa Coloma de Gramenet, i els propòsits que té respecte a aquest pla.

Era qüestionable —i es va qüestionar— la procedència de tractar d'un tema tan concret com el d'un pla per a una població determinada amb una interpellació, que és un procediment reservat a temes més generals; és a dir, tractar d'una cosa que podríem qualificar d'anecdòtica amb un procediment que seria més aviat categòric, allò que diria «endors», extreure..., anar de l'anècdota a la categoria. Però, en realitat, el que tenim aquí és un problema de procediments d'administració; per desgràcia, un problema molt general. I per mostrar-ho miraré de fer-ho a partir del mateix llenguatge de l'Administració, que, com deia un alt càrrec de la Conselleria d'Ensenyament fa uns anys, el llenguatge de l'Administració és el llenguatge escrit.

Jo tinc aquí una pila d'escrits, i és d'aquests escrits de què vull parlar. El primer és un document, un document titulat: *Informe sobre la situació de la ensenya en Santa Coloma de Gramenet*, que va ser elaborat per la Regidoria d'Ensenyament i va ser presentat per diversos Diputats de Santa Coloma, i dedicats a l'ensenyament, en aquell mateix moment en aquesta Cam-

bra. Això va promoure que, després de parlar-ne molt, es presentés, finalment, una proposició no de llei, s'hi fessin algunes esmenes. I vull recordar una esmena, concretament del Grup de Convergència i Unió, en la qual es deia que, a més de fer un pla d'actuació especial i urgent per a l'escolarització a Santa Coloma, segons l'esmena acceptada a Convergència i Unió, es va dir que es fes un estudi de totes les altres poblacions on es produïssin circumstàncies semblants i que s'incloguessin dins un pla d'actuació urgent, en un termini de sis mesos a partir de l'aprovació d'aquesta proposició no de llei.

Aquesta proposició no de llei va ser aprovada, si no ho recordo malament, el dia 1 de juliol del 1981, i una mica més després de sis mesos, exactament l'últim dia de l'any, vam tenir a les mans... Bé, abans l'Ajuntament ja va llançar un document, també, un segon document a la població, per tal que sabés que tot això havia passat, s'havia presentat i hi havia hagut aquesta aprovació—; és aquest document que tinc aquí. I llavors ve un tercer document, que és, finalment, la resposta del Consell Executiu, que va entrar en aquesta Cambra el dia 31 de desembre de 1981 —sis mesos i uns quants dies després—, i es tractava, s'hi adjuntava l'estudi d'un pla d'actuació especial i urgent per a Santa Coloma de Gramenet, i diu: «i d'altres poblacions». El que passa és que aquestes «altres poblacions» no estaven en aquest estudi.

En aquest pla es fixaven uns terminis per a unes construccions, per a unes adequacions... Ja abans d'acabar aquell mateix curs 81-82, la Regidoria d'Ensenyament va fer-nos arribar un quart document, un quart document, que era —o un cinquè, ja no ho recordo—, precisament, la llista dels dubtes que tenia respecte que es pogués complir el pla d'urgència que s'havia presentat el 31 de desembre. Ja es preveia que en el començament de curs, el mes de setembre, hi hauria dificultats, i així mateix va ser.

El 83 —això era el 82—, la Conselleria ens va obsequiar amb un estudi de les necessitats alternatives en matèria d'educació especial a Santa Coloma de Gramenet. Vull fer constar que nosaltres teníem molt d'interès que en la proposició no de llei constessin els termes de qualitat d'ensenyament, no només de construccions i d'estructures, sinó que hi constessin els recursos per a la qualitat d'ensenyament, que això va ser negat —al final va sortir-hi una petita frase, però això, en conjunt, com a recursos, va ser negat—, i, en definitiva, les conseqüències negatives de la manca de qualitat d'ensenyament, que nosaltres volíem, és el que després exigeix que hi hagi més educació especial de la que hi ha...

El Sr. PRESIDENT: Perdoni'm, senyora Diputada. No, no és per a ella, no, però voldria que tant els Diputats com el públic tinguessin present que aquest hemicicle no és una tertúlia, eh? I que ni cal dir que els invitats són els que tenen més obligació de respectar aquesta categoria que té un hemicicle del nostre Parlament. Perdoni, senyora Diputada. Pot prosseguir.

La Sra. MATA: Gràcies. Bé, un altre document, ja és el setè, precisament és un conjunt de documents, d'actes de l'Ajuntament, d'actes de reunions, actes de visites, reunions amb el Director General de Programació i Inversions, que és el senyor Sedó, amb la Cap de Serveis Territorials, reunions, llegint les actes de les quals es veu que de vegades se sap una cosa, de vegades se'n diu una altra, de vegades sembla que sí, de vegades

sembla que un parlava d'una escola i parlava d'una altra... Tot això consta, està escrit en paper amb la capçalera de l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet.

Ja, després, anem a un altre tipus de document escrit, que és el document escrit de la premsa, en la qual s'explica que el començament de curs no podrà fer-se amb normalitat a Santa Coloma de Gramenet, s'explica que no s'ha fet, s'explica que s'han fet unes manifestacions reclamant el compliment, reclamant ja no només el compliment del pla, sinó la continuïtat, l'obertura d'escoles, l'arranjament d'escoles, etcètera.

El nostre Grup ha presentat aquesta interpellació després d'haver anat a Santa Coloma, després d'haver visitat, i no pas protocol·làriament, les escoles, sinó d'haver parlat amb pares, amb mestres i veient, sobretot, veient molt allò mateix que deien els papers, els documents escrits, veient la llista, encara, d'aularis que hi ha ubicats en barracots, la majoria d'ells previstos per a una durada de 3, 4, 5 anys i que ja en fa 9, 10 o 11 que estan en ús. Després d'haver vist, per exemple, l'escena del que significa transportar unes 2000 criatures en mitja hora, en dos torns d'autobusos, des de dues escoles de sota el puig castellar, que és allà on hi havia els homes prehistòrics de Santa Coloma de Gramenet, però no tants homes històrics, diríem, oi?, i me'ls han de transportar amb onze autocars, alguns d'ells amb pantalla de televisió, perquè sigui més progressiva la cosa, però en mitja hora han de venir dues vegades, aquests camions, i ha de produir-se com una mena de dinàmica, de distribució de fluids, diríem, oi?, que els fluids són els nens, i de tant en tant en surt un per aquí dalt que diu: «sobra el Manolo, falta el...», i el Manolo que va sobrant per allí, etcètera. Això és anecdòtic, però representa que hi ha escoles en les quals no hi pot haver vida de barri, perquè hi ha molts barris i allunyats, no hi pot haver reunions de pares d'una manera fàcil.

I aquestes són escoles que tenen encara l'edifici més o menys ben construït; no diré el pati, perquè jo he vist un pati que semblava una trinxera: el pati del Roger de Flor i del Ramon Berenguer, que són dues escoles que tenen molt bon nom però un pati amb ferros, amb barrancades, etcètera, o l'escola Beethoven o l'altra que té rates, fins i tot, i que ha de tenir llum artificial. O una escola que es diu Antonio Machado però que la gent en diu «la gasolinera», perquè realment està enganxada amb una gasolinera paret per paret i que té un pati, un pati en el qual la terra hi corre quan plou, però que té una tanca de publicitat al mig del pati. Jo, el dia que la vaig visitar, hi havia dos nens molt retratats en aquella tanca i deia: «eres la inspiración del Corte Inglés» (*rialles*); és una manera, és un missatge... No, realment era un missatge cruel en aquell moment, aquells dies, veure un pati, per exemple, que era una paperina de ciment i sentir sota d'aquella paperina de ciment els crits més aguts, vaja, més contraris al que hauria de ser l'expressió educativa, que són criats precisament dins d'aquell pati...

El Sr. PRESIDENT: Perdoni, la senyora Diputada, ara sí que ha estat traspassat el seu temps...

La Sra. MATA: Sí, és que ja ho preveia... En fi, continuarem un altre dia. Gràcies. (*Rialles*.)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller...

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo li agraeixo, a la Il·lustre Diputada senyora Marta Mata, aquesta exposició que ha fet en

aquest Parlament de la situació escolar de Santa Coloma de Gramenet, situació que, com vostè sap, senyora Diputada, nosaltres coneixem bé.

Han estat moltes les reunions que s'han mantingut per part de persones del Departament i per part de mi mateix amb representants municipals, i jo puc assegurar-li que sempre hem trobat en l'Ajuntament de Santa Coloma, en el seu batlle i en els seus regidors una especial col·laboració, una especial bona disposició i una consciència clara de la problemàtica d'aquesta població, problemàtica de què aquest Parlament va ser molt conscient en el moment que va expressar-ho a través del tràmit parlamentari a què vostè feia referència.

Hi va haver, i jo crec que és una qüestió que caldrà esmenar en un futur, que quan s'acorda qualsevol disposició reglamentària en aquest Parlament hauria d'acordar-se, al mateix temps, la corresponent dotació econòmica per a portar-la a terme. Jo li puc assegurar que trametré aquesta expressió al nostre Conseller d'Economia i Finances i que, en un futur, li demanaré que, quan hi hagi un Projecte d'aquestes característiques, que hi hagi la corresponent memòria en la qual s'expliqui quines partides hi ha a disposició, quins són els recursos disponibles i d'on s'han de treure. Perquè, si no, tot i que les necessitats hi són, és molt difícil atendre-les en una població, malgrat que tingui les característiques aquestes. Perquè jo li puc assegurar que les escoles, moltes escoles que s'han construït des d'aquells anys, sempre han estat escoles que feien falta, sempre han estat escoles necessàries i que corresponien a situacions amb característiques semblants a aquelles a què la senyora Diputada feia referència, a Santa Coloma.

No obstant això, en aquesta localitat hi ha hagut també altres tipus de problemes, dels quals jo crec que l'ajuntament és absolutament patidor, com han estat els problemes de dificultat d'oferir terrenys. Quan jo després li expliqui les escoles que s'han posat en funcionament, vostè veurà com s'han hagut de condicionar edificis no originàriament destinats a escoles. S'han hagut de condicionar fàbriques i s'han hagut de condicionar altres instal·lacions.

Aquest problema endarrerix i encareix les solucions que s'hi puguin aplicar, però, de totes maneres, s'hi han aplicat. Alguns dels centres que s'han fet s'han hagut de fer en situacions en què en altres casos no es plantegen, com és el cas de la Bastida.

Durant aquest temps s'han realitzat una sèrie d'obres a Santa Coloma que jo, per tranquil·litat de la senyora Diputada i de les senyores i senyors Diputats, em permetré de relacionar. S'ha posat en funcionament el Centre de Programació Professional de la Bastida; això va ser l'any 1982, centre en què jo crec que si la senyora Diputada va anar va veure en quines dificultats d'ubicació s'ha hagut de fer, de la mateixa manera que s'hi haurà de fer ara el centre de batxillerat. Es va fer un centre d'EGB a les Palmeres, que actualment s'està acabant i del qual la primera fase va funcionar ja l'any passat. Es va adequar la indústria IRSA com a centre d'EGB, i jo crec que amb una bona solució arquitectònica malgrat, com li he dit, que es tractava d'una fàbrica.

La transformació de la casa d'esports, una fàbrica, en dues escoles: la Rosselló Porcel, ja acabada, i la Salvat Papasseit, encara en construcció. La transformació de la indústria CIBA en centre de batxillerat, transformació que esperem que finalitzi

zi d'aquí als propers mesos. Així mateix..., en aquesta relació que li he llegit ja ha vist com això ha estat realitzat no sobre terrenys disponibles, sinó adequant indústries i adequant altres tipus d'instal·lacions. I això representa una dificultat addicional, és a dir, no és només un problema de diner, que ho és, sinó que a més hi ha els problemes de la dificultat de trobar terrenys en un municipi tan anòmal, tan extravagant, tan irracional, tan dramàtic des del punt de vista de l'urbanisme o del no urbanisme que hi ha en aquesta població.

Així mateix, està prevista la substitució de les aules habilitades de l'Ausiàs March, i s'està treballant en els projectes del Banús i de Lavaderos. De la mateixa manera, s'ha enllestit ja el projecte de l'institut de batxillerat de la Bastida, a què fa un moment jo ja em referia.

Tot això demostra, senyora Diputada, que malgrat l'escassetat de recursos, el Departament d'Ensenyament s'ha esforçat per dotar, en poc temps, Santa Coloma d'instal·lacions escolars, que, si bé no totalment però sí en part, han cobert els dèficits més importants que patia aquesta localitat.

En el futur, i quant a construccions escolars, ens guiarem per aquest Pla a què em referia fa un moment en el qual Santa Coloma jo crec que està ben representada.

I, pel que fa referència al començament de curs, els conflictes que hi van haver, i que crec que m'hi vaig referir des d'aquesta mateixa tribuna, no corresponien tant a problemes nous, sinó que corresponien a escoles que no varen estar disponibles a començament de curs i que va obligar el Departament, els mestres i el mateix ajuntament a un acondicionament que després, en part, s'està corregint progressivament i que espero que es pugui resoldre en els propers temps.

Per tant, jo crec que s'hi ha fet un gran esforç, jo crec que l'esforç ha estat econòmic, per un costat, d'acord amb la disposició reglamentària que va aprovar aquest Parlament, que aquest esforç s'ha fet utilitzant els elements disponibles tant de terrenys com d'instal·lacions i que això, d'alguna manera, comporta la voluntat de prosseguir per aquesta via, de tal manera que aquesta població castigada pugui tenir les instal·lacions escolars que els seus nois i que el país necessita i que el nostre sentit de la justícia exigeix. Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: La Il·lustre senyora Diputada vol tornar a intervenir? *(Pausa.)* Per un límit màxim de cinc minuts.

La Sra. MATA *(de l'escó estant)*: Des de l'escó mateix. Miri, en el Pla Urgent que vostès van presentar, o en el document per al Pla Urgent que vostès van presentar hi havia annex d'inversions, hi havia previsió d'inversions per al 81 i per al 82. Jo no tinc la seguretat que s'hagin, realment, executat totes aquelles partides, i normalment quan hi ha una dificultat, vaja, quan hi ha una dificultat respecte als pressupostos o no es posa als pressupostos o es nega, o es nega la Proposició no de Llei. La Proposició no de Llei es va aprovar, es van posar uns diners al programa...

En fi, jo també sé que hi ha una altra font de dificultats quant a la construcció. Vostè ha parlat que hi ha la font de trobar terrenys. Jo li afegiria que també hi ha la font de pagar-los, aquests terrenys. Hi ha, precisament, en els municipis del cinturó industrial, els municipis més baixos des del punt de vista social, que estan molt empilats des del punt de vista d'habitatge, el

preu del sòl és caríssim, lluny de les possibilitats dels ajuntaments. Els ajuntaments fan el possible i no arriben —molt sovint no tenen massa possibilitats per fer el mateix que podria fer un altre ajuntament— a oferir un solar per a les escoles d'EGB, però molt menys encara poden fer-ho per oferir solars per als locals d'ensenyament mitjà, que vostè sap que no és competència dels ajuntaments. És voluntat dels ajuntaments, però sap vostè que no és competència dels ajuntaments.

Tot això ha passat en aquestes, en altres construccions. Nosaltres no voldríem continuar donant detalls; mirarem de fer una Moció perquè realment el pla que es faci de construccions a Santa Coloma de Gramenet no sigui només ja un pla d'Urgència, sinó un pla d'arranjament definitiu de la solució de Santa Coloma.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: També des de l'escó, senyor President, només per expressar que jo conec les dificultats de diners que tenen els ajuntaments per a l'adquisició de terrenys, que jo crec que també queda expressada en les dificultats de diners que té la Generalitat per a inversions i per a altres necessitats.

Per tant, a mi em fa l'efecte que les magnituds dels problemes econòmics, en molts casos, són per part de les administracions locals, són per part de la Generalitat, i em fa l'efecte que els diners que té la Generalitat es gasten en inversions, de la mateixa manera que els ajuntaments, els diners disponibles, jo estic segur que fan els esforços necessaris per ofertes-los.

Preguntes a respondre oralment en el Ple

Pregunta al Consell Executiu sobre la Ley de Medidas para la Reforma de la Función Pública

El Sr. PRESIDENT: Bé, hem acabat ara el punt de les interpellacions i passem ara al punt desè, que és el de les preguntes amb resposta oral. La primera és la que formula l'Il·lustre Diputat del Partit Socialista Unificat de Catalunya, senyor Rafael Ribó, al Consell Executiu sobre la Ley de Medidas para la Reforma de la Función Pública. Invito el senyor Ribó a formular aquesta pregunta.

Tinguem present tots, no solament el senyor Ribó, que disposem de cinc minuts per formular la pregunta i dos minuts i mig per tornar a intervenir. Es poden acumular i es poden redistribuir.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, amb bastant menys temps del que disposem...

El Sr. PRESIDENT: Magnífic.

El Sr. RIBÓ: Senyores Diputades, senyors Diputats, senyor Conseller de Governació, amb tot el respecte per a la Cambra i personalment per a vostè, i alegrant-me de veure'l entre nosaltres en el nostre treball, voldria parlar molt breument de la Llei de Medidas Urgentes para la Reforma de la Función Pública, que en un dels seus apartats té una flagrant —al meu entendre— contradicció amb les competències autonòmiques, pel que fa a la funció pública. Si més no, tot el seu contingut ve inspirat, per la LOAPA, però amb una virtut, que ja venia indi-

cada en la sentència del Tribunal Constitucional, sobre la qual jo crec que massa gent va alegrar-se de forma autonomista perquè, si bé era per alegrar-se que servís per aturar la LOAPA, en el seu contingut indicava al mateix Govern: «us heu equivocat de vehicle, però podeu fer el mateix per altres costats», i ara s'està fent el mateix amb altres lleis, i aquesta n'és una. És una Llei que té elements, jo diria, encara més greus que la LOAPA pel que és de retallar les moltes competències en funció pública, però han triat bé el vehicle per aconseguir aquesta retallada.

Nosaltres considerem que hi ha una disposició addicional —que vostè sap perfectament quina és, la que es refereix a l'ensenyament—, que és el cas extrem d'aquest atemptat, però altres articles de la Llei, molts d'altres, també es podrien considerar de caràcter antiautonòmic. Sap —i n'estalvio a la Cambra la història, per fer honor al que m'he compromès davant el senyor President— que nosaltres vam intentar fer un recurs d'inconstitucionalitat junt amb el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Sap que, per raons formals a les quals no entrarem ara, no vam poder fer prosperar el recurs, perquè estàvem fora del termini de la Llei del Consell Consultiu, dins del termini de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional per fer el recurs.

Nosaltres vàrem fer aquesta pregunta aleshores al Consell Executiu, el qual podia haver fet el recurs, i vam fer a veure si, com ens imaginàvem amb un esperit típic del Consell Executiu de defensa d'autonomia es disposava a fer el recurs. La nostra sorpresa va ser que el Consell no va fer el recurs.

Estem en família, senyor Alavedra, estem aquí els Diputats, ens acompanyen algunes persones més, no hi ha mitjans de comunicació, pel que jo puc veure, no hi ha cap possibilitat ara de fer aquí grans discursos de cara a la galeria ni a fer espetec als mitjans de comunicació. Jo li demanaria..., vostè pot considerar aquesta pregunta per no formulada, perquè pot dir: «miri, reglamentàriament, senyor Ribó, la seva pregunta ha mort el dia 1 de novembre, que és quan vencia el termini de presentació del recurs; per tant, ja estem fora de termini, no té sentit». Però jo crec que vostè, i expressament vostè, que té una enorme capacitat política, no pot sortir amb aquest tipus de respostes i sap, perfectament, agafar el toro per les banyes i explicar-nos, planerament, tal com estem aquí en família, per què el Consell Executiu no va fer ús de la competència de recórrer la Llei de Funció Pública que atemptava l'Estatut d'Autonomia.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Governació té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Macià Alavedra): Senyor President, senyores i senyors Diputats, agraeixo al senyor Ribó les seves paraules de benvinguda en els treballs d'aquesta Cambra, i, evidentment, ell amb la seva intervenció, hàbilment, ja m'incita a no fer ús de l'aspecte reglamentari, perquè sap que en puc fer ús, evidentment. Jo no en faria ús si no fos —i ho faré molt poc— que, és clar, fa un mes el senyor Ribó, des d'aquesta tribuna, ens va donar una lliçó al Consell Executiu —i les lliçons sempre són d'agrair— sobre el que és una interpellació, sobre el que és una pregunta; fins i tot, ens va dir: «expliquin-li a aquest senyor Conseller el que és una interpellació, i la diferència que hi ha amb una pregunta.» I

ens va citar —per demostrar la seva erudició parlamentària— el Parlament Britànic amb el *question time*, que és una cosa que sempre queda molt bé, fer referència del parlamentarisme britànic, i, aleshores, ens va definir què era una pregunta. I ara, curiosament, veig que vostè fa una pregunta que converteix en una sollicitud de debat, que jo no defujo, perquè no em vull refugiar en aspectes reglamentaris. Però les preguntes, senyor Ribó, són aquelles que es poden contestar amb un sí o amb un no, perquè fan referència a un fet concret o a una situació. I, per tant, jo aquí li podria dir a la seva pregunta: pensa el Consell Executiu recórrer la Ley de Medidas para la Reforma de la Función Pública?, no. Però no caldria ni tan sols que l'hi digués, perquè, a més a més, com vostè molt bé ha dit, ja ha passat el termini. Això és un petit toc que, senyor Ribó, jo li havia de fer contestant a aquella lliçó que vostè ens va donar, perquè, és clar, les lliçons tornen un dia o altre.

Miri, nosaltres aquesta Llei, la vam negociar. La vam negociar perquè, com vostè sap, el President del Govern, en el seu discurs sobre la situació política general, no d'aquest any, sinó de l'anterior, va fer un oferiment als Grups parlamentaris per negociar els punts importantíssims de l'article 143.1 i 8, i els fonamentals són els que fan referència a la Llei de Bases de la Funció Pública —i aquesta Llei conté algunes bases— i a la Llei de Bases de Règim Local. I nosaltres, com a Govern de la Generalitat, i Minoria Catalana, que són els partits que donen suport aquí al Grup de Convergència i Unió, els mateixos en el Govern de la Generalitat, hem acceptat aquest oferiment de negociació. I amb la Llei de la Funció Pública crec que hem obtingut coses importants per a l'autonomia, i amb la Llei de Bases de Règim Local, també.

El que passa és que quan es negocia amb un Grup que té 202 Diputats sobre 350 i que, per tant, té la majoria absoluta, evidentment la negociació, al final, no tota et satisfà. No tota et satisfà, però l'acceptes globalment, perquè tu, d'aquesta negociació, en treus unes coses que creus positives per a l'autonomia. I, evidentment, de la Llei aquesta de Mesures de la Funció Pública, no tot ens agrada, no tot ens agrada però creiem que té aspectes positius. Jo només li citaria el fet de poder regularitzar els contractats administratius, i li diré que, a més a més, el Govern Basc i el Grup parlamentari Basc va tenir una situació i una posició igual a la nostra.

Ara, això no vol dir que, en acceptar bàsicament una llei, es renunciï a interposar un recurs d'inconstitucionalitat, si creiem que conté elements d'inconstitucionalitat. Però nosaltres creiem que tenim altres elements de defensa, que jo intentaré explicar. De totes maneres, si aquesta Llei és inconstitucional o no, senyor Ribó, tindrem ocasió de veure-ho, perquè el senyor Fraga i el senyor Verstryngge consideren que és inconstitucional, pels motius, també, de la Disposició addicional sobre ensenyament a la qual vostè ha fet referència i aporten els mateixos arguments que vostè aporta i que he llegit en algun mitjà de comunicació, i el Grup Popular sí que ha interposat, per aquests mateixos motius de vostè, recurs d'inconstitucionalitat. Per tant, tindrem ocasió de veure com es pronuncia el Tribunal Constitucional. Ara, el Consell Executiu pensa interposar i podrà interposar conflicte positiu de competències si l'Administració central pretén que el desenvolupament de les bases a nivell reglamentari, que és del que tracta la Disposició addicional quinzena, es pensés fer obligatori per a

la Generalitat. No pretenc avançar esdeveniments, però li puc dir que si això succeís interposaríem els recursos corresponents; en aquest cas, conflicte positiu de competències.

Hi ha altres qüestions que ens preocupen. Miri, quan el Govern aprovi els criteris de coordinació per a la programació de les necessitats de personal o per als plans d'oferta d'ocupació, que és l'article tercer, e) i f)... Ens preocupa l'article 13, tercer, quan el Govern central fixi els continguts mínims per homogeneïtzar el registre de personal. Ens preocupa l'article 19, tercer, quan l'Institut Nacional d'Administració Pública exerceixi les tasques de col·laboració i cooperació amb centres de formació de funcionaris d'altres Administracions públiques. En aquests temes si el Govern central anés més enllà de fixar uns criteris de coordinació, coordinació que la Comunitat Autònoma no pot fixar per al conjunt de Comunitats Autònomes, si anés més enllà interposaríem conflicte positiu de competències.

I sobre la Disposició addicional quinzena, el seu apartat tercer diu: «que el Govern desenvoluparà les normes bàsiques de promoció dels funcionaris dels actuals cossos i escales dependents del Ministeri d'Educació i Ciència»; els que depenen d'ells. Entenem que si el Govern central aplica aquestes reglamentacions als seus funcionaris, pot estar en el seu dret; però si ho volgués fer aplicant-ho automàticament als funcionaris dels cossos docents de la Generalitat, seria el moment en què decidíem probablement interposar els corresponents conflictes positius de competència.

Sobre aquest tema jo li vull recordar el que diu el punt novè d'aquesta mateixa Disposició transitòria quinzena, que és l'aspecte principal, com vostè assenyalava, quan aquesta disposició assenyalava que, d'acord amb les competències en matèria educativa, les Comunitats Autònomes ordenaran la seva funció pública docent, de conformitat amb l'establert en aquesta Disposició.

Creiem que no tindria sentit parlar d'ordenar la funció pública docent si el que realment volgués dir és que la Generalitat ha de limitar-se a complir o bé a acceptar el que el Govern central determinés d'una manera reglamentària. Per tant, creiem que això no ens afecta, i si pretengués l'Administració central que ens afectés, aleshores seria el moment en el qual interposaríem el recurs de conflicte positiu de competències.

Em sembla que amb això he contestat no a la pregunta del senyor Ribó, pregunta que es contesta sola, sinó que he contestat a la intervenció del senyor Ribó.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ribó vol tornar a intervenir?

El Sr. RIBÓ: Senyor Macià, el retard d'aquesta pregunta vostè sap perfectament, i jo ho he citat, venia motivat per l'ajornament de preguntes donada l'acumulació de punts en aquest apartat dels ordres del dia. El *question time*, que vostè coneix tan bé com jo, o millor, sap que és una cosa molt ràpida, diària; seria bo que es pogués instal·lar una cosa similar en aquest sentit. Jo m'he exposat en el toc, en el petit toc que vostè ha fet, m'he exposat, segur a més que m'ho faria un pes pesant del debat parlamentari com és vostè, que sap perfectament utilitzar tots els recursos —i dic pes pesant en el sentit més positiu de la paraula—, m'he exposat perquè crec que valia la pena, que valia la pena per aconseguir el que crec que en part he aconseguit per defensar l'Estatut.

Em sembla una broma, i de mal gust, confondre els motius que jo argumento amb els que s'han argumentat en un altre recurs, que aquest sí que està presentat, contra la Llei, perquè sap perfectament que jo no coincideixo, en absolut, amb els motius per què ha fet aquell Grup recurs, entre els quals no entra la defensa de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. No hi entra, senyor Macià Alavedra, hi entra l'ensenyament per altres conceptes.

Però, bromes d'aquestes a part, jo m'hi exposava perquè vostè sap, senyor Alavedra, que la Disposició addicional quinzena afecta tots els funcionaris, no només els dependents del Ministeri d'Educació i Ciència. I estic molt content, i ho dic amb tota la sinceritat del qui encara creu en l'autogovern de Catalunya, estic molt content que el «probablement» que vostè ha dit des d'aquesta tribuna —que ha dit només «probablement»— es pugui transformar en un compromís seriós del Consell Executiu de fer recurs de competències quan, si s'escau, el Govern central desenvolupi reglamentàriament el que ens toca a nosaltres, i a nosaltres en el sentit més precís de la paraula, referint-ho en aquesta Cambra, sobre la funció pública. Per això sol valia la pena exposar-se al seu terrible foc parlamentari, senyor Macià Alavedra, i per la qual cosa jo estic satisfet.

Vostè avança un altre debat, ja, el de la Llei de Bases de Règim Local. Potser ho avança perquè sap, i no és cap secret, que hi ha també, com a mínim, dos Grups en aquesta Cambra que aquesta vegada no cometran l'error —que era un altre error que em podria haver retret— molt més important que no pas el que vostè ha retret de passar-nos el termini de la Llei de Funció Pública. Sap que estem a l'aguait que si via negociació —que és una paraula que té dos cantells, la negociació—, es consagra en la Llei de Bases de Règim Local com de moment, passada pel Congrés de Diputats, vots del PSOE i vots de Minoria, s'hi han consagrat uns principis, entre d'altres en funció pública, que poden minvar les competències autonòmiques, amb una interpretació diferent i sense l'enorme responsabilitat de govern, nosaltres —l'altre Grup la té en part— plantejarem recurs d'inconstitucionalitat. I, en aquest cas, sí que esperarem el Dictamen del Consell Consultiu, i esperem que el portaveu de Convergència i Unió, en aquest cas, ens contesti amb la valentia que ens ha contestat vostè, no fent de funàmbul, com van fer vostès, quan en la Llei de Pressupostos de l'Estat del 82, vostès, per una estranya governabilitat de l'Estat, van impedir des d'aquesta tribuna que fos portada al Tribunal Constitucional per raons d'inconstitucionalitat d'atemptar contra l'Estatut.

Per això repeteixo, senyor Macià, moltes gràcies, molt agraït, i espero que el que ha dit probablement —és l'únic matís que jo hi afegiria— sigui un compromís ferm, si es compleix el que vostè mateix ha dit des d'aquesta tribuna.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula. Tingui present que té un minut i mig a la seva disposició.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, seré molt breu, perquè, evidentment, no entraré en el debat ara de la Llei de Bases de Règim Local, que encara s'aparta molt més de la pregunta; si ja se n'apartava el seu plantejament, ara ja ens anem a un tema molt més allunyat, que em sembla que encara no ha passat pel Senat, per altra

banda. Però, vaja, jo només volia contestar un punt molt concret. Miri, jo he dit el «probablement» per aquella prudència política que s'ha de tenir sempre; ara, jo li vull dir més, perquè pugui estar més satisfet: si realment el desenvolupament reglamentari intenta aplicar-se als cossos docents de Catalunya, aquest Conseller que li contesta es compromet a plantejar-ho al Consell Executiu per interposar el recurs de conflicte positiu de competències.

Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu

sobre la construcció d'un col·legi públic al barri de Camp Clar, a Tarragona

El Sr. PRESIDENT: Passem a la segona pregunta, que han de formular al Consell Executiu sobre la construcció d'un col·legi públic al barri de Camp Clar de Tarragona els Diputats Il·lustres senyors Josep M. Abelló i Laureà Pérez i Ciudad, del Grup Socialista.

Quin dels dos és el qui ha de parlar? El senyor Laureà Pérez té la paraula.

El Sr. PÉREZ I CIUDAD: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, aquest és un problema que ve ja d'una mica llarg, del qual el senyor Conseller d'Ensenyament ja està assabentat, però que veritablement, volíem un aclariment i fer unes puntualitzacions sobre aquest problema. En els pressupostos de la Generalitat de l'any 1982 hi havia una partida d'uns 60 milions de pessetes destinats a la nova construcció d'aquest col·legi, que especificarem que avui ja es diu col·legi del Mediterrani, i no Camp Clar, i que la resta, sobre uns 21 milions més, era per a l'acabament de l'obra l'any 1983.

Estem al novembre del 84, i aquest col·legi està, evidentment, endarrerit. Un col·legi que està ubicat en un barri dels diversos barris que té Tarragona; un barri amb una sèrie de dificultats grandioses, degudes a la seva pròpia problemàtica; un barri dels darrers que s'han fet a Tarragona, un barri on el 72% de la població està a l'atur, un barri on hi ha hagut una integració de diferents procedències socials, i que, evidentment, és un problema continu, ateses les característiques i les dificultats amb què avui dia ens trobem. Evidentment, en aquest barri fa falta l'escola amb una urgència grandiosa, una escola que tothom ens pensàvem que, com a mínim, aquest setembre hauria començat el seu curs, que hauria començat a fer la tasca a la qual estava destinada, però que l'obra està molt endarrerida; ves si està endarrerida que en aquest moment només hi treballen tres persones, amb la dificultat, segons l'empresa, que de les certificacions que haurien d'haver cobrat enguany, 1984, uns 30 milions i escaig, només n'han cobrat 3. Sorprenent és quan el senyor Conseller, a la primera quinzena d'abril d'aquest any, en unes declaracions fetes a la premsa de Tarragona, diu que a Tarragona ha invertit 1.000 milions de pessetes. Quedem molt sorpresos quan, evidentment, no hi ha hagut aquesta inversió a Tarragona capital de 1.000 milions de pessetes, i que la Generalitat, o la Conselleria, hagi desviat 80 milions destinats a aquest col·legi.

És el primer col·legi que ha fet aquesta Conselleria o aquesta Generalitat a Tarragona, perquè el primer que es va fer era el col·legi del Serrallo, i quan li van ser transferides les competències, se li va transferir la partida econòmica de 39 milions de

pessetes per a la construcció del col·legi del Serrallo. Per tant, han de treure aquests 39 milions de pessetes, i veurem que la Conselleria, a Tarragona, ha fet una inversió durant els anys 81, 82 i 83, en noves construccions, de 85 milions de pessetes, cosa que l'Ajuntament, només per al manteniment i reparacions d'inversions que hauria hagut de fer la Generalitat, ha hagut d'emprar 94 milions de pessetes.

Jo, senyor Conseller, li voldria exposar una mica el problema que hi ha hagut amb aquest col·legi. Quan es va acabar el curs el juny d'aquest any, la Conselleria sabia que no hi havia col·legi, i vostès van acceptar la matriculació de 518 nens i nenes en aquest col·legi. I va arribar l'1 de setembre, i aquests nens i nenes no tenien col·legi, i a còpia de protestar i a còpia de fer unes manifestacions i a còpia de tallar carreteres, al final es va poder saber on anaven ubicats aquests nens i nenes amb la distribució següent i amb les conseqüències pertinents: dotze aules a l'institut de Camp Clar, dues aules a una escola bressol de l'Ajuntament, tres aules al col·legi dels Àngels, i una aula al col·legi Camp Clar. En total són divuit aules; el nou edifici serà de setze aules. En aquest moment ja, convenci'm, senyor Conseller, a veure com posem aquestes dues aules de més en el nou edifici.

Però quines conseqüències té aquesta distribució? Aquesta distribució té les conseqüències següents: l'institut de Camp Clar, senyor Conseller, no ha pogut incrementar els cursos de COU, perquè no té aules, ja que estan ocupades per aquesta distribució; l'Ajuntament no pot disposar de dues aules per ubicar els nanos del barri de Camp Clar, un barri molt precari, com ja he dit; i el col·legi dels Àngels té tres aules distribuïdes pels passadissos perquè no té lloc on posar-los —el mateix que li passa al col·legi Camp Clar.

El Sr. PRESIDENT: Prego a l'Il·lustre senyor Diputat que tingui present que els seus cinc minuts de la seva primera intervenció s'han escolat ja.

El Sr. PÉREZ I CIUDAD: Acabo en un moment.

Dit això, senyor Conseller, m'agradaria que vostè em digués què se n'ha fet d'aquesta partida, d'aquests 80 milions, que van ser aprovats en els pressupostos de la Generalitat en aquest Parlament, i que, evidentment, no han estat inclosos en l'obra d'aquest col·legi, ja que aquest col·legi hauria d'haver estat acabat l'any 1983, i, a la vegada —i acabo—, exposar-li per quin motiu es va endarrerir la posada de dues escoles en uns terrenys que pertanyien a la Generalitat, concretament havien estat cedits a la Conselleria de Justícia, i per poder-los fer servir la Conselleria d'Ensenyament es va demanar que demanés els terrenys l'Ajuntament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, una resposta molt ràpida, com deia el senyor Macià: els diners que estaven reservats a la partida d'inversions es van gastar en inversions. Probablement, no en aquesta escola, si no es va completar, però es van dedicar a inversions.

Una altra cosa. Vostè ho sap, i no ho ha dit, que l'obra estava en el Pressupost del 82, això sí que ho sap i ho ha dit, però que l'empresa constructora adjudicatària va renunciar, i vostè sap que quan una empresa renuncia, això planteja un problema, i

es va fer un nou concurs d'adjudicació, i l'obra no va iniciar-se fins al curs 83. Vostè ho sap, i tampoc no ho ha dit, que hi va haver problemes en l'acte de comprovació de replantejament, perquè hi havia hagut una modificació del terreny a causa que s'havien dipositat unes runes, però aquests problemes van resoldre's, i actualment l'obra està en construcció per l'empresa adjudicatària, d'acord amb l'anualitat corresponent. En tot cas, està previst que les obres hagin finalitzat abans de l'inici del curs 1985-1986.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Diputat vol tornar a intervenir?

El Sr. PÉREZ I CIUDAD (*de l'escó estant*): Des d'aquí l'escó, senyor President. Bé, senyor Conseller, jo estic conforme amb part del que m'ha dit, i hi ha hagut una cosa que és el que més em satisfà, i és que espero que aquest proper setembre, el setembre del 85, i espero que ara, quan em contesti, m'ho ratifiqui, és que es començarà el curs en aquella escola, i que, evidentment, no hi haurà manca d'aules ja que és un edifici nou.

Per altra banda, jo no li he dit a vostè que hagin desaparegut les inversions d'aquest col·legi, ja li he dit que no havien anat a aquest col·legi. Si vostè les ha destinat a unes altres obres, és problema de la Conselleria no haver-les posat allà. El meu problema i el problema, concretament, d'aquell barri és que no hi ha les escoles que havien d'haver tingut el setembre, o, a tot estirar, el setembre d'aquest any 1984, cosa que la Conselleria no ha aconseguit. Vostè em dirà que té cinquanta mil raons; els pares i aquell barri en tenen cinquanta mil més de les que vostè em pugui donar.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (*de l'escó estant*): Senyor President, senyor Conseller, senyors Diputats, sí, és clar que hi ha raons, i quan hi ha raons perquè passa una qüestió com la que ha passat amb aquesta empresa, quan hi ha un replantejament del terreny, tot això són raons que jo comprenc que als pares els intranquillitzi, però que estic convençut que les senyores i els senyors Diputats comprenen. És a dir, el do de poder resoldre els problemes insolubles no és un do ni que tingui aquest Conseller ni que tinguin les empreses constructores. Per tant, estem sempre subjectes a totes aquelles vicissituds que ben sovint es plantegen i que són difícils de resoldre. Això passa amb escoles i passa amb altres elements de la vida, algunes vegades d'ordre material, i altres, també, d'ordre personal.

Moltes gràcies, senyor President.

Pregunta

a l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre l'enllaç de la carretera C-253 i C-255 amb Calonge

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la tercera pregunta, que és la que formularà a l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre l'enllaç de la carretera C-253 i C-255 amb Calonge el Diputat Il·lustre senyor Jaume Veray, el qual té la paraula.

El Sr. VERAY: Moltes gràcies, senyor President. Il·lustres

senyores Diputades, Il·lustres senyors Diputats, jo, des de sempre, havia pensat i continuo pensant que quan es fa un expedient d'expropiació és precisament per treure els problemes, i vaig quedar tot sorprès llegint en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* una resposta per escrit a una pregunta formulada per Diputats del Grup Socialista de la província de Girona, quan l'Honorable Conseller de Política Territorial deia el següent: «La segona fase correspon a la construcció del tram entre l'esmentada variant i Calonge, obra adjudicada per un import de més de 557 milions de pessetes, i l'adequació de la qual ja s'ha iniciat, estant previst el seu acabament per al tercer trimestre de 1985, si les dificultats d'expropiació de terrenys i serveis afectats que sorgiren inicialment, i que ara mateix estan ja en via de solució, no obliguen a un petit retard sobre aquella previsió inicial.»

Per això, basant-me en això, jo, la pregunta que faig a l'Honorable Conseller és la següent: quines són les dificultats d'expropiació, i en quina mesura repercutiran en el cost de l'obra?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Xavier Bigatà): Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, perquè aquesta, Il·lustre senyor Diputat Veray, és una pregunta molt puntual. De fet, no hi ha un entrebanc important en aquesta obra; el que sí que es va produir, i algunes vegades es produeix, és el fet que en les expropiacions, al seu moment, normalment es parteix del llistat que dona el mateix ajuntament afectat o els ajuntaments afectats, els llistats sobre el parcel·lari que s'ha elaborat quant a les possibles expropiacions. Moltes vegades es produeixen diferències entre els noms i cognoms producte de transmissions patrimonials o hereditàries que s'hagin pogut produir. Aquesta no és una dificultat extraordinària, que normalment, feta la comunicació per informació pública, després es refà, i, en tot cas, no hi ha problema. En el que sí que moltes vegades tenim veritables problemes, que endarrereixen l'ocupació dels terrenys als efectes de fer l'obra al seu moment i en els seus terminis, és la problemàtica dels serveis afectats, serveis afectats que, com les senyores i els senyors Diputats saben, és tota la qüestió d'aquella línia elèctrica, de la línia telefònica, que, per exemple, les senyores i els senyors Diputats saben que últimament això s'ha arranjat, però moltes vegades per segons quin tipus de línies telefòniques, en una nova reestructuració que es va fer de la Companyia Telefònica Nacional d'Espanya, s'havia de decidir des de Saragossa; vostè imagini's un problema de servei afectat en una carretera, per poder-hi treballar, que hi hagi aquest tipus de problema.

Però, en aquest cas concret, que podríem dir que és el tram —per entendre'ns— de Palamós a Calonge, les dificultats que hi va haver al seu moment, les unes van ser d'aquests serveis afectats, les altres, que ja s'han solucionat, i les altres que el fet d'alguns dels titulars que constaven inicialment en la llista de possibles afectats d'expropiació, en aquest cas, no corresponien als vertaders titulars registrals, per entendre'ns.

Però això s'ha arreglat, s'ha arreglat; en aquest moment, del 90% dels afectats d'expropiació hi ha l'acta de mutu acord, hi ha l'acta d'avinença. Quant a la resta, pel que fa esment al terme municipal de Calonge, en allò que fa referència al terme

municipal de Palamós, el dia 5 del mes que ve s'arriba a un acord amb tots els seus propietaris, no hi ha cap tipus de problema i, malgrat aquestes qüestions, han pogut complir la despesa de l'annualitat que hi havia compromesa i prevista, perquè les obres s'han endegat —com vostè sap molt bé— l'any 84, que és de 61 milions de pessetes, que ja s'han certificat.

De tota manera, i acabant també amb la qüestió puntual de la seva pregunta, li haig de dir que, en aquest cas, no afecta el cost total de l'obra, ja que els preus unitaris d'una obra de contracte són els que s'estableixen en el moment de la seva llicitació, llevat que, pels motius que sigui, l'obra es paralitzi totalment durant més de sis mesos, cas en el qual el contractista tindria dret a una indemnització per atur parcial de les obres, però aquesta circumstància no s'ha donat en el cas present perquè, li ho repeteixo, s'han pogut solucionar aquests problemes de serveis afectats i d'expropiacions, i també s'han pogut certificar aquests 61 milions de pessetes, que corresponien al 81-84.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Veray vol tornar a intervenir? (Pausa.)

El Sr. VERAY: Jo només perquè, és clar, jo vaig llegir problemes. Ja suposava que no n'hi hauria i el senyor Conseller sap per què: perquè jo sóc un dels afectats, i no n'hi ha hagut.

Ara bé, jo el que sí que li voldria explicar és que, quan es fa un expedient d'expropiació, s'ha d'anar amb compte amb qui són els titulars i no fixar-se en allò del cadastre, perquè les contribucions van a nom donat d'un, i el qui ho té registrat és un altre. I, això, si allà no ha passat, francament no ha passat perquè hi ha hagut alguna persona —no jo— que ha anat a veure'ls un per un i els ha dit: «Escolteu, no feu res, no feu res», perquè, si ells haguessin volgut, vostè sap molt bé que li paralitzaven l'obra.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Des de l'escó, senyor President. Bé, jo entenc els raonaments que l'Il·lustre senyor Diputat ens ha explicat; en tot cas, el que jo li volia dir és que sempre, en aquestes qüestions, es fa la informació pública corresponent amb els noms, que després és quan —precisament per la informació pública que es fa— es poden corregir aquestes possibles deficiències o errors que es produeixen en el cadastre, com vostè ha dit molt bé.

En tot cas, el que hem de celebrar, tal com vostè deia i jo mateix he explicat en aquesta Cambra, és que s'han solucionat aquests petits problemes, i, en tot cas, espero i desitjo que puguem realment inaugurar aquesta obra —tal com jo deia en la resposta a un Il·lustre Diputat socialista d'aquesta Cambra— dintre del tercer trimestre de l'any 85.

(L'H. Sr. Armet s'aixeca per parlar.)

El Sr. ARMET (de l'escó estant): Per a una qüestió d'ordre que em sembla que és important, i suposo que el Conseller no tenia cap responsabilitat en el tema, i, possiblement, el Diputat estava desinformat sobre el tema.

El Reglament assenyala que no es poden fer preguntes que tinguin a veure amb qüestions d'índole particular o personal i, per tant, em sembla que s'ha comès un error dins d'aquest punt de vista. Però com que segurament, evidentment, la

Mesa no ho sabia i el Diputat no ho sabia i el Conseller no tenia per què saber-ho, simplement un aclariment en aquest sentit, eh?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo voldria dir, en descàrrec de la Mesa, que la Mesa desconeixia que es tractava d'un afer d'interès particular.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre les reunions del Consell de la Comunitat de Treball dels
Pirineus*

Bé, passem ara a la pregunta següent. Cal dir que aquesta pregunta número 4 havia estat formulada pel senyor Ganyet, l'Il·lustríssim Diputat senyor Ganyet, que, com vostès saben, és també Alcalde de la Seu d'Urgell, i que, retingut per obligacions del seu càrrec, ha demanat la posposició d'aquesta pregunta, cosa a la qual la Presidència ha accedit. Per això, doncs, aquesta pregunta queda posposada.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre la instal·lació de la presó a Can Ribes o a Can Fontet*

I passem ara a la pregunta número 5, que formula al Consell Executiu sobre la instal·lació de la presó a Can Ribes o a Can Fontet, que formulen els Diputats senyors Joan Oliart, Carlos Cigarrán i Romà Planas, del Grup Socialista.

El senyor Cigarrán té la paraula.

El Sr. CIGARRÁN: Señor Presidente, sufridas y sufridos señores Diputados que quedamos aquí, ya escuchando la última parte del punto del orden del día, unas breves consideraciones que el preámbulo de la pregunta ya contienen; hay una constatación en el inicio de la pregunta, que dice que el Estatuto de Autonomía, nuestro Estatuto de Autonomía, en su artículo 9.9 establece competencia exclusiva de la Generalidad en ordenación del territorio de litoral, urbanismo y vivienda, y que los servicios de estas competencias han sido traspasados hace tiempo. Una constatación que todas las señoras y señores Diputados tienen pero que es importante para hacer las consideraciones siguientes.

En cuanto a política penitenciaria, han sido también los servicios traspasados de política penitenciaria, aunque el caso concreto de la construcción de un módulo penitenciario en la Roca del Vallés ha sido, todavía es competencia, la construcción de este módulo, del Ministerio de Justicia, básicamente dado que es un módulo para absorber el exceso de población reclusa de otros centros ya existentes, fundamentalmente de la Modelo de Barcelona.

Estos dos hechos constatables, y que creo que los miembros del Consell Executiu no desmentirán de que son así, nos dan la conclusión de que si la Administración central no tiene competencias en política territorial, competencias que han sido traspasadas ya antes que el gobierno del señor Pujol, no éste sino el anterior, se hiciera cargo del Consell Executiu. Si, además, las competencias de política penitenciaria ya son de la Generalitat, y la gestión, incluso posterior, de este módulo penitenciario va a ser competencia de la Generalitat de Catalunya és lógico pensar que la ubicación de este módulo es competencia de la Generalitat de Catalunya, y que para determinar esta ubi-

cación han de tenerse en cuenta criterios, unos criterios que debieran ser, formar parte de un plan director territorial de Cataluña, que no se ha hecho en los cuatro anteriores años, que todavía está pendiente, pero que el Consell Executiu tiene la obligación de tener unos mínimos criterios para establecer una política territorial para los servicios básicos que la sociedad catalana necesita. I es lógico pensar también que para poder establecer la ubicación de este módulo penitenciario deben de existir unos estudios previos, estudios que hagan referencia a las repercusiones sociales y económicas que tiene el establecimiento de un módulo en una población determinada, o en una comarca determinada; estudios también que prevean las necesidades complementarias de servicios, dado que se va a producir un aumento de población. Necesidades de escuelas: yo creo que el señor Guitart lo necesitará en sus estudios incluso para el Plan cuadrienal, y no quiero hacer referencia al señor Guitart que le ha tocado el día hoy, pero creo que para hacer el Plan cuadrienal tendrá que contar con las escuelas que necesite en la comarca del Vallés, el aumento que se prevea a ese nivel. Necesidades de transporte, de otra serie de servicios, cuyos estudios yo creo que la Generalitat tiene la obligación de tener para poder definir la ubicación del módulo en una zona o en la otra.

Dado que este es un tema de gran inquietud en la población de la zona, en la población del Vallés Oriental en general, pero, básicamente, en la población de los municipios más afectados, el municipio de la Roca, y de los municipios más colindantes con el municipio de la Roca, el municipio de Granollers y el de Cardedeu, y que esta inquietud se transforma a veces en manifestaciones, a veces no. Yo creo que los miembros del Consell Executiu conocen muchas manifestaciones al respecto; por intentar buscar en algunos casos fincas alternativas, se hace la compra de una finca denominada Can Ribes en un momento determinado con el patrimonio general del Estado, y a continuación se ofrecen fincas alternativas; eso crea problemas, crea problemas precisamente, a nuestro juicio, por esta falta de información.

Jamás desde el Consell Executiu de la Generalitat se ha dado una información clara a la población de cuáles eran las repercusiones sociales, económicas y de necesidad de servicios que iba a tener la zona afectada por la implantación de una cárcel, por la implantación de un módulo penitenciario. Y, ante la falta de información, en la población de la zona pues se puede hacer cualquier tipo de especulación. Aquí puede ocurrir, bueno, pues, que aumente la delincuencia, que aumente el tráfico de drogas, qué tipo de problemas vamos a tener aquí, vamos a tener muchas fuerzas de orden público. La gente no tiene respuesta a esto; no la tenemos tampoco los Diputados que hacemos la pregunta, por eso preguntamos al Consell Executiu si existe ese estudio; si existe ese estudio, si se ha influido, si se ha tenido una decisión de gobierno a la hora de decidir dónde se va a implantar el módulo penitenciario, y, dado que este estudio, por lógica —a nuestro juicio—, debiera de existir, si ahora hay una alternativa como la alternativa de Can Fontet, si se ha previsto cuál es la variación dentro de este estudio. Es decir, si las escuelas que se preveían en un sitio van a ir a otro, si el aumento de conflictividad o de delincuencia puede aumentar en una población más que en la otra. Cuál es esa variación.

Yo creo que esta es una pregunta, a nuestro juicio, de contestar claramente sí o no; si existe el estudio, y si hay unas repercusiones, un estudio de las repercusiones, de variación de la alternativa en función de que sea en un sitio o en el otro.

Muchas gracias.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Justícia té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols): Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, els plantejaments que han precedit la pregunta concreta que passo a contestar contenen —al meu criteri— alguna inexactitud que passaré per alt, en honor de la brevetat, a causa també de la «premura» de temps i per poder cenyir-me a la resposta d'aquesta pregunta concreta en si mateixa.

Pregunta que fins i tot en la seva formulació entenc que ha estat una mica alterada en relació amb la que va presentar-se per escrit. Dic això perquè el que es pregunta en realitat és si el Consell Executiu de la Generalitat ha previst les repercussions d'ordre social, econòmic i les necessitats de servei que comporta la construcció d'una penitenciària a Can Ribes o a Car Fontet, de la Roca.

Es tracta, doncs, de si hi ha previsions o no en aquest ordre. Jo he de contestar categòricament que sí, que el Consell Executiu ha contemplat i ha previst aquestes repercussions que afecten principalment diferents ordres: l'habitatge, per raó dels habitatges requerits per als funcionaris al servei de la presó; les escoles, per als fills i familiars en edat d'escolarització dels mateixos funcionaris; els mitjans de transport, els visitants de tot ordre, familiars dels reclusos, advocats, jutges, etcètera determinats serveis, sobretot d'emergència, quant a, per exemple, possibles sinistres, incendis, epidèmies, i també respecte a la seguretat ciutadana de la zona.

Ara bé, aquestes previsions, sobre les quals s'han contemplat possibles solucions i que estan en estudi, cal aprofundir les. Però aquest treball d'aprofundiment està supeditat al fet que, en definitiva, s'elegeixi el projecte que s'adoptarà i que es decideixi també quina serà la ubicació final del complex penitenciari.

Dic això perquè, d'alternatives, se n'han donat últimament moltes, i, com és lògic, cada una, cada suggeriment, cada alternativa de l'Ajuntament de la Roca no pot merèixer la realització de tot un pla adequat de serveis.

Es va parlar, en un determinat moment, de la finca anomenada de Can Prat, de la de Can Ribes, de la de Quatre Camins de la del Pla del Ramassà, de la de la Zona Franca que havia estat destinada als camions TIR i, últimament, apareix la finca de Can Fontet.

És cert, doncs, que, per entrar en l'ordre de les mesures en detall que cal prendre, és necessari que primer sigui decidit pel qui correspon —en aquest cas pel Ministeri de Justícia— quin és el projecte que s'adopta en definitiva i quina serà la seva ubicació. Perquè el projecte presenta encara dubtes, tant respecte al nombre de places penitenciàries com també a la mateixa composició del complex penitenciari.

Propugnem que el mòdul no passi de 336 places, cosa que comporta la supressió de tota una planta i disminuiria les 500 escaig inicialment previstes a la xifra que acabo de donar. Sobre aquest tema no hi ha un pronunciament definitiu. I, naturalment, el nombre de places de reclusos repercuteix en

nombre de funcionaris i en tots aquests serveis que es requereixen per a, en un cas, més de 500 i, en un altre cas, 300, aproximadament.

I també està prevista en el projecte inicial la construcció dels habitatges dels funcionaris que han d'estar al servei de la presó —projecte que també en aquest punt no ens satisfà, ja que pensem que aquest és un sistema que perpetua la idea dels *ghettos*, de l'aïllament del funcionari, en aquest cas penitenciari, i que s'hauria de deixar que els funcionaris visquin lliurement en tota la zona de l'entorn del complex penitenciari, tema de què també s'ha parlat i s'ha negociat amb el Ministeri de Justícia sense que s'hagi arribat a una solució definitiva.

I, a l'últim, existeix el problema de la ubicació definitiva, perquè, encara que les distàncies entre les diferents alternatives que s'han proposat no són moltes, sí que en l'aspecte estrictament local poden comportar algunes previsions i algunes mesures a prendre de tipus diferent.

Cal, doncs, esperar. S'han previst, s'han fet estudis i hem d'esperar, per arribar al detall, que es decideixin aquests dos temes: el projecte i la ubicació definitiva.

Però vull dir que, en tots els casos, en tots els casos es compta ja amb dos factors que crec que han de facilitar la labor del Consell Executiu a l'hora que s'hagi de posar en funcionament aquesta penitenciària. Vull dir que, per un cantó, comptem amb l'avantatjosa situació de la població de la Roca, pel que fa al transport, al transport públic, tant per la seva proximitat a l'autopista —proximitat de què gaudeixen tant la finca de Can Ribes com, sobretot, la de Can Fontet—, com per la seva proximitat, també, a les estacions de la RENFE de Granollers i de Cardedeu. I, després, i això és important...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, perdó, Honorable senyor Conseller, està traspassant el temps que tenia reservat, eh?

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Em limito, doncs, a dir que, per altra part, el suport que ha de donar Granollers a l'establiment, vagi on vagi de la població de la Roca, on es disposa d'habitatges sobrants, on s'estan construint escoles...

El Sr. PLANAS (*de l'escó estant*): No és veritat!

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: ...i on hi ha també serveis de base d'ordre sanitari, d'extinció d'incendis i de servei d'ambulàncies, quan es conegui amb detall el...

(*Remor de veus en un sector de la sala.*)

El Sr. PRESIDENT: Perdó. Senyor Diputat, prego que no interrompi l'orador. Endavant.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Quan disposem, en definitiva, del projecte que s'adoptarà i de la seva ubicació exacta, es potenciaran aquests mitjans i es crearan els que facin falta per a l'adequat servei d'aquesta penitenciària.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Cigarrán vol tornar a intervenir?

El Sr. CIGARRÁN: Sí, senyor President. Señoras y señores Diputados, señor Conseller de Justicia, yo le agradezco el esfuerzo que ha hecho por intentar contestar a mi pregunta, pero yo creo que en el fondo de la cuestión, usted no ha entrado.

Esta pregunta es una pregunta que puede contestar usted, como miembro del Consell Executiu, pero si no estoy mal informado el Consell Executiu éste tiene también un Conseller de Política Territorial y Obras Públicas que creo que tendría

algo que decir sobre el tema. Mire usted; usted me ha dado una serie de explicaciones de que existen unos estudios sobre viviendas, sobre escuelas, etcétera, sobre unas repercusiones sociales que no ha concretado, pero, incluso hay dos cosas importantes: que usted cree que deben de ser 336 las personas que han de estar allí, los reclusos que han de estar allí, pero dice que hay que esperar, que hay que esperar. ¿Esperar a qué? ¿A que decidan otros su ubicación? Eso es lo que no me ha aclarado, señor Conseller. No me lo ha aclarado. Es decir, en virtud de esos estudios, ¿tiene un criterio, el Consell Executiu, de cuál es su ubicación más adecuada? Porque es que no es un tema personal ni de los Diputados que hemos hecho la pregunta. La población afectada, de la Roca, de Cardedeu i del Vallès en general, quiere más claridad sobre el tema. Si se producen problemas, los problemas sociales se agravan, básicamente, en virtud de que la Generalitat no toma una decisión de gobierno clara, no toma una decisión de gobierno clara.

Usted me dice que está esperando que una Administración —que no tiene competencias sobre política territorial en Cataluña, y además no va a gestionar los servicios de esa penitenciària cuando esté construida— le diga a usted dónde va a ubicarse la prisión, y usted cargue con las consecuencias, como Consell Executiu, de que sea mejor o peor para la política territorial en conjunto de nuestra Comunidad.

¿Es eso lo que me está diciendo, o no me dice nada? O sea, la pregunta es clara; yo creo que el tema es un tema claro. Yo creo que ustedes han estado huyendo continuamente de tomar una decisión de responsabilidad de gobierno, que compete a este Gobierno autonómico; están huyendo continuamente de ello. Yo dudo de que ustedes no hayan tenido algo que ver en la decisión de la compra de una de las fincas. Pero supongamos que no hayan tenido nada que ver; aquí hay dos cosas: o no han tenido que ver o han tenido que ver.

Si ustedes no han tenido que ver nada en eso, es peor que si tuvieran que ver; si ustedes han tenido que ver, han hecho una decisión de gobierno, equivocada o no, pero han hecho un acto de gobierno, de tomar la decisión de que es más adecuada ésta que la otra, en virtud de la política territorial, que es competencia de ustedes. Es más adecuada ésta que la otra. Ahora bien, si ustedes no han tomado esta decisión, que es lo que se desprende de su respuesta —están esperando para que en estos estudios alternativos se vea cuál es su ubicación definitiva—, quiere decir que ustedes no tienen un criterio sobre cuál es su ubicación definitiva, y ésa es una dejación de responsabilidad del Consell Executiu muy grave, muy grave. Porque yo le voy a decir una cosa —y termino, señor Presidente—, le voy a decir una cuestión: hay precedentes, en este Consell Executiu, de que cuando hay un tema conflictivo determinado que afecta a un ayuntamiento o a varios ayuntamientos y esos ayuntamientos se niegan, pero el servicio es necesario para la sociedad catalana, es el Consell Executiu el que decide. En la Ley de Aprovechamiento de Residuos Industriales —este Diputado ha sido ponente de esa Ley— se ha aprobado un artículo, el apartado 4 del artículo 11, que dice que los ayuntamientos tendrán que dar la licencia para la construcción de instalaciones de aprovechamiento de residuos industriales, pero como se prevé que algún ayuntamiento pueda negarse a ello, ese expediente, caso de denegación por el ayuntamiento...

El Sr. PRESIDENT: Perdoni, senyor Diputat, no solament

està traspasant de molt el temps que té reservat, sinó que, a més, se'n va del seu tema. Per tant, li prego que acabi de seguida.

El Sr. CIGARRÁN: Termino, señor Presidente, pero no me voy del tema; estoy dando un ejemplo conforme el Consell Executiu tiene que decidir ese tema.

El Sr. PRESIDENT: Pel camí dels exemples podríem anar molt lluny.

El Sr. CIGARRÁN: Termino en seguida, en un minuto. Quiere decir que ese expediente pasará al Consell Executiu y que el Consell Executiu decidirá. Por lo tanto, si hay conflictos en la zona, si hay problemas en la zona donde se va a ubicar ese módulo, lo lógico es que el Consell Executiu intervenga sobre el tema, lo lógico es que no se conteste como ha contestado el Conseller de Política Territorial a una carta enviada por los alcaldes de los tres ayuntamientos afectados, preguntando un dictamen sobre una de las ubicaciones y que se conteste que no se sabe nada sobre el tema.

Yo creo que esto queda poco claro, señor Conseller; no me ha satisfecho la respuesta. Creo que el tema de que el Consell Executiu se pronuncie sobre el tema, tenga los estudios adecuados y que esos estudios le sirvan para hacer una acción de Gobierno, queda claro que el Consell Executiu deja esa responsabilidad a la Administración central para después sufrir en Cataluña las consecuencias de su ubicación.

Gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument i amb tot el respecte per l'Il·lustre Diputat preguntant, he de dir-li que crec que l'he escoltat amb més atenció d'aquella amb què ell m'ha escoltat a mi. La pregunta formulada —i em veig en la necessitat de llegir-la— diu exactament: «Si el Consell Executiu ha previst les repercussions socials i econòmiques i les necessitats de serveis derivades de la instal·lació de la presó a Can Ribes o a Can Fontet».

Bé, el que ara pregunta —em penso que ha quedat clar a la Cambra— el senyor Diputat és si el Consell Executiu estima que és millor la ubicació de la presó a Can Ribes o a Can Fontet. Si el Diputat preguntant demana claredat i vol claredat, que formuli les preguntes també —amb perdó i amb tota la cordialitat, he de dir-l'hi— amb la deguda claredat, perquè el que se m'ha demanat és respecte a les previsions del Consell Executiu en relació amb un establiment penitenciari a Can Ribes o a Can Fontet. I la meua resposta era clara, que sí que s'han pres les previsions, però que fins que la ubicació estigui absolutament decidida i el projecte a adoptar definitivament definit no es poden prendre mesures alternatives que, per altra banda, si cada vegada que se n'ha presentat una haguéssim hagut de fer un pla especial, en portariem ja fets sis.

Crec, i estic en el ple convenciment que la Cambra ho ha de veure així, que he contestat la pregunta formulada sobre una informació concreta. El Conseller Alavedra ha explicat abans, molt encertadament, quin és el sentit i el contingut de les preguntes, i, per tant, aquí he de tancar-me. El senyor Diputat és molt lliure de formular, al seu moment, les altres preguntes que vulgui, amb la seguretat que el Conseller de Justícia o qualsevol altre Conseller del Consell Executiu de la Generali-

tat, inclòs el de Política Territorial, li donarà la resposta adequada i que ell i que tota la Cambra mereix.

Moltes gràcies, senyor President. Gràcies, senyores i senyors Diputats.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre l'ensenyament mitjà al Pallars i a Tremp*

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la pregunta següent, que és la que formula al Consell Executiu, sobre la situació de l'ensenyament mitjà al Pallars i a Tremp la Diputada Il·lustre senyora Marta Mata, del Grup Socialista. La senyora Marta Mata té la paraula.

La Sra. MATA: Senyor President, ho sento. Molt breument, el Pallars Jussà és una comarca de 12.000 habitants, el Sobirà en té 5.000; són dues comarques singularment desassistides quant a ensenyament mitjà públic, i s'ha produït un problema a la ciutat de Tremp, que és precisament el que ara voldria abordar.

L'any 81 es va signar un conveni entre la Conselleria d'Ensenyament i l'Ajuntament, un conveni relatiu al funcionament d'un centre no estatal de caràcter municipal a Tremp. En aquest conveni, el Govern de la Generalitat es comprometia a dotar el centre de professors, a atorgar una subvenció global per a despeses, a donar-los preferència per a obtenció de subvencions per al mobiliari, que els professors desenvoluparien l'ensenyament de la seva especialitat amb les mateixes retribucions que en l'ensenyament públic, que la corporació local contractaria el professorat necessari —sempre que les dotacions percebudes del Departament d'Ensenyament no fossin suficients—, etcètera.

Aquest col·legi municipal, de tota manera, estava situat —l'entitat titular n'és l'Ajuntament de Tremp—, però està instal·lat dintre el local del Col·legi Diocesà Pius XII; té arrendades tres aules dins aquest col·legi. Però hi havia, segurament, més que una relació d'arrendament de tres aules. Resulta que els estatuts d'aquest col·legi figurava que eren els estatuts dels dos col·legis. L'article tercer deia que: «L'entitat titular del centre és el Bisbat d'Urgell, representant de l'equip dels sacerdots». En el mateix centre existeix un centre municipal homologat, fusionat amb l'anterior. O sigui, tenim el cas d'un centre municipal en conveni amb la Generalitat que resulta que com que es troba dins d'un local d'un col·legi de l'església, figura que està fusionat amb un centre de l'església.

La Cap de Serveis Territorials, l'any 81, davant d'aquests estatuts envia una carta dient que això no era correcte —la Cap de Serveis Territorials en aquell moment era la senyora Maria Rúbies—, i deia: «por lo anteriormente expuesto estos Serveis Territorials esperarán un plazo de quince días por si este ayuntamiento estima oportuno retirar o cambiar el reglamento». No sé què va passar amb el Reglament, però en l'altre document que tinc a les mans es veu que la fusió continua i no va massa bé. Hi ha una certificació del Secretari de l'Ajuntament que diu, concretament: «centros escolares expuestos por la Presidencia de que por el hecho de que el colegio municipal homologado de bachillerato y el Colegio Diocesano Pío XII funcionan fusionados e imparten ambos los estudios de BUP es causa de que por parte de la Conselleria d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya se nombre menor número de profe-

sores con cargo a dicho Departamento, que a otros centros de igual clase y, en consecuencia, resulte más elevado el coste». És una primera queixa; deu funcionar alguna altra cosa malament quan en data del setembre del 82 la Directora General de Batxillerat, Carme Valdegil, ha d'enviar una carta al titular del col·legi municipal per tal d'evitar malentesos i diu: «que els professors contractats pel Departament d'Ensenyament que vulguin gaudir de dedicació exclusiva han d'impartir 18 hores i 24 de permanència, que no es pot obligar cap professor contractat pel Departament d'Ensenyament a impartir docència en un altre centre», que és segurament el que està passant.

I, en aquesta situació, apareix un altre element —no sé si amb discòrdia o amb concòrdia— que és un coronel, un coronel director de l'Acadèmia General Bàsica de Suboficials de Tremp, que diu que, vaja, ells estant disposats —a càrrec de la seva obra social— a construir un institut, centre de formació professional i escola d'EGB si l'ajuntament dona uns terrenys de 10.000 metres quadrats.

L'últim document que tinc a les mans és una acta ja de l'ajuntament, d'una sessió de l'ajuntament, del 28 de setembre d'aquest mateix any, que diu, concretament, en el punt no sé quin: «darse por enterado del escrito de la Academia General Básica de suboficiales informando que, según comunicación de la Dirección de Acción Social del Ejército, el número mínimo de metros cuadrados que debe tener el solar para la construcción del proyectado centro en esta ciudad es de 10.000 metros y de las gestiones efectuadas por la alcaldía en el Departamento d'Ensenyament, y, últimamente, en compañía del Concejal señor Orri, cerca de la citada Dirección de Acción Social del Ejército y solicitar urgentemente al indicado Departamento d'Ensenyament información respecto a la petición que formulara en su día esta población sobre la creación de un centro mixto público en el que se impartieran las enseñanzas de Bachillerato Unificado Polivalente del curso de orientación escolar y de formación profesional».

És aquesta petició que fa l'Ajuntament el dia 28 de setembre d'aquest any a la Conselleria d'Ensenyament la que ara jo reproduïxo aquí ja que, fins aquest moment, no ha estat satisfeta.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, segurament dins les nombroses informacions i documents que té en poder la senyora Diputada se li ha escapat que darrerament sí que hem estat en contacte amb l'ajuntament, i, concretament, amb la seva màxima autoritat, el senyor alcalde, que hem vist, si més no, dues vegades, el mateix President de la Generalitat s'ha inte-

ressat per aquesta qüestió i, per tant, sí que hi ha hagut una relació amb l'ajuntament i, d'una manera especial, a través del seu màxim representant, l'alcalde de la població.

I, efectivament, aquest punt és un vell problema; jo celebro que en els documents que té la senyora Diputada hi hagi hagut..., els que ha llegit demostrin la preocupació tant dels serveis territorials com de la Directora General de Batxillerat, per tal que els professors que acudeixen, del Departament en aquest centre, compleixin la normativa i que, d'alguna manera, no s'apartin del que són les seves responsabilitats i en les seves atribucions. Per tant, jo crec que és una qüestió que nosaltres hem pogut seguir i que presenta unes característiques difícils, com la mateixa senyora Diputada ha exposat, en relació amb els recents esdeveniments i amb les sol·licituds per part de l'estament a què la senyora Diputada es referia.

Bé, nosaltres estem parlant amb el titular del Centre Pius XII per tal que es pugui disposar a Tremp d'una solució que permeti de tenir un centre de batxillerat que pugui ser un centre públic i que pugui resoldre els problemes que planteja la no-gratuitat d'aquest nivell, en relació amb els centres privats, malgrat l'esforç que ha fet el Departament per tal de, en ser un centre municipal, dotar-lo de professorat i dotar-lo de diners —si no recordo malament, l'últim exercici va ser 500.000 pesetes i un nombre de professors que és adequat, o que es va incrementant d'acord amb els grups que tenen.

Jo espero que les converses que mantenim amb el titular del centre puguin arribar a bon termini i que, per tant, amb això es pugui donar una resposta tant a l'ajuntament de Tremp, que també està pendent d'aquesta solució, com també als ciutadans i als alumnes d'aquestes comarques.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: La Il·lustre senyora Diputada vol tornar a intervenir?

La Sra. MATA: Agrair la resposta i demanar al senyor Conseller que s'hi posi el màxim interès perquè estem parlant només d'unes converses i sabem que les converses depenen de dos. Demanariem que en el cas de la Generalitat posés el màxim interès a convèncer el bisbat d'aquesta necessitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller no vol tornar a intervenir?

Bé, amb això hem acabat, perquè hem cobert amb escreix l'hora dedicada a preguntes.

Hem acabat la nostra tasca per avui de la qual dono gràcies als senyors Diputats i Consellers que hi han col·laborat.

La propera reunió del Ple s'avisarà oportunament.

S'aixeca la sessió.

(La sessió s'aixeca quan són les deu i set minuts de la nit.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3